B E S T S E L L E R

Cynthia Harrod-Eagles



Dragoste periculoasă

O fermecătoare poveste de dragoste între o fată săracă şi un aristocrat arogant dintr-o familie bogată...

Cynthia Harrod–Eagles

Dragoste periculoasă



Traducere Mihnea Columbeanu

Capitolul 1

A treia oară cînd văzu anunțul, Emma îl citi cu mai multă atenție. Apăruse în *„Guardian"* și *„Times Educational Supplement",* fără a–i atrage mai mult decît o privire amuzată, dar cînd îl găsi și în gazeta profesională se întrebă dacă nu putea fi totuși ceva serios, la urma urmei.
Cuvîntul „doică" era cel care o intriga: parc–ar fi fost dintr–un roman de Jane Austen, atît de neașteptat, în anii nouăzeci.

Căutăm doică, pentru a învăța și îngriji o fată de zece ani. Casă spațioasă, cu alți angajați. Leafă și condiții excelente pentru persoană devotată. Doamna Henderson, 3 Audley Place, W1.

„Casa spațioasă", avea să–și spună ea după aceea, fusese cea care o hotărîse să încerce. Nu fiindcă ar fi avut asemenea ambiții, ci pentru că, alături de „fată de zece ani", crea o imagine cumplit de jalnică. Își închipuia biată fetiță, singură la părinți, rătăcind printr–un conac imens și lugubru. Ea mai avusese șase frați și surori – o familie neobișnuit de mare, chiar și pentru vremea aceea – și stătuseră într–o casă cu trei dormitoare, în Hoxton. Împărțise aceeași cameră cu cele două

surori mai mici; cei patru frați mai tineri ocupaseră dormitorul mare; iar mama și tata foloseau camera cea mai mică, în care abia încăpea un pat dublu, așa că dulapul trebuia să stea pe palier, și se loveau de el noaptea cînd se duceau pînă la baie.

La parter se afla camera din față – numită și „camera liniștită", unde se făceau lecțiile – camera din spate – unde se făceau toate celelalte – și bucătăria. Afară, în grădinița minusculă, iarba se chinuia să reziste sub armata de picioare ce tropăiau peste tot, căci acolo era singurul loc de joacă de pe toată strada.

În acel spațiu înghesuit, se îngrămădiseră unii peste alții, se jucaseră și se certaseră, se ajutaseră și se deranjaseră între ei, nouă guri turuind, optsprezece ochi invadînd intimitatea, treizeci și șase de membre care stăteau mereu în drum oricînd voiai să faci o mișcare. Era o viață gălăgioasă, mereu incomodă, adesea exasperantă – dar niciodată singuratică. În momentele de maximă iritare față de frații ei care făceau o zarvă ca o divizie de Panzere cînd ea încerca să recapituleze pentru cîte un examen, sau față de surorile care-i luau cu împrumut și-i stricau rujurile, colanții și puloverul favorit, Emma țipa că-și dorea liniște și o cameră numai a ei. Dar știa mereu ce noroc avea să facă parte dintr-o familie atît de numeroasă. Cum spunea și vechea zicală: acasă ești acolo unde, cînd te duci, ești primit. Cu șase frați și surori, știa că

întotdeauna urma să aibă multe locuri pe care le putea numi „acasă”.

Așa că se gîndea cît de tristă trebuia să fie viața unei fetițe de zece ani care avea nevoie de o doică. Oare doamna Henderson era handicapată în vreun fel? Sau lipsea mult de acasă? Poate că făcea parte din corpul diplomatic: Audley Place se afla în Mayfair, unde erau situate multe ambasade. O sărmană fetiță bogată, probabil. Ei bine, avea să trimită o scrisoare și un C.V., și avea să vadă ce se întîmpla. Putea să fie cel puțin interesant.

* * *

Colegele ei de apartament nu vedeau lucrurile tocmai la fel.

– Ești nebună, sau ce ai? o întrebă Suzanne, privind–o peste tava cu cafele pe care o aducea în cameră.

Suzanne era o fată slabă, brunetă și intensă, cu ochi ușor bulbucați pe sub ochelari cu rame de sîrmă, à la John Lennon, și păr drept și moale care scăpa mereu din agrafe.

– Ce ți se pare o nebunie? întrebă blajină Emma.

– Să te angajezi slujnică, asta–i nebunia! replică Suzanne, trîntind tava pe măsuța de cafea. Sîntem în secolul douăzeci! Auzi acolo, „doică”. Nu ești Jane Eyre, să știi!

– Vai, ai grijă! exclamă Alison, nemulțumită;

îşi lăcuia unghiile, şi–şi trînti mîna stîngă peste un teanc de cărţi pe care Suzanne îl făcuse să se clatine. Ai să–mi răstorni oja.

– Oricum nu trebuia să–ţi faci unghiile aici, replică Suzanne. Ce–i nesimţirea asta? Unii dintre noi mănîncă pe masa aia.

– Fugi d–aci, mi le lăcuiesc doar, răspunse a lehamite Arabella. Nu se ia. Mai bine vezi de Rachel, care–şi taie unghiile de la picioare în baie şi le lasă pe jos.

– Mi–a scăpat şi mie o unghie, o dată, preciză Rachel, fără să ridice nasul din temele pe care şi le făcea. Nu exagera. N–o observasem. N–am făcut–o anume.

– Şi–n fond, ce culoare–i asta? continuă Suzanne, privind lung mîna lui Alison. Ce scîrboşenie! Doar n–ai să te duci mîine aşa la serviciu?

– Ba cum să nu mă duc? i–o întoarse Alison. E ultima modă: Verde Amazon.

– Verde bălegar, mai bine zis, ripostă Suzanne. Rache, azi vrei cu zahăr, sau nu?

– Da. Nu, stai... mai bine nu. Am să încerc fără.

Rachel ţinea un regim intermitent, deşi oricum nu părea să aibă vreo influenţă, în nici un sens. Avea un trup plin – nu gras, dar nici ca al lui Kate Moss. Emma considera că–şi făcea prea mult griji, Suzanne şi Alison erau amîndouă nişte nuiele umblătoare, iar Rachel se uita la ele cu jind cînd

făceau schimb de opturi şi treceau prin dreptul raionului de sutiene fără să se oprească. Luă cana de la Suzanne, sorbi şi se strîmbă.

– Puah! Ce–aş mai vrea să mă pot obişnui cu gustul ăsta...

– Nu perseverezi, asta–i problema cu tine, spuse Alison, fluturîndu–şi mîna ca să–şi usuce unghiile. Mie pune–mi două, Suze. Oricum, zi mai departe, Em, despre ce era vorba?

Emma, care aşteptase cu răbdare ca toate discuţiile să înceteze, le dădu tuturor anunţul din ziar, să se uite pe rînd la el.

Suzanne se încruntă.

– Sînt sigură că ştiu de undeva adresa asta...

– Deci, doamna Henderson asta e o colegă a ta? se interesă cu falsă nevinovăţie Alison, căreia îi plăcea s–o provoace pe Suzanne.

Suzanne n–o dezamăgi nici de data asta.

– Nu, în nici un caz. Doar nu crezi că frecventez aceleaşi cercuri sociale cu unii care locuiesc în Audley Place, nu?

Avea nişte principii de stînga feroce şi, uneori, îi era cam greu să le reconcilieze cu slujba ei la o firmă de decoraţiuni interioare de înaltă clasă, care atrăgea inevitabil clienţi din rîndurile celor bogaţi.

– Poate ai lucrat vreodată pentru ea? sugeră Rachel pe un ton liniştitor.

– Poate... consimţi Suzanne, continuînd să se încrunte. Sînt sigură că ştiu adresa, dar numele de Henderson, nu... clătină ea din cap. Nu–mi spune

nimic.

– Deci, n–ai nimic împotriva Hendersonilor, personal? o întrebă Emma.

– Nici nu e nevoie să am. Ar fi o sminteală să te–amesteci în povestea asta. Chiar şi dacă e pe bune...

– Şi de ce n–ar fi?

– De ce n–ar fi! Nimeni nu mai ţine doici în zilele noastre. Bone sau guvernante, poate, cînd copiii sînt foarte mici – dar pe urmă, îi dau la şcoală... Sau e ceva în neregulă acolo, sau s–a tîmpit lumea! Nu m–aş atinge nici cu–o prăjină.

– Probabil sînt traficanţi de sclavi albi, Emma, remarcă Rachel, pe un ton de conversaţie. Or să–ţi pună droguri în ceai şi n–o să te mai trezeşti pînă–ntr–un nightclub din America de Sud.

Suzanne îşi înălţă sprîncenele.

– Şi ce, crezi că nu se mai întîmplă şi chestii de–astea? Aş putea să–ţi arăt un articol...

Întrucît Suzanne avea întotdeauna cîte un articol despre orice forme de exploatare a omului de către om, Alison se grăbi să intervină:

– Ei, oricum, nu ţi–ai dori o funcţie de internă, nu–i aşa, Em? Vreau să zic, te–ar face să te simţi ca o servitoare. Probabil că te–ar pune şi să le deretici prin casă, şi tot felul de treburi din–astea... Ştii cum se poartă oamenii cu guvernantele.

– Şi s–alergi toată ziua după o puştoaică prost–crescută şi nesuferită, adăugă Suzanne, care–o să te

trateze ca pe un gunoi...

– De ce să fie nesuferită? întrebă Emma, amuzată.

– Altfel n–are cum, declară scurt Suzanne.

– Eu sînt de acord cu Suze, se pronunță și Alison. Ai ajunge o slugă, și nimic mai mult.

– Mai bine slugă la un copil, decît la treizeci, spuse Emma. Indiferent cum o fi fata, nu poate fi o slujbă mai rea decît aia de învățătoare. Mi–a ajuns uite pîn–aici, mulțumesc foarte mult.

În acest punct, Rachel ridică privirea. Ea și Emma predaseră la aceeași școală timp de trei ani, dar Emma își înaintase preavizul pentru a demisiona la sfîrșitul trimestrului. Nici una dintre ele nu fusese încă agresată fizic, dar în rest le pățiseră aproape pe toate din partea copiilor tot mai greu de stăpînit.

– Știu că–ți dorești o schimbare, spuse Rachel, cu blîndețea ei obișnuită, dar nu ți se pare o măsură cam drastică? Vreau să zic, să stai acolo ca internă, și toate celelalte... N–ai să mai fii stăpînă pe timpul tău. Puștoaicei o să i se facă rău noaptea, tu va trebui să–i schimbi cearșafurile, și alte mizerii de soiul ăsta...

– Ei, mă rog, nu va fi nimic nou pentru mine, declară Emma cu nepăsare. Uiți că am avut șase frați și surori? Și oricum, încheie ea, sătulă de toată discuția, vorbim mai mult degeaba – încă n–am primit postul. Probabil că nici măcar pînă la interviu n–am să ajung.

Şi, cu asta, schimbă ferm subiectul, iar peste cîtva timp, după ce conversaţia se însufleţise din nou între celelalte trei fete, se strecură afară din încăpere, pentru a-şi găsi liniştea în camera ei.

Fiecare dintre fete avea cîte o cameră proprie, în apartamentul mare şi cam dărăpănat din Muswell Hill, şi foloseau în comun livingul, bucătăria şi baia. Contractul de închiriere era încheiat pe numele lui Rachel, dar împărţeau egal plata chiriei şi a facturilor, iar aranjamentul funcţiona, în linii mari, foarte bine. Desigur, se mai şi certau din cînd în cînd. Suzanne tindea să se folosească de lucrurile altora fără a le cere permisiunea; Alison nu prea făcea curat în urma ei şi trebuia să fie bătută la cap pentru a se ocupa de treburile gospodăreşti care-i reveneau; amîndouă tindeau s-o exploateze pe Rachel, care era blîndă şi blajină şi mai degrabă ar fi curăţit ea însăşi baia în urma lor, decît să se certe cu ele; şi toate trei o considerau pe Emma nevrotică, fiindcă nu suporta murdăria şi dezordinea la bucătărie.

Dar nici unele dintre certuri nu erau serioase, iar cele patru fete convieţuiau cu plăcere laolaltă. Emmei îi era foarte drag apartamentul. După aglomeraţia din copilăria ei, era un adevărat paradis să aibă la dispoziţie atîta spaţiu, şi o cameră proprie, unde nimeni să nu-i umble prin lucruril iar opt glasuri gălăgioase, doar trei însemnau linişte şi pace pentru ea. În spate se afla o grădină mare, care

de fapt aparţinea apartamentului de la parter, dar unde aveau voie să facă plajă şi să mănînce la aer, vara. Şi, cel mai minunat din toate, avea chiar în prag, ca să zică aşa, spaţiile verzi ample şi copacii înalţi din Alexander Park. Era londoneză din naştere, o adevărată orăşeancă, dar şi ei îi plăcea natura la fel de mult ca oricui.

Vedea vîrfurile copacilor de la fereastra camerei, în timp ce stătea aşezată pe pat şi începea să pregătească lecţiile de a doua zi. Nu–i prea stătea mintea la şcoală, şi trebuia să facă eforturi pentru a nu–şi lăsa gîndurile s–o ia razna spre subiecte mai plăcute. Aşa că nu fu prea supărată de deranj, cînd auzi o bătaie în uşă şi apăru Alison.

– Eşti ocupată? Pot să intru?

– Da, dacă vrei...

Alison se rezemă de scrin, începînd să moşmondească pe la diverse lucruri. Era slabă, roşcovană şi cam vulgară, plăcîndu–i hainele excentrice şi fardurile bătătoare la ochi. Acum purta o fustă mini de piele şi un soi de vestă fără mîneci, de lycra purpurie, iar părul îi stătea ciufulit şi dat pe spate, conform modei actuale printre tinerii sofisticaţi. Lucra pentru un magazin de confecţii foarte exclusivist de pe Bond Street, care servea linia „Daphne's ", iar acolo rujul verde–negricios şi lacul de unghii în aceeaşi culoare nu erau deloc ieşite din comun.

– Voiai ceva? o întrebă Emma în cele din urmă.

– A, nu, nu tocmai... răspunse Alison, pornind

spre fereastră. Ai luat „*Guardian*"–ul de azi?

– Da, vrei să–l citeşti şi tu?

– Nu, mă întrebam doar...

Emma aşteptă cu răbdare. Alison nu aborda niciodată în mod direct vreo problemă. Era una dintre acele persoane care, cînd sînt întrebate dacă vor un ceai, răspund în genul: „Păi, bei şi tu unul?" Se vedea clar că o frămînta ceva, dar avea nevoie de cîtva timp ca să–şi dea drumul.

Într–un tîrziu, întrebă:

– Îl cunoşti pe Phil?

Phil era iubitul ei

– Să înţeleg că asta–i o întrebare retorică, nu?

– Păi, continuă Alison, ştii că Phil lucrează pentru British Airways, nu? Ei bine, un prieten al lui are o agenţie de voiaj...

– Serios? întrebă Emma politicoasă.

Alison se întoarse dinspre fereastră.

– Em, doar n–ai să te prezinţi cu adevărat pentru slujba aia, nu?

– Ba da.

– Aş vrea să n–o faci. Vreau să zic, ştiu că–ţi doreşti o schimbare, şi aşa mai departe, dar... ei bine, de ce să nu faci cu adevărat un salt, să–ţi cauţi o cu totul altă meserie? Vreau să zic, munca asta de învăţătoare e destul de neplăcută, dar cea despre care vorbeai adineaori – pariez că e plătită mizerabil, şi ai avea un program îngrozitor. Ceea ce ţi–ar prinde bine ţie ar fi o slujbă care să–ţi permită

să mai ieşi şi tu prin lume, să cunoşti oameni...

– Şi te gîndeşti la ceva anume?

Alison o privi cu ochii puţin mai strălucitori.

– Prietenul ăsta al lui Phil... îi merg foarte bine afacerile, şi vrea să-şi ia o asistentă.

– La agenţia de voiaj?

– Da. O.K., s-ar putea să nu plătească o avere, pentru început, dar ar fi o ocazie bună, fiindcă atunci cînd îşi va deschide următoarea filială, tu ai fi prima la rînd pentru postul de manager. În plus, ai avea parte numai de călătorii şi vacanţe pe gratis.

– Şi crezi că m-ar angaja? întrebă sec Emma.

– Ştiu că te-ar lua, dacă ţi-ar pune Phil o vorbă. Sînt foarte buni prieteni, insistă Alison, cu ochi rugători. Pe cînd, dacă te duci în partea cealaltă, ăia au să te ia internă, nu-i aşa, şi n-o să mai stai cu noi în apartament, aşa că va trebui să aducem pe altcineva.

– Aha...! făcu Emma, cu subînţeles.

– Mă rog, nu-i ăsta singurul motiv! se repezi Alison, indignată. Toate patru ne înţelegem aşa de bine, şi ar fi îngrozitor să ne despărţim. Vreau să zic, ne-ar fi dor de tine. Şi mai vreau şi să fii fericită, să faci ceea ce e mai bine... Ai să te gîndeşti, măcar?

– Am să mă gîndesc, îi promise Emma. Îţi mulţumesc, Ali.

Alison ieşi agale, iar Emma rămase cu privirea pe fereastră, spunîndu-şi surprinsă că nu se aşteptase ca prietenei sale să-i pese atît de mult de

viața ei.

Trecuseră doar cîteva minute, cînd se auzi o nouă bătaie în ușă și, de astă dată, apăru Rachel.

– Te deranjez?

– Nu, nu face nimic.

Rachel intră și se opri cu privirea spre ea, rozîndu-și nervoasă buza.

– Și tu ai venit tot ca să discuți rațional cu mine?

– O, Doamne, cred că m–ai prins... Emma, chiar te–ai gîndit bine la toată treaba asta? Știu că nu mă privește, dar e un pas îngrozitor de mare pe care trebuie să–l faci. Ai să–ți pierzi vechimea, și pe urmă se mai pune și problema pensiei, și toate celelalte... Munca de învățătoare poate fi grea, dar îți plătești dările și ai o slujbă asigurată, iar astea nu se mai găsesc chiar atît de ușor în zilele noastre.

– E frumos din partea ta că–ți faci atîtea griji pentru mine, spuse Emma, dar să știi că mi–am depus deja preavizul.

– O, dar doamna Petherbridge ți–ar da voie să ți–l retragi, se repezi Rachel cu însuflețire. Chiar azi m–a întrebat ce cred, dacă ești cu adevărat hotărîtă să pleci. Nu vrea să te duci. Și nici eu nu vreau.

– Îți mulțumesc, dar m–am gîndit foarte bine. N–a fost o decizie bruscă, să știi. Chiar sînt hotărîtă să plec.

– A... Mă rog, dacă ești sigură... Doar că nu mă

aşteptam să fii mulţumită cu slujba de guvernantă, după ce ai fost învăţătoare într–o şcoală adevărată.

– Încă n–am primit slujba, sublinie Emma cu răbdare.

– Într–adevăr! se lumină Rachel la faţă. Aşa e. N–ai primit–o. Ei, atunci, noapte bună.

– Noapte bună, îi răspunse Emma – şi, în timp ce uşa se închidea după Rachel, se întrebă: „Şi–acum, ce–o să urmeze?"

* * *

A doua zi dimineaţa, Emma se trezi prima, ca de obicei. Era în bucătărie, făcînd ceaiul, cînd apăru Suzanne, ceea ce era cu totul neobişnuit: în mod normal, Suzanne nu se scula pînă la opt şi jumătate, şi întotdeauna intra ultima în baie, din moment ce în majoritatea zilelor nu trebuia să ajungă la serviciu înainte de ora zece.

– Bună, o salută Emma. Vrei un ceai? Cred că e un şoc pentru organismul tău, să vadă lumina zorilor.

– Nu face pe deşteapta cu mine, replică Suzanne, cu falsă exasperare. Din cauza ta, n–am pus pleoapă pe pleoapă, azi–noapte.

– Cum, ai stat trează–n pat, făcîndu–ţi griji pentru viitorul meu?

– Nu, am stat trează încercînd să–mi amintesc de unde cunoşteam adresa aia din Mayfair. Ştiam eu că–mi spunea ceva, dar nu ştiam de unde s–o

iau.

– Şi a trebuit să te scoli la ora şapte, cu noaptea–n cap, ca să–mi spui asta? rîse Emma.

– Ştiam că dacă nu–ţi spun am să uit, şi pe urmă o să–mi ies din minţi. Akroyd e.

– Ce e Akroyd?

– Familia de la numărul 3, Audley Place. Nu–i cheamă Henderson, ci Akroyd. Am lucrat acolo chiar înainte de Crăciun, dar era una dintre comenzile lui Simion, aşa că eu n–am avut prea mult de–a face cu ea, l–am auzit doar vorbind.

– Akroyd, zici?

– Ştii de ei, nu? o întrebă Suzanne, bănuitoare.

– Habar n–am.

– Nimic nu ştii! Akroyd Engineering. Nu se poate să nu fi văzut numele, pe podurile de pe autostradă.

– A, acel Akroyd!

– Da, iar *ea* e Lady Susan Stanley, fata Contelui de Cheshunt. Aşa că ambele ramuri ale familiei sînt mai bogate decît Cresus, sper că–ţi dai seama.

Vocea îi ezita între triumf şi dezaprobare.

– Ascultă, încă n–am primit slujba, spuse Emma pentru a *n*–a oară. Şi–atunci, această doamnă Henderson cine e?

– Întreabă–mă să te–ntreb. Da' oricum, poţi măcar să–mi spui cum ţi se pare casa. A fost o comandă fără menajamente, iar Simon nu–şi mai

încăpea în piele. Dacă reuşeşti să vezi interiorul, m–ar interesa să–ţi aud opinia.

– În sfîrşit, cineva care acceptă să folosească termenul „dacă", rîse Emma.

– De fapt, am vrut să spun „cînd". Te vor chema obligatoriu la o discuţie, se corectă Suzanne.

– Ei, nu zău? Şi de ce, mă rog?

– Fiindcă vei fi singura persoană destul de smintită ca să candideze, de–asta, spuse Suzanne, răsucindu–se în loc pentru a porni înapoi spre pat. „Doică", auzi acolo!

Din uşă, se mai întoase o dată, ca să–şi plaseze replica finală:

– Şi dacă te iau negustorii de sclavi albi, să nu vii fuga la mine să te scap!

– N–am să vin! îi promise veselă Emma.

Capitolul 2

Cinismul Suzannei părea să fie justificat, căci Emma primi un răspuns foarte prompt la cerere, invitînd–o să vină la Audley Place. Scrisoarea era semnată de doamna Henderson, iar Emmei îi plăcu felul cum fusese formulată. Nu suna deloc ca un interviu pentru angajare.

„M–aş bucura foarte mult dacă aţi veni să luaţi ceaiul cu mine, marţea viitoare la ora cinci. Dacă nu vă e convenabil, vă rog să–mi telefonaţi, şi vom stabili o altă dată."

– Ceaiul! pufni Suzanne. Ce aiureală! Ce mod de a recruta angajaţii mai e şi ăsta?

– Nu ştiu, răspunse Emma. Poate că, dacă tot mă vor primi să locuiesc în casă cu ei, vor să mă cunoască la un nivel mai personal, iar pentru aşa ceva sînt şanse mai mari la un ceai, decît printr–un interviu.

– Şi tot nu spune cine e, continuă Suzanne. Nu suport ineficienţele de soiul ăsta.

– Poate că ea e proprietăreasa, presupuse Alison. Poate că *tu* ai reţinut greşit numele – la asta nu te–ai gîndit?

Suzanne o privi încruntată.

– Drept cine mă iei? protestă ea, şi ieşi cu paşi mari.

– Aş prefera să n–o mai tachinezi, se plînse cu blîndeţe Rachel. Ştii ce sensibilă e.

– Of, lasă asta, o expedie Alison, veselă. Avem griji mai importante pe cap.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă, cu ce–o să se–mbrace Emma la interviu.

Amîndouă se întoarseră s–o privească speculativ pe Emma, care se nelinişti pe dată.

– Taiorul, desigur, răspunse ea. Ce altceva?

– Ăla bleumarin?

– Da.

– Cu eşarfa roşie cu albastru şi alb, cred, nu? adăugă Alison, sarcastic.

– Ce nu–ţi place la ea?

– Te face să arăţi ca o angajată la sol pentru British Airways, asta nu–mi place.

– E un taior foarte elegant, protestă Emma, fără convingere.

– În ce epocă? nu se lăsă Alison.

– E un model clasic. Nu se demodează niciodată.

– Adevărat, confirmă prietena ei, cu cruzime. Ce n–a fost niciodată modern n–are cum să se demodeze. De ce nu mă laşi să–ţi împrumut eu ceva?

La asta, Emma rîse.

– Te–ai uitat vreodată în oglindă? În veci nu m–ar încăpea vreo haină de–a ta, scobitoareo!

Alison o măsură cu privirea.

– Într–adevăr. Eşti destul de musculoasă. Ei, Rache, ce putem să facem cu ea?

– Taiorul i–ar sta bine, spuse judicios Rachel, dacă l–ar da la curăţătoria chimică. Dar pe dedesubt are nevoie de ceva mai ca lumea decît o bluză de poliester şi eşarfa aia veche.

Ochii lui Alison luciră.

– Exact, pe–asta putem s–o punem la punct curînd. Treci pe la mine pe la serviciu, mîine, şi–

am să–ţi găsesc eu ceva. Şi trebuie să–ţi cumperi şi nişte pantofi mai de Doamne–ajută. Pantofii te dau de gol imediat, să ştii. Dacă–ţi pui ceva de piele ca lumea pe picioare, poţi să scapi basma curată şi după–o crimă, în materie de haine.

– Vai, dragă, da' ce demodată eşti! zîmbi Emma. Şi bunică–mea zicea aşa, în o mie nouă sute cincizeci şi cinci.

– *Şi* nişte ciorapi decenţi, continuă ferm Alison, fără s–o ia în seamă. E primul lucru la care–o să se uite cucoana aia, Henderson, dacă–i o adevărată doamnă.

– Vezi numai să nu te–audă Suzanne cum vorbeşti! o preveni Emma.

* * *

În aceeaşi seară, cînd se pregătea pentru culcare, Emma se studie în oglinda din camera ei. Nu făcea prea des acest lucru. De obicei, se grăbea să ajungă undeva, aşa că n–avea timp decît să arunce o privire pentru a vedea dacă era totul în ordine, fără să vadă cu adevărat cum arăta. Era obişnuită cu sine însăşi – dar acum se privi lung, încercînd să vadă ceea ce–ar fi văzut o străină. „Musculoasă," o făcuse Alison, în glumă. Ce–i drept, se ducea la sala de sport de două ori pe săptămînă şi–i plăcea să se menţină în formă, dar nu se considera exagerat de robustă, doar cu un tonus bun. Şi avea cure, nu era slăbănoagă ca Ali şi Suzanne, iar uneori pe lîngă ele se simţea aproape grasă, dar ştia în adîncul inimii că n–ar fi vrut să arate ca un băţ, oricît de modern ar fi fost. Avea

picioare frumoase, dar i–ar fi plăcut ca gîtul să–i fie puțin mai lung; și–și dorea ca părul să–i stea fie complet drept, fie buclat de–a binelea, nu cu acele ondulații care pe umezeală tindeau să se încrețească. Dar era o culoare frumoasă, blondă–ca–fraga, cum o numea mama ei, ceea ce însemna că avea nuanțe de grîu, orz și miere, cu șuvițe decolorate de soare și fire arămii care, într–o anumită lumină, îi dădeau o tentă roșiatică. Nasul îi era destul de drept, gura lată, iar ochii ca alunele. Era prea obișnuită cu propria ei înfățișare ca să știe dacă altcineva o putea găsi frumoasă. O considera o fată mai degrabă plăcută decît drăguță.

Și–n plus, oricît de mult ai fi admirat înățișarea altei persoane, nu–ți puteai imagina cu adevărat că arătai la fel; în adîncul inimii, nici măcar n–aveai cum să ți–o dorești, pentru că atunci n–ai mai fi fost tu însăți. Dar trebuia să recunoască un lucru: hainele stăteau mai bine pe trupurile scoabelor, iar în privința asta nu putea face nimic, își spuse ea, cu un oftat. Absolut nimic.

* * *

Audley Place se afla doar la cîțiva pași de stația de metrou Marble Arch și, prin cine știe ce minune, nu era nici ploaie și nici vînt, așa că Emma nutrea oarecari speranțe de a ajunge cu ținuta în bună rînduială. Se bucura că Alison o convinsese să–și amelioreze „ținuta de interviu". Bluza pe care o avea pe sub costum era de crep natural, cu o croială superbă și manșete ce–i cuprindeau comod încheieturile mîinilor. Avea o senzație de mai mare încredere în sine, își spuse ea, dacă purta niște haine în care se simțea la fel de bine pe cît arăta. La

fel şi cu ciorapii: n–ar fi crezut că un dress putea să conteze atît de mult, dar ceea ce purta acum era la o lume întreagă distanţă de colanţii ei Marks şi Sparks obişnuiţi pe care–i purta zilnic. Picioarele ei aveau impresia că toate zilele lor de naştere veniseră în acelaşi timp.

Bluza fusese îngrozitor de scumpă, chiar şi cu reducerea de preţ pe care reuşise să i–o obţină Ali, dar deocamdată merita sacrificiul. Ali spunea că, dacă n–o păta cu nimic, avea şanse s–o poată aduce înapoi a doua zi: se numea „descumpărare", şi se părea că mulţi clienţi o practicau. Emmei i se părea o soluţie necistită – şi–şi spunea că–şi putea permite într–adevăr să aibă o bluză decentă pe care s–o poarte la taior, cu ocazii deosebite.

Dar, în timp ce înainta pe străzile rezidenţiale ale celei mai scumpe zone imobiliare din ţară, o parte din încrederea în sine începu să i se risipească. Casele arătau atît de imaculate, atît de private... micile magazine erau aşa de exclusiviste... şi, cu cît se îndepărta mai mult de Oxford Street, cu atît totul devenea din ce în ce mai distins. Trotuarele arătau mai curate, maşinile mai scumpe – parcă pînă şi aerul era mai respirabil! Cînd ajunse la destinaţie, se simţea demoralizată de–a binelea.

Casa roşie cu alb era vizibil decorată recent, iar uşa dublă enormă de la intrare, sub copertina susţinută pe coloane, lucea ca o apă neagră. Emma se simţea de parcă însăşi clădirea ar fi privit–o cu ferestrele acelea înalte şi întunecate, întrebînd: „Ce cauţi aici? Nu–ţi mai ştii lungul nasului, fato – du–te înapoi la Muswell Hill, unde ţi–e locul."

Adunîndu–şi curajul din vîrful pantofilor, unde–i alunecase, urcă treptele şi sună la uşă. Nu era sigură la ce se aşteptase, dar în nici un caz să–i deschidă o servitoare în rochie neagră cu şorţuleţ alb. O *servitoare?* Zău că o luase razna, ieşind rău de tot din sfera ei.

În timp ce încerca să–şi adune minţile împrăştiate, servitoarea zîmbi amabil, salutînd–o:

– Bună ziua – domnişoara Ruskin, nu–i aşa? Vă rog să intraţi, doamna Henderson vă aşteaptă.

În casă domnea o penumbră răcoroasă şi mirosea slab dar delicios a ceară de albine. Podelele erau din lemn lăcuit, acoperite în mijloc cu un covor turcesc; pereţii aveau lambriuri, iar în faţa ei se arcuia o scară cu balustradă încrustată.

– Pe aici, vă rog.

Servitoarea o conducea direct la etaj. Covorul de pe scară era moale ca o catifea, iar balustrada atît de bine lustruită, încît mîna aluneca pe ea aproape fără să simtă. Emmei îi plăceau atît de mult toate aceste senzaţii, încît uitase complet de orice nelinişte, iar cînd camerista deschise o uşă de la primul etaj şi anunţă: „Domnişoara Ruskin, doamnă," Emma trecu pragul cu o expresie de însufleţire încrezătoare în sine care, deşi ea nu ştia, o făcea să arate absolut cuceritor.

Avu timp doar să observe că încăperea era bine luminată prin două ferestre mari şi înalte, cu perdele de voal, şi să zărească piesele delicate de mobilier antic răspîndite peste tot, înainte ca atenţia să–i fie atrasă spre femeia aşezată într–un fotoliu de lîngă şemineu. Aceasta se ridică zîmbind, şi în acelaşi moment un ceas de pe consolă sună cristalin ora exactă.

– O, aţi venit la fix! Îmi place mult

punctualitatea.

– Şi mie, răspunse Emma, zîmbind la rîndul ei.

– Apropiaţi–vă şi luaţi loc, domnişoară Ruskin. Eu sînt doamna Henderson. Da, Pam, acum poţi să aduci ceaiul, mulţumesc, îi mai spuse ea servitoarei, care dădu din cap şi ieşi.

Emma porni peste covorul moale, spre femeia zveltă şi zîmbitoare, care–i întinse mîna, cuprinzîndu–i–o pe a ei într–o strînsoare fermă şi calmă. Părea să aibă puţin peste patruzeci de ani, însă era atît de impecabil îngrijită încît ar fi putut să fie atît mai tînără, cît şi mai vîrstnică. Purta o jachetă şi o fustă de jersée cafenii, peste bluza de mătase aurie cu modele negre. Părul negru îi era coafat cu multă artă, iar machiajul fusese aplicat de o mînă dibace şi subtilă. Nu purta alte bijuterii decît un ceas–brăţară de aur şi o verighetă simplă; punînd în aplicare testul lui Alison, Emma observă că ciorapii şi pantofii îi erau impecabili.

În primul rînd, Emma constată că doamna Henderson *mirosea* scump. În jurul ei, aerul era aromat cu tonurile subtile ale fardurilor, parfumului, hainelor şi pantofilor. Oricît de scrupuloasă ar fi fost o femeie în materie de obiceiuri personale, n–ar fi ajuns în veci să miroasă aşa dintr–o leafă de învăţătoare şi locuind într–un apartament mobilat sărăcăcios din Muswell Hill.

– Luaţi loc, vă rog, o invită doamna Henderson, aşezîndu–se şi ea. Ceaiul va sosi într–un moment. Ştiu că ora cinci e cam tîrzie pentru ceai, dar m–am gîndit că probabil n–aţi putea ajunge aici mai devreme, dacă veneaţi după cursuri. La ce oră terminaţi?

– La trei şi douăzeci şi cinci, răspunse Emma.

– Şi aţi avut mult de mers?

– Nu, şcoala e doar la zece minute de locuinţa mea.

– Ei, sînt sigură că o tratație vă va face plăcere, după o zi întreagă de lucru cu copiii. La ce vîrste predaţi?

Emma trimisese toate aceste informaţii o dată cu cererea, dar bănuia că doamna Henderson voia s–o audă vorbind, aşa că răspunse cu dezinvoltură la întrebări, conştientă că femeia din faţa ei o studia discret. Totuşi, era impresionată că doamna Henderson programase întrevederea astfel încît să nu trebuiască să–şi ia liber de la serviciu, şi se aşteptase să fie frîntă de oboseală, sete şi foame, pînă ajungea. O asemenea consideraţie sugera bunătate, iar pe Emma o încuraja acest lucru; şi, pe măsură ce timpul trecea şi spunea tot mai multe despre ea însăşi, simţea că doamna Henderson o simpatiza şi se bucura s–o cunoască.

Servitoarea aduse tava cu ceaiul, urmată de o alta, cu un suport de prăjituri. Emma se uită uimită la acel gen de ceai despre care citise, dar niciodată nu–l mai văzuse: sandvişuri tăiate simetric, comuri fierbinţi învelite în cîte un şervet şi, pe suportul de prăjituri, turte dulci pătrate, felii de Dundee şi Battemburg, şi o diversitate de prăjiturele mici.

– Cum vă place ceaiul, domnişoară Ruskin? Doriţi mai întîi un sandviş, sau un corn?... Un corn? Da, ar fi păcat să le lăsăm să se răcească, nu–i aşa? Şi ce fel de gem vă place? Aveţi aici de fragi, de mure şi de afine. Bucătăreasa le face, la Long Hempdon – locuinţa noastră de a ţară. Doamna Grainger e o bucătăreasă de stil vechi, am marea bucurie să spun! Cum îşi mai găseşte timp să facă

şi gemuri, pe lîngă toate celelalte, nu ştiu. Mereu ne temem să nu ne–o ia alţii – dar, cum necum, asta nu se întîmplă niciodată.

Emma murmură un comentariu laudativ, iar doamna Henderson continuă, asumîndu–şi ea sarcina conversaţiei, pentru a o lăsa să mănînce şi să bea liniştită.

– Ei bine, sînt sigură că aţi dori să aflaţi cîte ceva despre familie. Domnul Akroyd călătoreşte mult în interes de afaceri – ştiţi, e patronul firmei Akroyd Engineering – dar familia locuieşte cu titlu permanent la Long Hempdon, în Suffolk, nu departe de Bury St Edmunds. Cunoaşteţi cît de cît regiunea Suffolk?

– Mă tem că nu.

– E o zonă minunată. Nu mai luaţi un corn? Sînt cumpărate de gata, teamă mi–e. Casa aceasta este de fapt doar un *pied–à–terre,* aşa că aici nu ţinem un personal complet.

– Aşadar, domnul Akroyd a dat anunţ pentru o doică? întrebă Emma.

– Da, pentru fiica lui cea mai mică. A, vă întrebaţi care e rolul meu. Uneori, şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, adăugă doamna Henderson, rîzînd. Iniţial, am fost secretara de societate a lui Lady Susan – Lady Susan este soţia domnului Akroyd, am menţionat asta? Cînd familia s–a mutat în Suffolk, Lady Susan n–a mai avut nevoie de o secretară cu titlu permanent, aşa că de–a lungul anilor mi–am mai adăugat în repertoriu diverse alte îndatoriri, printre care relaţiile cu personalul. Mi–e greu să–mi definesc poziţia, serios – un fel de steward al casei, cred. Mă ocup de toate lucrurile

pe care lui Lady Susan nu–i place să le facă ea însăşi. Vi s–a golit ceaşca?

Doamna Henderson îi turnă Emmei încă un ceai, apoi reluă:

– Fata care are nevoie de doică e cea mai mică, Arabella. Este mult mai tînără decît fraţii şi sora ei. Cel mai mare, Gavin, are douăzeci şi opt de ani – el a fost fiul primei doamne Akroyd. Apoi, mai este Zara, care are şaptesprezece ani, gemenii Harry şi Jack, de paisprezece ani, şi Arabella, care are doar zece. Toţi aceştia sînt copiii lui Lady Susan. Prin urmare, după cum vedeţi, Arabella e destul de izolată, mai ales că băieţii sînt plecaţi la şcoală.

– N–ar fi mai bine ca şi Arabella să se ducă la şcoală? întrebă Emma, uitînd un moment că, dacă fetiţa se ducea la o şcoală, ea n–ar mai fi avut pentru ce slujbă să candideze.

– În mod normal, şi eu aş fi de aceeaşi părere, replică doamna Henderson, examinînd–o pe Emma cu ochii ei strălucitori şi curioşi, care o făceau să semene cu o pisică persană, dar Arabella e un copil destul de deosebit.

„Vai de mine," îşi spuse Emma, „iar începem. Toţi îşi închipuie că au nişte copii de o complexitate unică şi greu de înţeles." Pe vremuri, se folosea expresia „foarte dificil"; acum se spunea „hipersensibil".

– Este hipersensibilă şi foarte dificilă, continuă doamna Henderson. La ultima şcoală nu s–a simţit deloc bine, a rămas în urmă cu studiile şi, într–un tîrziu, s–a şi îmbolnăvit. Avem nevoie de cineva care s–o poată „îndopa", astfel încît să recupereze, dar nu e numai atît. Mai trebuie să fie şi o persoană care să poată sta cu ea cît mai mult timp, s–o înţeleagă, s–o iubească şi să–i restituie încrederea

în sine pe care a pierdut–o.

– Da, înţeleg, răspunse Emma, deşi nu prea înţelegea. Doamna Henderson părea să spună că Arabella avea nevoie de o mamă şi, în mod firesc, se punea întrebarea: Lady Susan ce cusur avea? Dar, cînd vorbise despre ea, doamna Henderson păruse mai rezervată, ceea ce o avertiza pe Emma să n–o iscodească.

După un moment, doamna Henderson spuse:

– Cred că vă pot spune, domnişoară Ruskin, că am o opinie foarte favorabilă despre cererea dumneavoastră. Calificările şi experienţa dumneavoastră de învăţătoare sînt excelente, dar şi mai important e că–mi placeţi ca persoană. Proveniţi dintr–o familie numeroasă, se vede clar că vă plac copiii, şi îmi faceţi impresia unei persoane bune la inimă, afectuoasă şi cu mintea limpede. Cred că Arabella are nevoie de cineva cu toate aceste calităţi. E în pericol să devină o „sărmană fetiţă bogată" – să substituie valorile umane cu cele materiale. Originile dumneavoastră – vă rog să mă iertaţi – sînt cu totul diferite de ale ei. Cred că poate cîştiga enorm de la dumneavoastră.

Se lăsă tăcerea, timp în care doamna Henderson îşi privi îngîndurată mîinile împreunate în poală, iar Emma termină o felie de Battenburg, întrebîndu–se ce–o fi fost în neregulă cu acea familie şi dacă nu cumva fetiţa cea „sensibilă" avea să reiasă ca fiind un monstru. Apoi, doamna Henderson vorbi din nou.

– V–am descris situaţia cît am putut de fidel. Acum, vă rog să–mi spuneţi: v–am descurajat?

Emma răspunse:

– Nu, nu m–aţi descurajat deloc. Dar trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră: pînă nu încerc, n–am de unde să ştiu dacă pot ajuta fetiţa cu ceva sau nu.

– Dar aţi dori să încercaţi?

– Da, aş dori.

Doamna Henderson zîmbi.

– O, cît mă bucur! Fiindcă doresc foarte mult să vă ofer această slujbă.

* * *

În aceeaşi seară, Emma le povesti celorlalte trei fete despre întrevedere. În legătură cu fata, nu le spuse decît că avea zece ani; n–avea chef de predici despre copiii obraznici şi răzgîiaţi. Alison era impresionată de suma care fusese menţionată ca salariu; Rachel, de primirea prietenoasă care i se făcuse; Suzanne voia să ştie ce părere avea despre decoraţiunile interioare. Dar nici una dintre ele nu era convinsă că primirea postului avea să fie spre binele ei.

– Ei, spuse Emma într–un tîrziu, la început trebuie să procedăm cu titlu de încercare, pînă vedem dacă fata şi cu mine ne putem înţelege. Aşa că, dacă nu iese, n–am pierdut nimic. N–am nici o obligaţie.

– Îţi vei fi pierdut slujba, îi aminti Rachel, nefericită.

– La aia aş fi renunţat oricum. Serios, Rachel, nu vreau să mă mai întorc la şcoală, orice s–ar întîmpla.

– Şi apartamentul? se interesă Alison.

– Nu voi preda camera decît după perioada de probă, răspunse Emma. Îmi pot permite să plătesc

chiria, nici o grijă. Şi, în lipsa mea, dacă vreţi să–mi folosiţi camera pentru musafiri care rămîn peste noapte, din cînd în cînd, n–am nimic împotrivă. Dar să nu ne repezim. Doamna Henderson vrea să mă angajeze, însă înainte de asta trebuie să fac cunoştinţă şi cu restul familiei.

– Şi cînd se va întîmpla asta? întrebă Suzanne.

– Voi petrece Paştile cu ei, şi dacă ne simpatizăm, vom finaliza atunci toate detaliile. În cel mai rău caz, voi avea parte de un weekend la ţară, cu toate cheltuielile plătite.

– Pari fericită, spuse Rachel. Chiar aştepţi cu nerăbdare să te duci, nu?

– Într–adevăr, recunoscu Emma.

– Chiar şi faptul că vei fi internă? întrebă curioasă Suzanne.

– Mai ales – oricît de ciudat ar părea. Îmi place ideea de a fi tot timpul cu fata, nu doar pentru cîteva ore pe zi. Dacă iese, am s–o pot ajuta cu adevărat.

– Las–că ştiu eu, o acuză Alison. Vrei să te răzbuni pe Chris, nu? Aţi fost cît pe ce să vă căsătoriţi, şi pe urmă v–aţi despărţit. Îţi doreşti un alt copil în locul celui pe care nu l–ai putut avea.

– Taci din gură, Ali, o dojeni Rachel, cu o severitate neobişnuită pentru ea.

Emma părea stînjenită. Trecuseră opt luni de cînd se despărţise de Chris, dar Rachel ştia cît suferise, deşi ea nu vorbea niciodată despre asta.

În schimb, spuse cu nepăsare:

– Nici o problemă, există un grăunte de adevăr şi–n ceea ce spune Ali, cred. Va fi foarte plăcut să fiu pentru un timp o suplinitoare de mamă: cel

puţin, am să pot să mă retrag dacă nu–mi place, ceea ce în realitate nu prea ai posibilitatea să faci.

Momentul trecu. Alison voia să discute dacă garderoba Emmei putea să suporte efortul unui weekend într–un „conac boieresc", cum insista ea să–l numească, iar Suzanne voia să–i explice Emmei toate modurile în care un copil bogat putea fi o oroare fără egal, şi curînd ajunseră să se ia la întrecere în materie de fantezii bizare cu privire la viitorul sejur al Emmei la ţară, de parcă ar fi scris scenariul unui episod din „Familia Addams".

Mai tîrziu, singură în camera ei, Emma se gîndi la ceea ce–i spusese Alison. Îl iubise foarte mult pe Chris, fusese prima dragoste adevărată din viaţa ei. Şi crezuse că şi el avea aceleaşi sentimente la adresa ei. La început, totul fusese minunat: Chris voia să petreacă fiecare minut cu ea, îi planificase tot viitorul, îi făcea complimente extravagante şi–i spunea de cîte o duzină de ori pe zi cît o iubea. Niciodată nu mai cunoscuse o fată ca ea, afirma el; era întruchiparea a tot ce şi–ar fi putut dori de la o femeie.

Dar apoi se schimbase, apucîndu–se să–i servească ba una caldă, ba una rece. Într–o zi se pierdea în braţele ei, iar în ziua următoare o acuza că–l sufoca. Începuse să evite subiectul căsătoriei, întrebînd de ce atîta grabă. Emma, nedumerită, nu putea decît să–i spună tot ce ştia: că–l iubea, şi credea că şi el o iubea, şi că dacă doi oameni se iubesc aşa ca ei, atunci se căsătoresc. Totul era atît de simplu şi firesc, încît nu putea înţelege ce i se părea lui aşa de dificil. Dar, în ziua cînd Chris spusese pentru prima oară că nu se credea pregătit să–şi ia un asemenea angajament, Emma simţise un junghi în suflet. Termenul „angajament" era ca o

condamnare pentru orice relație între doi oameni. Era cuvîntul de ordine pentru „iresponsabil emoțional". Pas cu pas, Chris se îndepărtase de ea, și pe parcurs începuse s–o prezinte ca pe un monstru posesiv care–i făcea viața imposibilă. În cele din urmă, începuse să–și creadă propria propagandă.

După despărțirea de el, Emma fusese nevoită să–și tragă înapoi toți lujerii de iubire și încredere în care–l învăluise, și să învețe să trăiască fără el – sau, mai bine zis, poate, fără a–l iubi. De–atunci, nu mai ieșise în oraș cu nici un bărbat. Cînd i se propunea cîte o întîlnire, cum se mai întîmpla din cînd în cînd, găsea tot felul de scuze. Nu voia să treacă iar prin toate astea, și nu știa, acum, dacă urma să mai poată fi vreodată capabilă să aibă încredere în vreun bărbat. Dacă se atașa de unul, iar el spunea că o iubea, cum l–ar fi putut crede? Era mai bine, considera ea, să rămînă singură și în siguranță.

Și, în acest caz, se putea să nu fie o idee chiar atît de proastă să se ducă să locuiască la țară, într–o casă mare, unde avea să se afle departe de orice primejdii și ispite. Își dorise o ruptură totală cu trecutul, cu munca ei dinainte și cu situația socială în care se afla, iar această slujbă i le oferea pe toate. Unii ar fi putut spune că dădea bir cu fugiții, dar pentru ea nu părea decît o repliere rezonabilă a propriilor forțe.

Capitolul 3

Emma fu singura persoană care se dădu jos din tren, iar pe peron se afla tot o singură persoană, aşa că nu le fu greu deloc să se recunoască. Cel care o aştepta era un omuleţ în costum albastru închis, cu chipul bronzat, părul cărunt lins pe spate şi un fel de adîncitură circulară de jur–împrejurul capului, după toţi anii de cînd purta pălărie. Prin urmare, Emma nu se miră cînd, desprinzîndu–se de zidul unde stătea rezemat, veni spre ea şi spuse:

– Domnişoara Ruskin, nu–i aşa? Mda, eu sînt *chauffeur*–ul, m–au trimis să vă iau. Atkins e numele meu. Ăsta vi–i tot bagajul? Atuncea, foarte bine. Maşina i–afară. Pe-aici.

Emma se uita după un ceferist care să–i ia biletul de tren, dar Atkins spuse:

– Nu vă băteţi capu' cu asta. Ăle mai multe din gările–ăştia–s pustii, afară de orele de vîrf.

Îl urmă printr–o poartă care scârţîia, pînă pe o alee îngustă, umedă şi acoperită cu verdeaţă. Şoferul sporovăia din mers, ca şi cum ar fi ştiut că avea nevoie de încurajări:

– Ne tot aşteptăm să–nchiză de tot gara asta, da' uite că încă se mai ţine. Acu' cîţiva ani era să se ducă, da' pe urmă parlamentaru' nostru local a-ajuns ministru şi a modernizat linia. Acuma încep să ne vină navetişti de la Cambridge, care se mută în sat,

aşa c–aş zice c–am scăpat de–o grijă. Şi–i mai bine aşa. La doamna nu i–ar plăcea dacă ne–ar închide gara. N–a mai mers cu trenu' de douăzeci de ani, da' ar avea ceva de spus, nici vorbă. Uite şi tărăboanţa.

Era un vechi Rolls Royce bej, vast şi maiestuos ca un vapor, imaculat şi pe dinăuntru, şi pe din afară. Atkins deschise portiera din spate, iar din maşină se revărsă un damf de pielărie bine îngrijită şi mochete proaspăt curăţate. Emma se simţi intimidată.

– Ăă, vă deranjează dacă stau şi eu în faţă, cu dumneavoastră?

Şoferul o privi mirat, făcînd–o să adauge pe un ton defensiv:

– În spate, am uneori rău de maşină.

– Cum vreţi, răspunse el, ca şi cum ar fi ştiut că minţea, şi–i deschise portiera cea mai apropiată, după care o închise fără nici un zgomot în urma ei. Îi puse geanta în portbagaj şi se aşeză la volan, luîndu–şi şapca de pe bord şi punîndu–şi–o pe cap cu un oftat abia auzit.

– Nu vă deranjaţi pentru mine, spuse Emma.

– Tre' să–mi pui chipiu'. La doamna nu i–ar plăcea să mă vadă fără, se justifică el.

Totuşi, părea mulţumit de cuvintele ei, şi porni maşina cu un uşor zîmbet pe buze.

Emma se gîndi să profite de ocazie pentru a–l cunoaşte puţin mai bine. În fond, dacă primea

slujba, şi el avea să facă parte din noua ei viaţă.

– E mult pînă la Long Hempdon? întrebă ea, ca să risipească tăcerea.

– Cinci mile pîn–la poartă, răspunse Atkins. Şi de–acolo, înc–o milă pîn–la casă.

– I–auzi! exclamă Emma, surprinsă. Cred că e o proprietate foarte întinsă. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

– Ditamai conacu', preciză Atkins, pe un ton din care nu se putea înţelege dacă vorbea cu mîndrie sau dispreţ.

– Este... a fost... presupun că a fost dintotdauna în familie... familia din partea lui Lady Susan, nu? îndrăzni Emma.

– Nooo! negă zgomotos Atkins. L–a cumpărat şefu', acu' cinşpe ani, circa. Şi–i o vechiturăăă... Ei nu–i place – trage corentu', zice. Voia o casă modernă. Da' el nu şi nu, că vrea conac. Vrea ca fi–su să moştenească moşia şi casa, şi aşa mai departe. Probabil o să primească şi–un titlu nobil de la guvern, cu prima ocazie, înţelegeţi – pentru servicii aduse industriei, aşa şi pe dincolo, adăugă el, cu o privire piezişă, făcîndu–i cu ochiul, deci se gîndeşte c–ar putea să le aibă mînă–n mînă, titlu' şi conacu'.

– Înţeleg, răspunse Emma.

Toate acele dezvăluiri i se păreau destul de indiscrete, dacă stătea să se gîndească la faptul că era o străină, dar îi dezvăluiau foarte multe şi nu voia ca Atkins să se oprească, aşa că–l întrebă:

– Şi casa, cum e?

– Toată numai grinzi groase şi ferestruici. Să zicem că merge, dacă vă place genu' ăsta, consimţi el. Nici pe mine nu mă deranjează niţică istorie, atîta vreme cît am încălzire centrală. Acuma, sigur, nu folosim decît o aripă. Proprietarii dinainte au rămas fără bani, şi casa a stat goală ani de zile, pînă s–a părăginit. Aşa că şefu–a luat–o ieftin – tare–i mai plac chilipirurle – şi i–a renovat o aripă. Pîn–la urmă o s–o facă pe toată, de să moară lumea de necaz. Aşa zice, da' eu, unu', nu–l prea văd.

– Şi are un teren întins, spuneţi?

– Cît vezi cu ochi. Parc, mai mult – grădină, nu prea. Fata cea mai mare călăreşte mult – sau cel puţin, călărea înainte să se ducă la colegiu. Şefu' mereu zicea c–ar putea să călărească toată ziua, fără să calce decît pe pămîntul familiei.

– Fata cea mare e Zara, nu–i aşa? Cum e?

– Christoase! Ca mă–sa!

– Aha... făcu Emma.

Atkins se uită piezş la ea, măsurînd–o cu privirea.

– Sînteţi nouă pe–aicea, nu?

– N–am mai lucrat niciodată ca internă.

– E altfel, recunoscu el. Un alt stil de viaţă.

Emmei i se păru că depista în tonul lui o undă de compasiune, aşa că–i ceru:

– Spuneţi–mi, cum sînt toţi cei din familie?

Şoferul întoarse iar capul înainte.

– Şefu–i ca lumea. Îl cunosc de–o droaie de

ani. Am fost maistru la prima lui fabrică, pe Chadwell 'Eath. Pe urmă, cînd și-a dat drumu-n stil mare, m-a întrebat dacă nu mi-ar plăcea să-i fiu șofer. Acuma fac treaba asta de vreo cinspce ani, și-am început să mă satur, program prelungit și toate cele, întîlniri pînă noaptea tîrziu, și pe urmă hai acasă după cîte-un geamantan și fuga la aeroport! M-am și îmbolnăvit, într-o vreme, și tocmai voiam să mă las, da' chiar atunci șefu' s-a mutat de tot aicea, așa că m-a-ntrebat dacă nu mi-ar conveni să fiu *chauffeur,* s-o duc pe doamna cu mașina, așa și pe dincolo. Ei, și mie-mi convine, am casa mea, și munca-i ușoară. Așa că, iacătă-mă-s acilea.

– Mă bucur să aflu că domnul Akroyd răsplătește loialitatea, comentă Emma.

– A, o răsplătește, nici vorbă! confirmă Atkins. Și fi-su-i în regulă – Gavin – după ce te-obișnuiești cu micile lui hachițe. Dar...

Lăsă fraza în aer, după care arătă cu capul înainte, prin parbriz:

– Uite și satu', Hempdon Green. Nu-i mare lucru de capu' lui, doar biserica și o cîrciumă. Au fost și vreo două prăvălii, pîn' s-a deschis magazinu' Tesco ăla marele, la Chevington Ash.

Trecură prin dreptul unui scuar sătesc și ajunseră la un mic pod cocoșat, lîngă care scria, pe o pancartă, „River Ash". Era un rîuleț foarte mic, aproape un pîrîu, constată Emma.

– Se varsă-n Kennett, preciză Atkins. Avea

chiar şi peşte – obleţi, plătici, crăpceni cît braţu'. Acuma, de cînd s–au deschis toate fabricile ălea noi de lîngă Bury, nici măcar apă nu mai are. Pe toată au luat–o. Şi de unde peşte?

– Ce păcat, comentă Emma.

Trecură podul.

– Toate astea sînt noi, continuă Atkins.

Apoi, colţurile gurii i se lăsară în jos.

– Gară de navetişti...

Nu era nevoie să–i spună. Ultimele dintre casele vechi erau înlocuite de vile cu tencuiala încă umedă şi ferestre cît peretele. iar cînd ieşiră cu totul din sat, Emma văzu pe ambele părţi peluze tunse şi garduri vii.

– Aproape am ajuns, spuse Atkins.

Emma îşi dădu seama că şansele ei de a mai obţine informaţii se împuţinau.

– Şi fetiţa? întrebă ea, cam neliniştită.

– Hai? făcu vag Atkins.

– Fetiţa cu care voi lucra. Arabella, nu aşa o cheamă? Cum e?

– Poppy, o corectă el. Toată lumea–i zice Poppy, decît mă–sa nu. Mda, e–n regulă. Poate fi cam nesuferită, ca toţi copiii, da' nu face nici un rău.

Se întrerupse.

– Uitaţi poarta parcului, spuse el, cotind de pe drum.

Emma privi curioasă în jur, în timp ce

străbăteau drumul mărginit de copaci. De o parte și de alta se întindeau spații verzi, presărare cu arbori uriași. „Propriul meu Alexandra Park privat," își spuse, zîmbind în sinea ei. „Cel puțin, n–o să–mi fie dor de casă."

Trecură de o cotitură și apăru casa. Emma privi cu oarecare uimire enormul conac în stil Tudor, ale cărui stricăciuni nu se vedeau de la distanță. Se simțea dominată de mărimea clădirii și a parcului și de stranietatea situației. Pînă și Atkins părea să se fi cufundat într–o tăcere gravă, ca și cum alianța dintre ei n–ar fi putut supraviețui și dincolo de porțile parcului. O casă enormă; o „doamnă" care era o adevărată teroare; „un fel de menajeră" – doamna Henderson; un *chauffeur* și o bucătăreasă – și, probabil, și alți servitori. Niciodată nu mai trăise în asemenea condiții, și habar n–avea cum să se poarte sau la ce să se aștepte.

„Ei bine," își spuse ea, „oricum sînt doar în perioada de probă. Nu cred c–am să primesc postul, așa că ce importanță are?"

– Va să zică, am ajuns, spuse Atkins, oprind în fața treptelor late ce urcau spre ușa de la intrare. Dumneavoastră coborîți aici – eu trebuie să duc automobilu–n spate. Nu vă faceți griji pentru geantă, pun eu să v–o ducă sus.

Peste un moment, Emma rămase singură în fața casei, vizualizînd deja dificultățile. Ce să facă, să sune la ușă, sau să intre? Cum să se adreseze oamenilor? Avea să fie considerată ca o servitoare,

ori ca o membră de familie, sau cum? Stătea cu privirea spre uşă, dorindu-şi să nu fi venit în veci acolo; şi, în timp ce ezita astfel, zgomotul unui motor de maşină, pe care-l auzise de cîtva timp dar, fiind londoneză, nu-i dăduse atenţie, se apropie cu repeziciune. Nu peste mult, de pe alee apăru o maşină sport Elan S.E. roşie, cu motorul mîrîind ca un cîine. Coti în faţa casei şi frînă atît de dramatic, încît împroşcă treptele cu pietricele, ca o rafală de mitralieră.

Motorul tăcu brusc, portiera se deschise, iar şoferul coborî şi porni cu paşi mari spre locul unde stătea Emma. O măsură cu privirea de sus şi pînă jos, scurt şi rece, după care spuse:

– Îmi pare rău, dar casa asta nu e deschisă pentru public. Duceţi-vă la Hempworth Manor, cam la o milă mai încolo, pe drum. Aia-i casa Trustului Naţional.

Emma ar fi trebuit să se simtă umilită şi înjosită de această demonstraţie de aroganţă dar, în chip ciudat, n-o făcu. Îl privi cu interes pe tînărul extrem de chipeş din faţa ei. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse pe cineva care să arate atît de tipic ca un Gavin, şi nu se îndoia că cel care i se adresase era însuşi Tînărul Stăpîn.

Purta un sacou sport de tweed, peste o cămaşă bleumarin, descheiată la gît, şi pantaloni bej de călărie cu cusătura în spic. Toate hainele erau foarte scumpe şi-i evidenţiau perfect silueta. Avea

părul blond, des şi sîrmos ca o reclamă la Pantene. Pielea–i lucea auriu, într–o nuanţă naturală, nu de pe urma statului la soare. Ochii săi erau de un albastru viu, accentuat de nuanţa cămăşii, şi avea trăsături extrem de rafinate, ferme şi greceşti.

Una peste alta, era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe cae–i văzuse vreodată Emma, pe ecran sau în afara lui; şi, mamă–Doamne, ce clar se vedea că şi el ştia! Sosirea cu acea maşina – care trebuia musai să fie roşie! – scrîşnind din frîne, arăta clar ce fel de om era; îndrăgostit de sine însuşi şi aşteptîndu–se ca fiecare femeie să cadă de pe picioare în faţa lui. Dar Emma rămăsese complet neafectată. Era atît de chipeş încît părea aproape ireal, iar ei îi făcea pur şi simplu plăcere se uite la el şi nimic mai mult. De fapt, probabil că–l privea de mai multă vreme decît ar fi fost politicos – căci nările lui se dilaratā puţin, în timp ce o întreba crispat:

– Mă scuzaţi, doriţi ceva?

Umorul Emmei se afirmă din nou.

– Nu tocmai, răspunse ea. Vă admiram doar faţada.

Gavin clipi din ochi.

– Poftim?

– N–am mai văzut niciodată aşa ceva.

Tăcu doar o clipă, apoi arătă cu capul spre casă.

– Faţada conacului. Tudor, nu–i aşa? Foarte elegantă.

Îşi dădea seama clar că nu ştia ce să creadă

despre ea. Înalt, chipeş, atletic şi bogat, probabil că–şi trăise toată viaţa primind complimente de la alţii şi fiind curtat de femei tinere; ideea că ar fi putut cineva să se amuze pe seama lui l–ar fi descumpănit total.

Păru să se refugieze într–o politeţe îngheţată.

– Sînteţi domnişoara Ruskin, presupun, nu–i aşa? Tocmai aţi sosit?

– Felicitările mele pentru că aţi ghicit, nu se putu stăpîni Emma, deşi ştia că n–ar fi fost înţelept să–l mai provoace; se grăbi să adauge: Atkins m–a adus chiar acum. S–a dus să gareze maşina, în spate.

– Atunci, poate ar fi mai bine să intraţi în casă, continuă el. Dacă–mi permiteţi...

Urcă treptele şi–i deschise uşa, cu un gest autoritar. Emma trecu umilă pe lîngă el, intrînd în holul mare, cu lambriuri, spre uşurarea ei, văzu că doamna Henderson cobora scara principală, apropiindu–se.

– Doamnă Henderson, această domnişoară tocmai a sosit, anunţă Gavin, pe un ton destul de aprobator.

– Mi s–a părut mie că aud maşina, răspunse doamna Henderson, cu un zîmbet primitor spre Emma. Aţi călătorit bine?

– Da, vă mulţumesc, răspunse fata.

Gavin le întrerupse nerăbdător:

– Spune–i lui Atkins să–mi gareze maşina, te

rog. N–o să mai am nevoie de ea azi.

– Desigur, răspunse doamna Henderson, adăugînd repede, în timp ce Gavin dădea să se întoarcă:

– Ați făcut deja cunoștință, domnișoară Ruskin? Dumnealui este domnul Gavin Akroyd. Gavin, dumneaei e Emma Ruskin, care sperăm să fie doica lui Poppy.

Gavin se înclină imperceptibil spre Emma, evitîndu–i privirea, apoi plecă fără o vorbă.

Doamna Henderson, care nu părea deloc descurajată de răceala lui, îi spuse Emmei:

– Iar acum, domnișoară Ruskin, dați–mi voie să vă conduc în camera dumneavoastră.

Porni pe scară, conversînd din mers despre călătoria cu trenul, despre vreme și așa mai departe. La etajul întîi, deschise o ușă și spuse:

– V–am instalat aici pentru weekendul ăsta dar, desigur, dacă vă mutați permanent la noi, se vor face alte aranjamente. Știți, asta e o cameră de oaspeți...

Era o încăpere fermecătoare, cu tavanul jos, susținut pe grinzi, și trei ferestre mari ce dădeau în fața casei. Podelele de stejar erau late și lăcuite, iar pereții zugrăviți într–o nuanță pală, de ciuboțica–cucului, contrastînd plăcut cu lemnăria închisă. Draperiile și cuvertura erau de un galben mai închis, care dădea odăii un aer foarte primăvăratic.

– Ce cameră frumoasă! o lăudă sincer Emma.

– Nu–i așa? Și are și o vedere minunată,

comentă doamna Henderson, deschizînd o fereastră; aceasta se blocă un moment, făcînd–o să rîdă. Veți descoperi că în casa asta toate sînt cam țepene – zidurile, podelele, ușile... Ți–e imposibil să agăți drept un tablou. Dar eu întotdeauna am fost de părere că face parte din farmecul acestor case vechi. Iar aici, adăugă ea, deschizînd o ușă laterală, e baia – facilitate pe care Tudorii nu o aveau, și despre care cred că face parte din farmecul unei case moderne, nu–i așa?

Emma era de acord. O baie personală – ce lux!

– Iar acum, draga mea, continuă doamna Henderson, cina se va servi la șapte și jumătate – la și un sfert, se bate gongul. Atunci ne adunăm în salon, pentru vinul de Xeres – prima ușă pe dreapta, de la baza scării. Ar mai fi nevoie de ceva, înainte să mă retrag?

Emma voia să afle mai multe, dar nu știa cum să întrebe. Sistemul părea cam pompos pentru ea – salon, gong, vin de Xeres... Oare întotdeauna avea să fie așa, sau era doar o ceremonie specială, pentru inițierea ei? Nu putea găsi un mod politicos de a formula întrebarea, așa că preferă să abordeze un subiect mai important:

– Să mă schimb?

Doamna Henderson îi privi fusta și bluza, cu o expresie înțelegătoare.

– Noi nu ne îmbrăcăm în mod special, spuse ea, dar poate ai să te simți mai comod într–o rochie.

„Se exprimă delicat," constată Emma şi, cu un zîmbet recunoscător, îi spuse:

– Vă mulţumesc.

După ce doamna Henderson plecă, Emma îşi exploră pe îndelete camera. Păreau să se fi gîndit la toate: o carafă cu apă şi un pahar, o cutie de şerveţele pe noptieră, reviste pe o masă de lîngă fereastră (*„Country Life"* şi *„The Lady")*, chiar şi un coş cu tampoane de vadă, pe masa de toaletă. În dulap era plin de umeraşe. Emma se uită afară pe ferestre, admirînd priveliştea, apoi se hotărî să dacă o baie, pentru a–şi umple timpul pînă la cină.

În baie, îşi rezemă ceasul de mînă într–un loc vizibil, ca să nu întîrzie, apoi se relaxă în apa fierbinte. Nu păreau să ducă lipsă de aşa ceva, slavă Domnului! Se temuse ca viaţa la ţară să nu fie cam inconfortabilă, dar toate instalaţiile păreau să funcţioneze perfect, ceea ce era o mare uşurare pentru ea.

Oricum, venise şi, peste scurt timp, avea să cunoască şi restul familiei: pe viitoarea ei (posibilă) elevă – şi de ce i se spunea Poppy, de la „Arabella", apropo? – şi viitorii ei (posibili) şefi. Şi pe Gavin. Hmm... În orice caz, avea să fie plăcut să aibă în preajmă un om interesant la vedere, deşi spera să se mai dezgheţe puţin. Prefera să se aibă bine cu toată lumea – dar poate n–ar fi trebuit să înceapă prin a–l tachina. Probabil nu era obişnuit cu aşa ceva – şi cu atît mai puţin din partea unei persoane pe care abia o cunoscuse. Îşi reaminti ca

la cină să se poarte cît mai civilizat – ceea ce–i aminti că era timpul să pună capăt acelei băi delicioase.

În timp ce se ştergea, îşi zări imaginea reflectată în oglindă şi făcu o mutră.

– Şi acum, spuse ea cu voce tare, spre groapa cu lei!

Capitolul 4

Emma străbătu holul şi, cu o ezitare infimă, intră în salon. Imediat, avu impresia că un mare număr de ochi se întorceau spre ea; nu păreau să fi stat de vorbă înainte, aşa că se întrebă dacă nu cumva întîrziase, şi cu toţii o aşteptaseră pe ea.

Dar doamna Henderson se apropie imediat cu mîna întinsă:

– A, domnişoară Ruskin! Permite-mi să te prezint tuturor. Lady Susan Akroyd, domnul Akroyd, domnul Gavin Akroyd pe care l-ai şi cunoscut, desigur, iar ea este Arabella. Domnişoara Akroyd încă n-a coborît, teamă mi-e.

– Întîrzie, mormăi domnul Akroyd, după care se apropie de Emma, cu mîna întinsă. Îmi pare bine, domnişoară Ruskin. Să vă servesc cu ceva de băut?

Îi strînse mîna cu putere şi i-o scutură economic, o singură dată, ca şi cum numai atît ar fi avut voie. Era un bărbat scund şi îndesat, cu chipul rumen al unui om care o duce foarte bine, dar pieptănătura şi costumul scump îl făceau să arate acceptabil. Parcă-parcă se zărea şi o uşoară asemănare cu Gavin, dar o stricau semnele de irascibilitate şi nemulţumire. Pe moment zîmbea, însă părea un zîmbet superficial, iar glasu-i era aspru. Vorbea cu un accent pronunţat din

Lancashire, la care Emma oarecum nu se aşteptase.

– O, da, vă mulţumesc, începu ea, dar domnul Akroyd, fără să mai aştepte, se şi întoarse să toarne din carafa de pe o măsuţă, întrebînd formal:

– Un Xeres?

Îi puse paharul în mînă cu aerul că–şi făcuse datoria şi se retrase în cealaltă cameră a camerei, cu propriul să pahar de sticlă groasă plin de whisky sec.

Emma se întrebă dacă era cazul să dea mîna cu Lady Susan, care stătea la o oarecare distanţă de ea. Nimeni n–o încuraja să străbată atîţia metri de covor gros şi moale. Lady Susan, gătită splendid într–o rochie de mătase albastră, cu trei şiraguri de perle, n–o învrednicise nici măcar cu o privire. Îşi privea soţul, cu un aer de plictiseală trufaşă. Îmbrăcămintea, coafura şi machiajul o făceau să pară de aceeaşi vîrstă cu el, dar Emma, privind–o mai atentă, îşi spuse că probabil era cu mult mai tînără. Pa sub farduri, avea trăsături clasice, însă lipsite de însufleţirea care le–ar fi înfrumuseţat.

Gavin stătea în picioare lîngă şemineu, cu un pahar de vin în mînă şi o expresie doar puţin mai binevoitoare decît a mamei sale vitrege, privind în gol, ca şi cum ar fi pozat pentru un sculptor.

Însă în cameră se mai afla o persoană, care pentru moment o interesa mult mai mult pe Emma. Fetiţa o fixa cu o expresie atît de intensă, încît fu nevoită să pornească spre ea, pentru a–i întinde

mîna, cu un aer cît mai prietenos fără a părea condescendent, întrebînd–o:

– Ce mai faci?

După un moment de ezitare, fetița îi luă mîna, părînd mulțumită că o persoană adultă îi dădea atenție. Era foarte scundă și slabă pentru vîrsta ei, și ar fi fost drăguță dacă n–ar fi arătat atît de trasă la față, ca și cum ar fi fost bolnavă mult timp. Avea pielea aproape străvezie, scoțîndu–i în evidență cearcănele vinete de sub ochi, și părul de un blond aproape alb, cu fire drepte, lipite de craniu. Mîna–i era umedă, cu unghiile roase pînă–n carne, iar pe ce mai rămăsese din ele se zărea puțin lac sidefiu.

Emma îi zîmbi cu simpatie.

– Mă bucur foarte mult să te cunosc, o asigură ea, cu toată sinceritatea.

Fetița răspunse fără nici o altă introducere:

– De obicei nu iau cina jos. Azi am rămas aici doar pentru că ați venit dumneavoastră.

– Ei, atunci, sînt onorată! îi răspunse Emma.

Fără să zîmbească, Arabella continuă:

– Zara a zis că ea nu știe de ce trebuie să mănînce acum, doar fiindcă ați venit dumneavoastră. De–asta întîrzie. Voia să ia cina în camera ei și să se uite la televizor.

Gavin o admonestă sever:

– Nu umbla cu povești, Poppy.

Domnul Akroyd tuși.

– Veți constata că Poppy a noastră e puțin cam slobodă la gură, explică el, dar nu pe un ton de

scuză, privind–o pe Emma sfidător, ca pentru a vedea ce avea de spus.

– Sinceritatea este o calitate de soi ales, răspunse diplomatic Emma.

– Hmm, făcu el, continuînd s–o privească. Mă rog, în ceea ce zice Poppy e şi un sîmbure de adevăr. Cînd sîntem doar în familie, se întîmplă adesea să nu mîncăm împreună, dar doamna H. s–a gîndit că ar fi mai bine să te vedem cu toţii cum arăţi la faţă.

– Eu nu m–am exprimat tocmai aşa, obiectă rîzînd doamna Henderson.

– Mă rog, asta era ideea, replică domnul Akroyd, indiferent. Prin urmare, dacă tot o facem, să terminăm mai repede. Gavin, sună te rog, şi haideţi să mergem.

– N–o aşteptăm şi pe Zara? întrebă Lady Susan.

Erau primele cuvinte pe care le rostea, şi avea o voce subţire şi slabă, dar în care se simţea clar dezaprobarea.

– Zara poate foarte bine să vină la timp, sau să se lipsească, răspunse domnul Akroyd. N–am să stau *eu* cu masa după toate toanele ei.

Şi, traversînd cu paşi mari camera, deschise uşile sufrageriei. Emma avu impresia că vedea de la cine moştenise Gavin aerul de superioritate. Domnul Akroyd dispăru în sufragerie, dar nimeni altcineva nu se mai clinti, aşa că Emma se simţi foarte stînjenită, fără să ştie ce să facă. Doamna

Henderson interveni imediat, ajutînd la destinderea atmosferei – ceea ce părea să fie principalul ei rol în casă.

– Da, mă rog, e trecut de şi jumătate, deci cred că ar trebui să mergem, ce ziceţi? Gavin, vrei s–o escortezi pe domnişoara Ruskin? Lady Susan, intrăm? Vino şi tu, Poppy.

Trecură în sufragerie, care era dominată de o masă lungă de mahon la care încăpeau lejer douăzeci de oameni. Acum era pusă cu şapte tacîmuri, ceea ce–i făcea să stea atît de departe unii de alţii, încît orice conversaţie devenea aproape imposibilă. Domnul Akroyd se instalase deja într–un capăt, iar cînd Emma intră, cu Gavin păşind băţos alături, îi strigă:

– Hai, domnişoară... ăă... cum te cheamă, vino şi stai jos aici. Poppy, tu treci acolo, vis–à–vis, ca să vă puteţi vedea mai bine.

Gavin îi trase scaunul indicat, iar Emma se aşeză. Stătea în stînga domnului Akroyd, iar fetiţa ocupase locul din dreapta lui, faţă–n faţă cu ea. Apoi, Gavin se duse să tragă scaunul din capătul opus al mesei, pentru Lady Susan; doamna Henderson se aşeză în stînga acesteia, iar Gavin se aşeză lîngă Emma. Două slujnice intrară să servească supa, şi se lăsă prima tăcere de moarte.

Chiar înainte ca toată lumea să fie servită, domnul Akroyd luă prima gură de supă. Apoi se opri cu lingura în aer şi privi în jurul mesei; după care, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că se aştepta

ceva din partea lui, îi spuse Emmei:

– Ei, atunci, domnişoară... ăă... cred că vrei să ne povesteşti cîte ceva despre dumneata. Că–n fond, de–asta ne–am adunat aici, nu?

Emma nu prea ştiu cum să răspundă, dar domnul Akroyd nici nu stătu s–o aştepte – în schimb, o prinse de braţ pe servitoarea care tocmai trecea pe lîngă el, în drum spre ieşire, întrebînd–o exploziv:

– Unde–i fata aia? Julie, du–te sus în camera domnişoarei Zara şi spune–i să vină aici în clipa asta, ai înţeles?

– Da, domnule, răspunse servitoarea şi ieşi grăbită.

– Ei, şi unde rămăsesem? A, da – vorbeşte–ne despre dumneata, domnişoară... ăă... reluă domnul Akroyd, umplîndu–şi iar gura.

– Herbert, trebuie neapărat să discutăm afaceri la masă? întrebă sever Lady Susan.

– Mă rog, nu ştiu cînd crezi că voi mai apuca s–o văd pe fata asta, răspunse domnul Akroyd, lăsîndu–şi jos lingura, cu un gest exasperat. În orice caz, nu înţeleg de ce trebuie să ne pierdem vremea cu atîtea aiureli. Dacă Jean spune că–i în regulă, mie mi–ajunge.

– Mă bucur să aflu că aveţi atîta încredere în judecata mea, spuse doamna Henderson, dar...

– Perfect, atunci, o întrerupse domnul Akroyd. Întrebaţi–o doar pe domnişoara Cumocheamă dacă

vrea slujba, şi să terminăm odată.

– Ruskin! interveni răstit Gavin, încruntîndu-se la tatăl său. Se numeşte domnişoara Ruskin!

Emma aruncă o privire piezişă şi văzu că i se dilataseră nările, iar pe obraji îi apăruseră pete roşii. Nu-i lua apărarea, conchise ea; era doar furios şi stînjenit din cauza grosolăniilor tatălui său.

– Oricum ar cheam-o, naibii, asta-i treaba femeilor, nu a mea. Întrebaţi-o ce vreţi s-o întrebaţi, şi pe mine nu mă mai amestecaţi în povestea asta.

Şi, cu aceste cuvinte, îşi atacă din nou supa, fără să mai spună nimic.

Lady Susan nu le dădea atenţie; parcă ar fi fost singură în tot universul, necum doar la masă. Arabella îşi mişca lingura prin farfuria cu supă, privind în jos, cu un aer de nefericire închisă în sine. Privirea lui Gavin şi cea a doamnei Henderson se întîlniră pe deasupra mesei.

– Domnişoara Ruskin a predat la o şcoală de stat, spuse veselă doamna Henderson, pe un ton de conversaţie.

Gavin prelua mingea la fileu.

– Trebuie să fi fost interesant, spuse el, întorcîndu-se spre Emma. La ce grupă de vîrstă aţi predat?

– La şcoala medie, răspunse Emma, elevi între zece şi paisprezece ani.

– Cred că trebuie să fi fost o muncă foarte grea, remarcă doamna Henderson.

– Într–adevăr.

– Şi plină de responsabilităţi, adăugă Gavin, privind–o pe doamna Henderson ca pentru a–i spune: „e rîndul dumitale".

– Dar şi interesantă! completă Emma, încercînd disperată să susţină conversaţia.

Lady Susan şi domnul Akroyd nu le dădeau nici o atenţie.

Emma se întreba, parte copleşită, parte amuzată, cum de ajunseseră împreună, atît de nepotriviţi păreau. Îşi spuse că era timpul să–şi aducă o contribuţie, aşa că–i zise fetiţei:

– Înţeleg că toată lumea îţi spune Poppy – de ce?

Fata ridică un moment privirea, apoi o coborî din nou.

– Aşa mi–a spus tăticul cînd eram mică, răspunse ea cu o voce jenată. Nu–mi place Arabella, aşa că a spus că nu e nevoie să mă cheme aşa

– Unde dracu–i fata aia? întrebă pe neaşteptate domnul Akroyd, terminîndu–şi supa şi trîntind lingura în farfuria goală; era imposibil de spus dacă ascultase sau nu. Jean, ia sună, te rog. Dacă–şi închipuie că poate să...

În acel moment, uşa se deschise şi membra absentă a familiei apăru. Era zveltă şi blondă, şi ar fi fost drăguţă, dacă pe faţă nu i s–ar fi citit nemulţumirea. Purta o fustă neagră de seară foarte

elegantă şi un tricou de lurex roz, şi se machiase foarte elaborat pentru o simplă cină în familie. O fi fost posibil, se întrebă Emma, să încerce s–o impresioneze? Totuşi, de ce i–ar fi păsat aşa doar de–o posibilă doică?

– Şi tu unde naiba ai fost? mugi domnul Akroyd. Ai întîrziat!

– Ştiu, răspunse ea cu obrăznicie, aruncînd o privire sfidătoare spre Gavin, care se uita la ea.

– Ei bine, acum n–ai să mai primeşti supă, declară domnul Akroyd. Nu te mai aştept.

– Perfect. Nu pot să sufăr supa.

Şi, ignorînd–o ostentativ pe Emma, ocoli masa şi se aşeză.

– Zara, dumneaei e domnişoara Ruskin, o prezentă doamna Henderson, încă încercînd să salveze aparenţele.

– Da, ştiu, răspunse Zara cu o indiferenţă studiată, scuturîndu–şi şervetul. Emma, care fusese pregătită s–o salute politicoasă, căzu pradă unei deznădejdi amuzate. Oare în casa aia nu exista nimeni care să se comporte normal?

Chiar atunci, servitoarele reveniră să strîngă farfuriile de supă şi să aducă felul doi, aşa că pentru un timp avură un pretext să nu vorbească. Emma văzu că Poppy nu mîncase nimic altceva decît o bucăţică de pîine şi, cînd i se servi un piept de pui în sos de ciuperci, se uită la el aproape cu disperare. Oare fusese bolnavă? se întrebă Emma. Trebuia s–o întrebe pe doamna Henderson, cît de curînd

posibil.

Lîngă pui se mai serviseră cartofi noi, morcovi tineri şi sparanghel. Era o masă simplă, bine gătită. Gavin mînca încruntat, cu o concentrare aproape sălbatică, iar Zara, cu o nepăsare demonstrativă. Emma o privi pe Poppy. Aceasta se prefăcea că–şi tăia carnea, plimbînd–o doar prin farfurie, amărîtă. Tăie o bucăţică de cartof şi o duse la buze, apoi o lăsă să cadă la loc pe farfurie. În acel moment, surprinse privirea Emmei; aceasta îi zîmbi ştrengăreşte – „Cu asta nu rezolvi nimic, să ştii!" – iar fetiţa roşi brusc, vinovată.

– Acum, c–a venit la noi domnişoara Ruskin, pot să mă duc din nou la călărie? întrebă ea, ca pentru a distrage atenţia; adăugă repede, către Emma: n–am mai fost de mult, fiindcă n–avea cine să mă ducă, iar singură n–am voie să merg.

Emma nu putu ignora o asemenea chemare în ajutor.

– Ai un ponei al tău? întrebă.

Fata se mai lumină puţin la faţă.

– Da, îl cheamă Misty şi e alb...

– Vrei să zici că e gri, i–o reteză Zara. Nu există cai „albi", ar trebui să ştii asta, la vîrsta ta.

Poppy se înroşi în obraji.

– Nu–mi pasă. Am să zic că–i alb, fiindcă *este* alb! declară ea, sfidător.

– Ei bine, atunci n–ai să arăţi decît ce proastă eşti! Oricum, sînt sigură că ea habar n–are să

călărească, adăugă Zara, cu o privire spre Emma. De ce–ar fi avut nevoie să învețe, acolo de unde vine ea?

Poppy întoarse imediat capul spre Emma:

– Știi să călărești, nu–i așa? Pun pariu că știi.

– Am învățat într–adevăr, cînd eram mică, dar n–am mai făcut–o de mult. Totuși, cred că așa ceva nu se uită, așa–i?

– Unde–ai învățat? o întrebă și doamna Henderson, sperînd să mențină conversația la un standard civilizat.

– În Epping Forest. Am urmat un curs la o școală de călărie, cînd aveam vreo doisprezece ani.

– Știam eu că poți! spuse Poppy cu recunoștință. Deci, am să mă pot duce din nou la călărie, da? Poate să vină cu mine? întrebă ea, uitîndu–se de la mama la tatăl său, care n–o ascultau nici unul, după care făcu din nou apel la doamna Henderson. Se poate?

Zara se și repezi:

– Și pe ce crezi c–o să călărească? Doar nu–ți închipui c–am s–o las pe calul *meu*, sper, nu?

– Păi, și de ce nu? întrebă sfidător Poppy.

– Nu fi ridicolă. N–are cum să se descurce cu el. Și–n plus, s–ar putea să am și eu nevoie.

– Da' tu nu l–ai mai scos de nu știu cîte săptămîni.

– I–ar fi imposibil să–l călărească destul de bine. N–am chef să mă trezesc cu gura lui Barbary făcută praf de cine știe ce începătoare.

Această bădărănie gratuită o făcu pe Emma să ridice din sprîncene, dar întrebă totuşi:

– Eventual te–aş putea însoţi cu bicicleta?

Pentru prima oară, Zara i se adresă direct.

– Aici n–avem nici o bicicletă! afirmă ea, cu un aer de triumf pueril.

– Am să *cumpăr* o afurisită de bicicletă! mugi pe neaşteptate domnul Akroyd, făcîndu–i pe toţi să tresară.

Lady Susan îşi trase respiraţia zgomotos, dezaprobator. Soţul ei privi încruntat în susul şi–n josul mesei.

– Şi acum, să terminăm odată cu toate cioroväielile astea afurisite! Parc–aţi fi o haită de hiene, toţi! Julie, strînge farfuriile!

Masa fu eliberată, iar Emmei i se dădu de ales între şerbet de zmeură şi budincă de ciocolată. Tocmai voia să ceară şerbet, cînd Zara spuse cu voce sonoră:

– Sfinte Cerule, normal că şerbet! Budinca–i pentru copii, doar Poppy o s–o mănînce.

Un drăcuşor o îndemnă pe Emma să–i spună servitoarei care aştepta alături:

– Pentru mine, budincă de ciocolată, vă rog. Îmi plac toate budincile, dar cea de ciocolată e favorita mea.

Femeia o servi – cu, Emma ar fi putut să jure, un zîmbet şovăindu–i în colţul gurii.

– Doamne Sfinte, ce vulgar! comentă Zara,

privind spre farfuria Emmei.

Numaidecît, Gavin spuse:

– Iau şi eu budincă, te rog.

– De cînd mănînci tu budincă?! ţipă Zara, ca şi cum ar fi fost înşelată la cărţi.

– De–acum – ce, n–am voie? replică Gavin.

– Cum să ai voie, cînd ţie nu–ţi place budinca, nu se lăsă fata, cu o insistenţă de–a dreptul sinucigaşă.

– Atunci, trebuie să am vreun alt motiv. Las în seama ta să–l alegi.

Îşi privi cu răceală sora vitregă, iar obrajii acesteia se înroşiră. Deschise gura să–i răspundă, dar domnul Akroyd ridică privirea din farfurie, intervenind:

– Dacă mai pronunţă cineva o singură dată cuvîntul „budincă", iese din camera asta. Astă–seară parc–ar fi o afurisită de casă de nebuni aici!

În tăcerea care se lăsă, Emma îşi dădu seama că Lady Susan încă nu–şi anunţse preferinţa şi, ţinîndu–şi respiraţia o secundă, aproape–şi imagină isteric că avea să aleagă tot budinca de ciocolată. Dar, desigur, doamna casei nu făcu un lucru atît de vulgar. Alungă doar servitoarea cu un gest şi luă nişte struguri de pe fructiera supraetajată care decora masa.

După ce–şi primi cafeaua, Lady Susan se uită dintr–o dată spre Emma, deşi nu chiar la ea, şi întrebă:

– Vînezi, domnişoară Ruskin?

Emma nu se putu stăpîni.

– Ce anume?

Întorcînd capul, Zara aruncă o privire disprețuitoare în direcția ei.

– O, Doamne, Dumnezeule! mormăi ea printre dinți.

Dar Emma nu dorea să intre în ritualul tribal al mîrlăniei, așa că se grăbi să adauge:

– Nu, mă tem că nu vînez. N–am avut niciodată ocazia.

Lady Susan digeră această știre fără nici o emoție. Încercă din nou:

– Întîmplător, ești rudă cu Ruskinii din Norfolk?

– Teamă mi–e că nu știu, răspunse Emma. Tatăl meu era din Hoxton. Acolo m–am născut și eu.

– În Hoxton? se interesă Lady Susan, încruntîndu–se vag. Și unde...?

– Este în capătul estic al Londrei, îi spuse Emma.

Ochii doamnei se dilatară ușor, ca și cum ar fi auzit o vorbă indecentă, apoi întoarse capul și începu să–i vorbească încet doamnei Henderson.

În clipa următoare, Gavin apăru alături, cu ceașca de cafea în mînă, așezîndu–se pe canapea în timp ce–i spunea politicos:

– Mă întreb, domnișoară Ruskin, dacă ați dori să veniți cu noi la biserică, mîine dimineață. Mai

avem un loc în mașină. Ne ducem la biserica parohială din sat, iar slujba din Duminica Paștilor e foarte frumoasă.

– Da, vă mulțumesc, mi–ar face mare plăcere, răspunse Emma, bucuroasă că în sfîrșit i se spusese și o vorbă bună.

– Obișnuiți să mergeți la biserică?

– Ei, sînt la fel de credincioasă ca oricine, dar n–am mai fost de ani de zile, răspunse Emma. Cred că oamenii nu mai prea obișnuiesc s–o facă, la Londra.

– Ce legătură are Londra cu asta?

– A, nu știu... doar că viața de–acolo e altfel decît la țară, nu? În Londra nu există comunități atît de strîns unite.

– Și credeți că acesta e un motiv suficient pentru a merge la biserică? o întrebă el, pe un ton din care Emma nu–și putu da seama dacă o dezaproba sau nu.

– Pe–asta trebuie s–o stabilească fiecare în parte, spuse ea. Mie–mi va plăcea muzica și atmosfera – două motive suficiente ca să mă duc.

– Sînteți foarte directă, nu–i așa? constată el, la fel de neutru.

– Mă străduiesc. Așa, cîștig mult timp și scap de confuzii. Dar stilul direct de a fi nu e propriu și familiei Akroyd? Tatăl dumneavoastră, cel puțin, așa spunea.

La asta, Gavin nu–i răspunse, privind–o doar ușor încruntat, speculativ. „Iar am făcut–o fiartă,"

îşi spuse ea. „Of, fir–ar să fie!"

Fură întrerupţi de doamna Henderson.

– Cred că e timpul ca Poppy să se culce, spuse ea, ridicîndu–se. Şi dumneata arăţi destul de obosită, domnişoară Ruskin, adăugă, oferindu–i Emmei şansa să scape.

Emma le ură noapte bună tuturor celor prezenţi. Zara şi Lady Susan nu răspunseră, dar Gavin, ridicîndu–se şi el, politicos, spuse:

– Pentru cei care merg la biserică, micul dejun e la ora opt. Vă rog s–o anunţaţi la doamna Henderson la ce oră aţi dori să fiţi trezită, şi va aranja ea.

– Mulţumesc.

La etajul întîi, Emma se uită la faţa palidă a fetiţei şi–i spuse:

– Atunci, noapte bună, Poppy – pot să te numesc aşa?

Poppy dădu din cap.

– Mîine o să mai fiţi aici?

– Da, desgur. N–ai auzit cînd am spus că voi veni la biserică?

– Ba da, da' oamenii spun multe... replică fetiţa pe un ton misterios, şi pe urmă nu le fac.

– Ei bine, eu cu siguranţă voi mai fi aici mîine. Ne vedem la micul dejun.

Fetiţa o privi un moment serioasă, apoi dădu iar din cap, mulţumită, deşi fără să zîmbească.

– Atunci, 'te bună.

Rămasă singură în camera ei, Emma nu se putu linişti imediat. Începu să se plimbe, revăzînd în minte toată seara şi încercînd să-şi pună în ordine impresiile despre acea familie atît de nefamilială.

Auzi o bătaie în uşă şi, cînd deschise, o văzu pe doamna Henderson, cu o expresie jenată pe faţă.

– Domnişoară Ruskin, mă bucur că încă nu te–ai culcat, spuse ea grăbită.

„Asta e," îşi zise Emma. „Acum îmi va spune să–mi fac bagajele."

– Sper... sper că nu ţi–ai făcut o impresie prea proastă despre noi.

Rîse nervos.

– Mă tem că n–a fost cea mai sociabilă seară.

– A, nu, nici o problemă, încercă Emma să găsească un răspuns politicos. Ăă... cina a fost foarte plăcută.

Doamna Henderson continuă grăbită:

– Problema e că Poppy s–a ataşat foarte tare de dumneata. Tot comenta, în timp ce urcam scara, şi se bucură mult că–i vei fi doică. Biata fată chiar are nevoie de cineva care să se ocupe numai de ea. Sper... vreau să zic, presupun... că ai ajuns la vreo concluzie în legătură cu oferta?

– Nu cred că a fost nevoie, răspunse Emma. Eram sigură că nu voi primi slujba. Lui Lady Susan nu i–am făcut o impresie prea bună.

– A, eu în locul dumitale nu mi–aş bate prea mult capul cu asta, replică doamna Henderson. Lady Susan n–o să–şi facă nici o problemă, iar pe

domnul Akroyd l–ai auzit cînd a spus că–mi va respecta decizia. Gavin e cel ce va avea cu adevărat ultimul cuvînt.

Emma fu atît de surprinsă, încît nici nu reuşi să întrebe de ce. Doamna Henderson continuă grăbită:

– Dacă ar fi să ţi se ofere slujba, te–ai mai gîndi s–o primeşti?

– A, desigur, răspunse Emma, fără îndoială că m–aş gîndi.

Ea însăşi era destul de surprinsă să audă fermitatea răspunsului.

– Mă bucur, spuse doamna Henderson.

Şi, după ce–i ură noapte bună, se răsuci pe călcîie şi plecă.

Capitolul 5

După tumultul emoţional din seara trecută, Emma dormi prost şi se trezi cu senzaţia înfricoşătoare că se mai afla cineva în cameră. Un moment mai tîrziu, draperiile fură trase la o parte, făcînd–o să se ridice brusc în capul oaselor, cu un mic strigăt şocat.

– O, mă scuzaţi, domnişoară, v–am speriat?

Era o femeie tînără, o necunoscută. Emma o privi buimacă, fără să ştie unde se afla.

– E trecut de şapte şi jumătate. V–am adus un ceai.

– A...! Da, mulţumesc.

Încet, reveni la realitate. Era la Long Hempdon, şi o trezea din somn o servitoare, Ca să vezi! Îşi luă ceaiul şi sorbi recunoscătoare.

Afară soarele strălucea, şi cîteva mii de păsări ciripeau şi fluierau în copaci. Nici nu se compara cu Muswell Hill, unde le acoperea zgomotul traficului.

„Oare ce–oi fi găsit la viaţa în oraş?" se întrebă ea, în timp ce pornea spre baia unde n–avea să găsească nici strecii uzi ai lui Ali întinşi la uscat pe bara duşului, nici pudra de talc a Suzannei împrăştiată pe toate suprafeţele.

Cînd coborî la micul dejun, îi găsi pe Gavin, Poppy şi doamna Henderson mîncînd deja. Gavin

citea secțiunea de afaceri a ziarului „*Sunday Times*", iar doamna Henderson o asculta pe Poppy, care tocmai îi descria ouăle de Paşti pe care le găsise lîngă pat cînd se trezise.

– Deja am mîncat două mini–ouă Rolo şi un ou Buttons întreg, şi o jumătate de ou Cadbury cu frişcă. Şi de Paşti sînt aproape la fel de frumoase ca la Crăciun!

– O să te doară burta, oroare mică, o preveni Gavin, fără să ridice ochii din ziar.

– Pe mine nu mă doare niciodată burta de la ciocolată, numai de la spanac şi ficat şi alte chestii de–alea, replică Poppy.

– Bună dimineața, domnişoară Ruskin, o salută doamna Henderson. Ai dormit bine?

Şi, cu o înclinare prietenoasă a capului, îi indică locul liber de lîngă Gavin.

– Da, mulțumesc, răspunse Emma, aşezîndu–se, în timp ce se întreba de ce oamenii obişnuiesc mereu să–i întrebe pe ceilalți dacă au dormit bine cînd n–a fost nici vorbă de aşa ceva.

Gavin îi aruncă doar o privire scurtă şi–şi continuă lectura, ca şi cum ar fi fost hotărît să n–o ia în seamă. Poppy îi zîmbi timid, atentă să–şi înfigă lingurița în oul fiert fără ca gălbenuşul să dea pe din afară.

– Pot să-ți torn o cafea? se oferi doamna Henderson.

– Da, mulțumesc.

Emma se simţea datoare să facă puţină conversaţie politicoasă.

– Nu–i aşa că–i o zi minunată? Cînd m–am trezit, tocmai mă gîndeam ce frumos e să fii la ţară într–o zi ca asta.

Doamna Henderson zîmbi, gata să răspundă, dar Gavin îşi deschise ziarul la o altă pagină, cu mult zgomot, şi spuse calm:

– Mă tem că nu prea ştii să descifrezi semnele vremii, domnişoară Ruskin. Cu siguranţă, într–o oră, două, va ploua.

– O, nu pot să cred! protestă Emma veselă, convinsă că voia doar s–o sîcîie. Cu cerul ăsta albastru, şi nişte norişori atît de albi şi pufoşi...

– Un cer a cărui culoare nu e demnă de încredere în perioada asta a anului, spuse el, fără s–o privească. Iar norişorii cei pufoşi vin dinspre apus, ceea ce întotdeauna anunţă ploaie.

– Poate că domnişoara Ruskin n–a prea avut ocazia să studieze vremea, locuind la Londra, spuse doamna Henderson, pe un ton împăciuitor.

Gavin o privi cu o sprînceană înălţată.

– Încerci să sugerezi că la Londra vremea nu se schimbă niciodată?

Doamna Henderson se încruntă la el, dar Emma declară veselă:

– Eu nici măcar nu ştiu încotro e apusul.

Dacă aveau chef de–o orăşeancă neştiutoare, putea să le facă pe plac.

Poppy o privi şocată:

– Vai, dar cum se poate să nu ştiţi! Răsăritul e acolo de unde răsare soarele, iar apusul, unde apune. Toată lumea ştie asta. Eu o ştiu de cînd m–am *născut*... aproape!

– Eu nu mă pricep să deosebesc răsăritul şi apusul decît pe hărţile de la metrou, spuse Emma.

– Cum adică, hărţi de la metrou? întrebă Poppy, nedumerită.

– Ei, vezi, că nici tu nu le ştii pe toate! îi atrase atenţia doamna Henderson, pe un ton dojenitor. Chiar dacă la ţară eşti la tine acasă, în Londra te–ai rătăci imediat. Preferi ceva cald la micul dejun, domnişoară Ruskin? se grăbi ea să continue, hotărîtă să schimbe subiectul. Dacă doreşti ouă cu şuncă, sau aşa ceva, pot să sun.

Emma voia să refuze dar, simţind că Gavin o privea, se hotărî să fie cît mai pretenţioasă – măcar cu o distracţie bună să se aleagă din acel weekend.

– Da, vă rog. Duminica îmi place să iau un mic dejun copios. În zilele de şcoală n–am timp, de obicei, pentru mai mult decît o felie de pîine prăjită.

Micul dejun fu excelent, iar Emma înfulecă totul, în timp ce Gavin îşi citea ziarul mai departe, doamna Henderson descria arhitectura bisericii locale, iar Poppy se lupta cu plictiseala. Emma tocmai savura o felie de pîine prăjită cu marmeladă, cînd uşa se deschise şi intră Zara.

– 'Neaţa. N–am întîrziat prea mult, nu–i aşa?

salută ea, așezîndu–se pe locul de lîngă Poppy, care o privea cu uimire nedisimulată.

– Nu, în nici un caz, răspunse doamna Henderson, la fel de surprinsă. Să sun? Vrei ceva cald?

– Doamne ferește! exclamă Zara, cutremurîndu–se teatral. Ce fel de oameni crezi că mai mănîncă ouă cu șuncă dimineața, ca pe vremea bunicii? Împinge–mi doar o felie de pîine prăjită–ncoace, te rog.

– Vezi să nu te–mping eu de pe balcon, replică Gavin, privind–o încruntat peste marginea ziarului. Și–n fond, ce–i cu tine trează la ora asta?

Zara îl privi sfidătoare.

– Vin cu voi la biserică, desigur. Doar e Duminica Paștilor.

– Dar, Zara, tu nu te duci niciodată la biserică, îi spuse Poppy pe un ton de reproș. La Crăciun, cînd Gavin s–a supărat pe tine, ai zis că–i o prostie, și–atunci el a zis că n–are nici un rost să te duci, și tu ai zis...

– Tu să taci, că nu te–a–ntrebat nimeni, i–o reteză scurt Zara.

– N–o fi întrebat–o, dar are dreptate, replică Gavin. De ce te–ai răzgîndit așa, brusc?

Privirea lui pătrunzătoare o făcu pe Zara să roșească ușor.

– Ce importanță are de ce m–am răzgîndit? M–am răzgîndit, și gata. Oricum, dacă tot faceți mereu pe preacuvioșii, ar trebui să vă bucurați că vreau să

vin şi eu.

– Da, mă rog, în mod normal m–aş bucura de întoarcerea fiicei rătăcitoare, spuse sec Gavin, dar ştii foarte bine că tata a luat Mercedes–ul, iar Atkins a dus Rolls–ul la Cold Ashford. Vom merge cu Mini–ul doamnei Henderson, iar ăla nu are decît patru locuri.

– Pă, nici o problemă, spuse Zara, ungîndu–şi concentrată pîinea cu unt. Domnişoara Cumocheamă poa' să stea acasă. Cred că nici nu vrea să vină. Aseară a zis că–n mod normal nu se duce niciodată.

Poppy deschise gura să răspundă, dar Gavin i–o luă înainte.

– Maşina are numai trei locuri pe lîngă şofer, spuse el calm, iar domnişoara Ruskin a venit prima.

– A venit prima? repetă Zara cu dispreţ. Adică, cum? Aseară a spus că voia să se ducă fiindcă era un loc liber în maşină. Acum nu mai e nici un loc liber, aşa că poate să stea acasă. Ce s–o mai lungim atîta?

Un moment domni tăcerea. Emma se întreba ce făcuse pentru a fi atît de duşmănită de o fată pe care abia o cunoştea, cînd Gavin începu să–şi împăturească ziarul, cu un aer de finalitate.

– N–o mai lungim deloc. Dacă vrei neapărat să te duci, poţi merge cu doamna Henderson şi Poppy, în Mini, iar eu o iau pe domnişoara Ruskin cu maşina mea.

Şi–şi împinse scaunul înapoi, ieşind, înainte ca altcineva să scoată o vorbă. Zara avu bunul–simţ de a se arăta cam plouată, dar Poppy făcu ochi mari, aruncînd flăcări din privire.

– O, dar nu–i cinstit! De nu ştiu cînd îl rog pe Gavin să mă ia cu maşina lui, da' el nu vrea. Merge mereu aşa de repede, şi mămica zice că azi–mîine o să moară într–un accident, da' pun pariu că nici vorbă!

– Ţine–ţi gura, Poppy, mîrîi Zara.

– Ba n–o să mi–o ţin! insistă fetiţa, sfidător. Tăticul zice că un fiu al *lui* nu poate să conducă prost, şi că a avut Elan–ul un an de zile şi nici o zgîrietură nu i–a făcut, aşa că nu poarte fi decît foarte bun, fiindcă Mini–ul e tamponat peste tot, iar tăticul zice că fiindcă doamna Henderson îl buşeşte la parcare. Ce–i aia, buşeşte la parcare?

– Poppy, nu mai tot trăncăni şi bea–ţi laptele! îi spuse doamna Henderson, surprinzînd privirea Emmei şi abia stăpînindu–şi rîsul.

Fetiţa îşi răsfrînse buza de jos.

– Nu–mi place laptele. De ce nu pot să beau ceai?

– Fiindcă ţie îţi face mai bine laptele, răspunse doamna Henderson cu aerul obosit al cuiva care a mai discutat de nenumărate ori acelaşi subiect.

Poppy se pregătea s–o contrazică din nou, iar Emma se hotărî să se retragă, pentru ca nu cumva să se întoarcă şi împotriva ei.

– Cred că mă duc să fac ordine în camera mea,

dacă mă scuzați, spuse, și părăsi familia dezbinată cu toată demnitatea de care era în stare.

* * *

Previziunile Emmei cu privire la drumul pînă la biserică se adeveriseră: Gavin conducea tăcut și sumbru, fără să-și ia ochii de la drum, ca și cum abia ar fi așteptat să scape de acea sarcină obositoare. Emma simțea din nou că i se deștepta drăcușorul din suflet: avea *să-l facă* ea să vorbească! Începu să-i pună întrebări despre tot ce-i trecea prin minte: ce păsări erau alea de-acolo? Și care e diferența dintre o cioară și o stăncuță? Și vîntul de apus suflă înspre sau dinspre apus? Și copacii ăia ce sînt?

Gavin îi răspundea cît putea de scurt, pînă cînd Emma îl întrebă ce flori erau acelea, arătînd la întîmplare și nimerind spre o pantă plină de mici trompete galbene.

– Narcise, răspunse el scurt, aruncîndu-i o privire piezișă. Presupun că vrei să-mi spui că nici de-astea n-aveți la Londra.

– O, cum să nu, rîse Emma, dar știți, narcisele de la țară sînt mult mai mari decît cele de la oraș.

Frumoșii obraji ai lui Gavin se înroșiră, iar privirea i se îndreptă iar spre drum.

– Nu știu ce fel de jocuri încerci, dar probabil crezi că e foarte interesant să te amuzi pe seama

altora. Om fi trăind noi la țară, da' nici proști nu sîntem, să știi.

– Nici nu mă gîndisem la așa ceva, răspunse Emma, pe jumătate spășită, pe jumătate nemulțumită. A fost doar o glumă.

– A, o glumă, zici? repetă el, parcînd lîngă zidul bisericii. Scuză-mă, dar eu credeam că rostul glumelor e să distreze.

Regretele Emmei se risipiră imediat. Ce încrezut nesuferit și plin de sine!

Gavin coborî din mașină fără o vorbă și ocoli pentru a-i deschide și ei portiera. Oricît de greu îi era să se ridice de pe fotoliul jos al mașinii sport, Emma nu-i luă mîna întinsă. Ieși cu toată demnitatea de care era în stare, îl așteptă să ridice capota mașinii, apoi porni înaintea lui, spre biserică. Se așezară unul lîngă altul pe o banchetă din față, așteptînd să sosească și ceilalți.

Biserica era foarte frumoasă și, în fond, era Duminica Paștilor, așa că Emma se hotărî să-și alunge resentimentele, concentrîndu-se asupra imaginilor și sunetelor din jurul ei. Întoarse capul spre el, cu o privire prietenoasă, dar Gavin se uita drept înainte, evitîndu-i ochii. Emma ridică din umeri și se lăsă păgubașă.

* * *

Cînd ieșiră din biserică, după slujbă, Emma constată că, spre surprinderea și nemulțumirea ei,

Gavin avusese dreptate în legătură cu vremea. Tot cerul se acoperise de nori şi tocmai începea ploaia, cu stropi mari, risipiţi de un vînt puternic – vînt de la apus, probabil, îşi spuse ea abătută.

– Of, fir–ar să fie, protestă Poppy. Voiam să vă arăt grajdurile şi calul meu favorit, în după–amiaza asta.

– O să ploă din ce în ce mai tare, adăugă Gavin. Bine că am ridicat capota.

– Haideţi, că ţinem circulaţia în loc, spuse doamna Henderson, venind în urma lor, sub porticul bisericii. Cred c–ar fi cazul să mergem. Unde–i Zara?

Sora cea mare rămăsese mai în urmă, stînd de vorbă cu o prietenă.

– Poppy, du–te şi cheam–o, vrei?

Zara se apropie, împreună cu alte două fete de aceeaşi vîrstă cu ea, ambele drăguţe şi îmbrăcate elegant. Ochii lor păreau atraşi spre Gavin ca de un magnet, indiferent cu cine vorbeau.

– Natalie şi Victoria vin cu noi la masă, anunţă veselă Zara, cînd îi ajunse din urmă.

– Ce frumos că ne–ai invitat, spuse Natalie. Acasă e groaznic duminica Charlie Patterson, nu–i aşa, Vic?

– Groaznic, fu şi Victoria de acord, fără să–şi ia ochii de la Gavin. La tine e mult mai frumos, Zara.

– Ei, atunci mă tem că va trebui să aşteptaţi aici pînă mă pot întoarce să vă iau, spuse Gavin. În

Mini încap doar patru persoane.

– Ei, haide, Gavin, nu fi absurd, obiectă imediat Zara, mofturoasă. Ia–o pe Poppy cu maşina ta, noi mergem cu doamna H., iar domnişoara Ruskin poate să aştepte aici. Sub portic n–o s–o plouă, adăugă ea în grabă, cînd îl văzu pe Gavin încruntîndu–se alarmant.

– Ştii foarte bine că mama ta nu vrea ca Poppy să circule cu maşina mea, spuse el.

Emma începea să se enerveze. Pentru numele lui Dumnezeu, membrii acelei familii nu ştiau decît să se certe? Se săturase să–i tot audă cum discutau despre ea ca despre un obiect.

– E–n regulă, pot să merg şi pe jos, se oferi ea. Oricum voiam să respir puţin aer curat, şi să văd locurile.

– Ba nu, aşteaptă aici şi vin eu să te iau, spuse Gavin, acceptînd inevitabilul.

– Nu e nevoie...

– Am spus c–am să vin să te iau! Plouă şi e mai frig decît crezi, şi–n plus, nici nu ştii drumul. Te rog să nu mă contrazici, mai adăugă el obosit, cînd Emma deschise gura să protesteze din nou.

O luă pe Zara de braţ şi o duse grăbit spre maşină, urmat de celelalte două fete. Emma îi aşteptă să plece, apoi porni pe jos, aşa cum avusese tot timpul intenţia. Oricum n–avea de gînd să îndeplinească ordinele Darului lui Dumnezeu pentru Femei! Nu avea prea mult de mers, iar drumul era drept. Unde şi cum să se poată rătăci?

* * *

Spre ciuda ei, Gavin avusese dreptate în privința frigului. Ar fi fost mult mai bine să rămînă în cerdacul bisericii – dar nu, trebuise să fie ea căpoasă şi să arate că o londoneză nu se speria de puțină ploaie şi cîteva ulițe de țară!

Dar un sat într–o duminică ploioasă era cel mai ostil loc cu putință. Toate casele erau ferecate şi nu se zărea nici țipenie de om. Ploua tot mai tare, iar Emma era gata să jure că stropii erau mai uzi decît cei de la Londra. „Urăsc viața la țară," îşi spuse ea cu furie şi, îndesîndu–şi mîinile în buzunare, merse mai departe.

În fața ei, drumul cotea, iar Emma avu impresia că nu în direcția cea bună, aşa că se gîndi s–o taie peste cîmp. Dacă Gavin se întorcea după ea şi n–o găsea, avea să–şi dea seama că venise pe scurtătură.

Tocmai ajunsese la jumătatea cîmpului, cînd auzi un glas strigînd ceva. Se gîndi că poate era Gavin, aşa că–şi văzu de drum, fără să–l ia în seamă. Strigătul răsună din nou, mai tare de astă dată, iar Emma îşi dădu seama cu întîrziere că nu era glasul lui Gavin.

– Alo, matale! Ce naiba faci? Stai pe loc!

Întoarse capul şi văzu un bărbat înalt, cu cizme de cauciuc, venind grăbit spre ea pe marginea

cîmpului. Îşi agita pumnul, furios, iar sub braţul celălalt ţinea un obiect ce semăna îngrijorător cu o puşcă.

– Îmi calci în picioare grîul, nesimţito! Pun poliţia pe urmele tale! Stai pe loc, fir–ai a dracului să fii!

Abia acum, Emma văzu că păşise peste nişte firişoare verzi subţiri. „O, Doamne," îşi spuse ea, înroşindu–se la faţă de ruşine. Deci, nu era iarbă... Omul se apropia, roşu la faţă, şi într–adevăr avea o puşcă. Oare avea voie să tragă în cei care–i invadau proprietatea? Emma nu ţinea să afle pe pielea ei.

O luă la fugă spre poartă, în ţipetele reînnoite ale ţăranului din spatele ei, şi sări peste gărduleţ, în graba ei de a scăpa mai repede, bucuroasă că fusese dintoteauna agilă. Pe tarlaua alăturată părea să crească într–adevăr iarbă, dar Emma preferă să nu mai rişte, aşa că–şi continuă goana pe margine, cît mai aproape de gardul viu.

Altă poartă nu se vedea, dar după un timp ajunse într–un loc unde gardul viu era destul de rărit ca să se poată strecura prin el. Cu puţin efort, reuşi, după care ajunse pe o altă plantaţie, avînd în partea opusă o poartă prin care se vedea un drum. Încercînd să se orienteze, conchise triumfător că era acelaşi pe care venise şi că, într–adevăr, redusese mult distanţa. În orice caz, hainele i se udaseră, îi era frig şi abia aştepta să se întoarcă în lumea civilizată.

Aici iarba era adevărată şi plină cu urme de

copite. În clipa următoare, Emma zări cu coada ochiului o mişcare şi, întorcîndu-se într-acolo, văzu nişte animale albe cu negru adunate lîngă gard. Foarte bine – vacile n-o speriau. O fi fost ea orăşeancă, dar nici chiar o fricoasă nu era. Îşi continuă drumul.

Una dintre vaci se desprinsese de lîngă celelalte şi mergea spre ea, astfel încît ar fi ajuns-o chiar înainte de a ieşi pe poartă. Emma începu să se cam nelinişească. Grăbind pasul, vaca ajune între ea şi poartă, unde se opri – iar Emma observă că nu avea uger.

Îngheţă pe loc, încremenită.

O vacă fără uger nu putea fi vacă. Asta însemna că era un taur. Emma se afla singură pe cîmp, cu un taur între ea şi singura poartă.

Taurul o privea lung, după care îşi azvîrli capul într-o parte. Căuta locul unde s-o împungă cu coarnele! îşi spuse Emma, în panică. O, ce proastă fusese! De ce nu-l ascultase pe Gavin? De ce trebuise să fie atît de ambiţioasă?

Chiar atunci, dincolo de poartă se opri o maşină roşie şi, spre imensa ei uşurare, Emma îl recunoscu pe Gavin coborînd şi apropiindu-se.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă el cu cel mai ostil, dar şi binevenit, glas.

Taurul îl privi, apoi întoarse iar capul spre Emma.

– Nu striga! îl imploră ea, cu voce gîtuită. Nu-l

înfuria. O să mă atace...

– Să te atace...? Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Dintr–o mişcare fluidă, Gavin sări peste poartă, iar taurul pufni şi se îndepărtă de amîndoi. Fără să–l mai ia în seamă, Gavin veni spre ea. În clipă cînd o apucă de braţe, Emma îşi dădu seama că era gata să i se taie genunchii.

– Ce Dumnezeu ţi–a venit să te opreşti în mijlocul cîmpului ca o năroadă? întrebă el nervos. Şi la o adică, ce căutai aici? Parcă–ţi spusesem să mă aştepţi în cerdacul bisericii.

– Da, aşa mi–ai spus... şi pe urmă, n–ai mai venit, replică ea, printre dinţi. Ce era să fac?

– Îmi pare rău, am fost reţinut. Dar trebuia să mă aştepţi. Ce credeai, că aveam să te las acolo?

Părea improbabil, aşa că Emma murmură un răspuns neinteligibil.

– Haide, să mergem la maşină. Mă mir de dumneata, că te–ai speriat de o simplă vacă.

„Uite că–ncepe," îşi spuse ea, „predica despre orăşenii nepricepuţi!"

– Nu mi–e frică de vaci, răspunse scurt, cu dinţii clănţănindu–i. Dar orice om cu mintea întreagă se teme de tauri – cu excepţia marelui Gavin Akroyd, pare–se.

– Nu era taur, caraghioaso, spuse el, amuzat.

Emma îşi desprinse braţul din strînsoarea mîinii lui, privindu–l furioasă.

– Ascultă, nu încerca să faci pe deşteptul cu

mine! strigă ea, aproape plîngînd. Ştiu şi eu să recunosc un taur, cînd îl văd. Vacile au ugere!

Gavin zîmbea cu toată faţa, clătinînd din cap.

– Aşa ţi–a venit ideea? Sărăcuţa de tine, pe pajiştea asta sînt numai viţici. Vaci tinere, neduse la montă. Încă nu li s–au dezvoltat ugerele.

– Şi de unde naiba voiai să ştiu eu asta? ţipă Emma, în culmea enervării.

Gavin ridică mîinile, încercînd s–o tempereze.

– Nu–s eu de vină că te–ai hotărît s–o iei pe coclauri. Şi–n plus, chiar dacă mica ta prietenă de–acolo te–ar fi atacat, nu prea avea ce să–ţi facă. Tuturor li s–au tăiat coarnele.

Aşa era, văzu abia acum Emma. Cum de nu observase? Cu umilinţa completă, porni în tăcere pe lîngă el spre maşină, fără a se simţi măcar consolată de faptul că Gavin reuşea, spre lauda lui, să nu rîdă. O ajută să intre, apoi ocoli pe partea cealaltă, se aşeză la volan şi porni motorul.

– Am să dau drumul şi la căldură, spuse el cu bunătate. Cred c–ai îngheţat.

În maşină era minunat de cald şi mirosea a pielărie nouă – un miros tipic al civilizaţiei.

– Mulţumesc, răspunse ursuză Emma.

Maşina porni. La picioarele ei începea să se adune o mică băltoacă, făcînd–o să se simtă cam vinovată.

– Îţi ud maşina, spuse ea, cu voce mică. Îmi pare rău.

– Nu–ţi face griji. Cînd ajungem, du–te direct sus şi fă o baie. Să nu te vadă aşa amicele Zarei.

Îl privi surprinsă, şi văzu că–i zîmbea cu o expresie total diferită de cele pe care i le văzuse pînă atunci pe faţă.

– Mulţumesc, spuse ea.

Era nedumerită. Se întîmpla ceva – între ei se stabilea un contact la care nu se aştepta. Nu ştia nimic despre el, şi totuşi sinţea că începea să–l placă, de parcă s–ar fi cunoscut de multă vreme; ba mai mult, şi el o plăcea, ceea ce era cu atît mai ciudat şi improbabil.

– Ăă, ascultă...,. începu Emma, cu voce ezitantă.

– Da?

– Apropo de vaca aia...

Gavin zîmbi din nou.

– N–am să suflu o vorbă, îi promise el, privind–o în ochi cu căldură şi – ultimul lucru la care se aştepta Emma – o undă de incertitudine. Dar cu o singură condiţie.

– Şi anume?

– Să accepţi postul de doică a lui Poppy.

Emma şovăi.

– Încă nu mi s–a oferit.

– O să ţi se ofere.

– Cum poţi fi atît de sigur?

– Aşa sînt eu. Ascultă, lui Poppy îi placi – chiar ea mi–a spus, şi nu–i plac prea mulţi oameni. Cred că ai fi persoana cea mai potrivită pentru ea. Prin urmare, primeşti slujba? Te rog...?

Mai tîrziu, Emma avea să fie întotdeana sigură că acel „te rog...?” o făcuse să se hotărască. Părea atît de necaracteristic pentru el, iar pe ea o cucereau întotdeauna noutățile.

Capitolul 6

Întrucît Emma era liberă, nu exista nici un motiv să nu înceapă imediat perioada de încercare; aşa că, luni, se întoarse la Londra să-şi împacheteze lucrurile. Gavin îi spuse că şi el avea treabă prin Londra în aceeaşi după-amiază şi, spre surprinderea ei, se oferi s-o ia cu maşina şi s-o aducă înapoi la Long Hempdon. Emma se bucură, nu numai fiindcă era scutită de căratul valizelor pînă la gară, ci şi pentru că se putea grozăvi cu el în faţa colegelor de apartament... Imediat, însă, se dojeni aspru: să se grozăvească?! Nu era decît fiul posibilului ei viitor patron, atîta tot!

Atkins o duse la gară ca să prindă trenul de dimineaţă.

– Mă bucur că vă întoarceţi, îi spuse el. Aşa, o să fim c-o fiinţă omenească mai mulţi în casă. Avantaj scor pentru noi, hmm?

– După primirea din prima seară, mă şi mir că m-au mai vrut, replică Emma.

Şoferul îi aruncă o privire.

– Şi-au dat toată silinţa să vă descurajeze, aşa-i? Da' şefu-i în regulă, latră da' nu muşcă. La doamna nu-i place de nimenea, asta-i o cruce pe care toţi trebuim s-o purtăm. Şi Zara-i o văcuţă răzgîiată care dă din copite, ş-atîta tot. Să nu vă necăjiţi din cauză la sîcîielile ei.

Emma nu spuse nimic; se simțea cam jenată. Era cazul să discute despre membrii familiei, mai ales în asemenea termeni? Dacă–i dădea dreptate, nu cumva cuvintele ei aveau să ajungă la urechile celorlalți?

Atkins păru să–i ghicească gîndurile.

– Nu vă faceți griji, n–o să spui nimica. Stați cu ochii pe ea, ăsta–i sfatu' meu. V–ar înjunghia pe la spate fără să clipească. problema ei e că–i invidioasă pe toți și toate.

Emma se hotărî să afle cît mai multe, acum cînd avea ocazia.

– De Gavin ce părere ai? îl întrebă.

– E cam constipat, da' n–are încotro. Așa l–au crescut. Și toată viața au roit muierile–n juru' lui, așa că nu–i el de vină că se crede trimisu' lu' Dumnezeu. Am cunoscut cel puțin vreo zece domnișorici nebune după el, Da' niciodată nu i–a păsat de cineva mai mult ca de el însuși, din cîte văd – și de ce să–i pese? N–are nevoie de nimenea. Cu mine–i destul de corect, și altceva nu mă–nterestează; da' dacă stai să te gîndești, io–l cunosc de cînd era atîtica. Știe că nu i–ar merge cu mine.

Veștile nu erau încurajatoare deloc, deși nici n–o surprindeau.

– A fost fiul primei doamne Akroyd, nu–i așa?

– Exact.

Atkins o privi din nou, pentru a–i aprecia interesul.

– Nici ea n–avea sînge mai albastru ca şefu'. S–au iubit de mici, ăia doi, era vecini, cînd era copii. Da' pe urmă, cînd dom' Akroyd a–nceput să facă avere, l–a trimis pe Gavin la o şcoală şic, şi asta era să rupă inima lu' mămică–sa. Şi pe urmă, cît era el dus la şcoală, ea a murit. Gavin n–avea decît nouă ani.

– O, ce rău îmi pare! Şi a suferit mult?

– Altfel n–avea cum, aş crede; da' el niciodată nu–şi arată prea mult ce simte. Cred că asta l–a făcut să fie aşa de încuiat şi rece, or'cum; mai ales cînd ta–su s–a–nsurat cu Lady Susan la aşa puţin timp pe urmă. Ştiţi cum sînt copiii.

– Cred că a considerat–o ca pe o trădare la adresa mamei lui.

– Mda. E, e de la sine–nţeles că ştia că mă–sa era doar o femeie de neam simplu, nu?

– Dar, cu siguranţă, pe nimeni nu mai interesează asemenea lucruri, în zilele noastre, nu? protestă Emma.

– Ei, nu! pufni Atkins. Mă rog, el şi Lady Susan Stanley nu s–au înţeles niciodată bine, deşi tot mereu e politicoşi unu cu altu', desiugur. Şi nici de dragu' lu' Zara nu moare, cum nici ea de–al lui. De gemeni îi place destul de mult, da' ei–s duşi la şcoală mai tot timpu'. Şi Poppy...

Chiar în acel moment, ajunseră la gară, iar Atkins se întrerupse ca să spună:

– Ce ziceţi ce la ţanc am picat? Uite că tocma' intră trenu–n gară! Hai, hopa–sus, că–n zilele

noastre, nu mai stă dupe pasageri. Aveţi biletu'?

– Da, mulţumesc, răspunse Emma, strîngîndu-şi lucrurile. Mulţumesc foarte mult că m–ai adus.

– Păi e datoria mea, nu? Atuncea, pe curînd.

– Da, pe foarte curînd.

* * *

– Ştiam eu! Au dat–o afară! Se–ntoarce la noi! strigă Suzanne, cînd deschise uşa.

– Ei bine, şi da, şi nu, zîmbi Emma, intrînd pe lîngă ea. Miroase a mîncare! Mor de foame.

– Cum, nici măcar de mîncare nu ţi–au dat? se prefăcu Suzanne indignată. Mai mare ruşinea, cum îşi tratează bogătaşii ăştia servitorii.

– Tu eşti, Em? întrebă şi Alison, venind din salon. Ai ajuns mai devreme. Te–au zburat, va să zică?

– Ce s–a întîmplat? apăru şi Rachel, din bucătărie. Ce i–au făcut? O, săraca Emma!

– Văd că toate ardeţi de nerăbdare să mă vedeţi ratînd primul interviu pentru o slujbă, le ironiză Emma. Dar, mai bine să vă scutesc de chinuri. Le–am plăcut, şi m–au luat pentru o lună, de probă. Acum am venit doar ca să–mi iau lucrurile.

– Ei, felicitări! spuse Rachel. Hai în bucătărie şi spune–ne totul. Am o prăjitură în cuptor, ar trebui să fie gata din minut în minut.

– Sînt putrezi de bogaţi? se interesă Alison.

– Put, de bogaţi ce–s, replică Emma, aşezîndu–se la masa din bucătărie pentru a–şi scoate pantofii. Ooo, ce bine e...!

– Te–ai şi săturat de high life? o întrebă Suzanne, cu un zîmbet cinic. Casa cum e?

– Imensă, în stil Tudor. Locuiesc doar într–o aripă. E construită într–un parc enorm – de la poartă pînă la uşă e o milă, ca–n poveşti – şi au atîţia servitori, că încă nu i–am numărat pe toţi.

– Fantastic! exclamă Alison.

– Cred că vei fi obligată să mănînci în sala de mese a slugilor, şi să dormi în pod, nu? întrebă Suzanne.

– Nu, am propria mea cameră, cu baie, şi sînt tratată ca o membră a familiei, iar mesele, pe cît posibil, le voi lua cu Poppy – aşa i se zice fetiţei. Mulţumesc, adăugă ea, cînd Rachel îi puse în faţă o cană cu ceai.

– De ce vă separaţi aşa? întrebă Suzanne. Nu–ţi plac?

Emma se încruntă.

– Nu sînt o familie fericită. Domnul Akroyd e cam necizelat – genul: „Io–s un om simplu şi ştiu ce–mi place şi ce nu." Dar nu cred că am de ce să mă tem de el, şi oricum va fi mult timp plecat. Mai există şi doi băieţei pe care încă nu i–am văzut, dar în cea mai mare parte a timpului sînt plecaţi la şcoală. Lady Susan e rece ca o stană de piatră, abia dacă vorbeşte şi nu se uită niciodată la tine. Iar Zara, fata cea mai mare, e mîrlancă şi bosumflată,

nu–i ajungi nici cu prăjina la nas, şi i s–a pus pata pe mine de la început.

– Absolut încîntător! exclamă Suzanne. Absolut interesant şi–ncîntător! Exact de ce–aveai nevoie ca să te simţi ca acasă.

– Biata Emma, acolo chiar n–o fi nimeni cumsecade? se întrebă Rachel, în timp ce–şi scotea prăjitura din cuptor.

– Poppy pare destul de drăguţă, dar cam nervoasă şi călcată în picioare. A trecut prin nu ştiu ce traumă emoţională şi are o fobie alimentară – nu se–atinge aproape deloc de mîncare – dar pare dornică să ne împrietenim, ceea ce e principalul.

– Eu n–aş zice că ăsta e principalul, replică Alison. Ca viaţă socială ce–ai să faci?

– A, s–ar putea să ajung la cîte o partidă de aruncat săgeţi, în cîrciuma satului, răspunse Emma cu autoironie.

– Doar n–ai să te poţi îngropa aşa în viaţa de la ţară! o privi şocată Alison. Cum ai să faci cunoştinţă cu alţi bărbaţi?

– Voi veni la Londra în zilele libere, iar voi puteţi să mi–i aliniaţi pentru inspecţie.

– Ei, mă rog, oricum e doar pentru o lună, declară Suzanne cu fermitate.

Emma rîse.

– Bravo, fetiţo! Niciodată să nu vezi şi partea bună a lucrurilor. Prăjitura asta miroase divin, Rache. Cred că o călătoare înfometată n–are nici o

şansă să primească o bucăţică, nu?

– Sigur că–ţi dau, nu mă opreşte nimeni s–o tai acum. Sau ai prefera ceva mai substanţial, deocamdată?

– Nu, dar îţi mulţumesc oricum – doar o felie de prăjitură mi–ajunge. N–am mult timp, şi trebuie să–mi adun lucrurile. Gavin va trece să mă ia cam peste o oră.

Urmă un moment de tăcere, după care toate cele trei fete întrebare într–un glas:

– Cine–i Gavin?

– A, nu v–am spus de Gavin?

– Nu, nu ne–ai spus de Gavin, confirmă nervoasă Rachel.

– Şi mă întreb de ce l–ai omis, adăugă ironic Alison. O mică scăpare freudiană. Nu vi se pare semnificativ?

– Deloc. E fiul stăpînilor casei. Spre treizeci de ani. Plin de superioritate.

– În ce sens? se interesă Suzanne, suspicioasă.

– Mîndru şi încrezut.

Alison şi Rachel schimbară o privire, iar Alison oftă.

– Păcat. O secundă, crezusem...

– Nici măcar o fracţiune de secundă! o întrerupse Emma, pe un ton prevenitor.

* * *

Se simţea bine, din nou în apartament, cu

posibilitatea de a umbla desculţă pe oriunde voia şi de a spune tot ce–i trăsnea prin cap, fără teama de a fi înţeleasă greşit sau luată de sus. Aproape că–i păru rău cînd auzi soneria, anunţînd sosirea lui Gavin – aproape, dar nu total. Dacă tot urma să fie o aventură, ea, una, era pregătită.

Celelalte trei urmăriseră filmul de după–amiază, în salon.

– Răspund eu! răcni Suzanne, luînd–o înaintea lui Alison.

Cînd Emma ajunse în antreu, Suzanne dispăruse, uşa de la intrare era deschisă, iar celelalte două aşteptau.

– A coborît pînă la stradă, spuse Rachel. Cred că iar s–a înţepenit.

– Sau, poate, Gavin al tău nu ştie cum funcţionează soneriile de interfon, comentă Alison. Probabil că aristocraţii nu le folosesc.

– Sper că n–o să mă faceţi de rîs, cu comentarii din–astea jenante, în faţa lui, le atrase atenţia Emma, cu severitate. Şi mai bine veniţi în salon, pentru numele lui Dumnezeu. Nu puteţi sta aici ca un comitet de primire.

Fără tragere de inimă, se aşezară, privind spre uşă ca nişte copii în aşteptarea unui scamator. Iar Suzanne, cînd apăru cu o roşeaţă neaşteptată în obraji, se purtă întocmai ca un scamator, anunţînd cu o înfloritură:

– Fetelor, daţi–mi voie să vi–l prezint pe Gavin

Akroyd!

Făcu un pas într–o parte, iar în ușă apăru Gavin. Pînă și Emma, care știa cum arăta, fu uimită la vederea lui – căci Gavin *zîmbea!* Avea pe față un surîs deschis și prietenos, care–l făcea să arate cu atît mai chipeș.

– Și acum, să fac și restul prezentărilor, continuă grăbită Suzanne, ca și cum s–ar fi temut să nu–i uzurpe altcineva privilegiul. Ea e Alison, lucrează la „Sartoriana”, pe Bond Street. Iar ea e Rachel, și–i profesoară, adăugă ea, pe un ton de parcă ar fi vrut să spună: „e *doar* profesoară”. Și ea, Emma... O, ce proastă sînt, sigur că o cunoașteți pe Emma!

– Nu atît de bine pe cît aș dori, răspunse Gavin, făcînd–o să amuțească pentru următoarele zece minute. Sper că nu dau buzna. Presupun că o asemenea vizită poate să cam deranjeze. Cum e filmul, bun?

Suzanne și Alison începură să–i răspundă în același timp și se opriră amîndouă, iar Rachel umplu tăcerea care se crease, întrebîndu–l:

– Vă pot oferi o ceașcă de ceai, domnule Akroyd? Tocmai mă pregăteam să fac unul.

– O, spune–mi Gavin, te rog. Și, da, mi–ar face plăcere, dacă nu e prea mare deranjul.

Se așeză pe canapea. Rachel se duse să pună ibricul pe foc, iar celelalte două fete se așezară în apropiere, pe marginile din față ale scaunelor, cu niște expresii curioase și însuflețite.

– Tocmai îi spuneam lui Gavin că firma mea a făcut decorațiunile pentru casa lui, reluă Suzanne.

– Au lucrat foarte bine, din cîte mi–a spus doamna Henderson, răspunse el. Ea e menajera. Mai mult ea şi tata folosesc casa din Londra, Eu, de fapt, nici n–am văzut–o, de cînd a fost redecorată.

– Nici Suzanne n–a văzut–o, interveni răutăcioasă Alison.

– Într–adevăr, dar am văzut planurile şi eşantioanele, replică Suzanne, înroşindu–se la față. Şi, deci, locuieşti la țară? îl întrebă ea repede pe Gavin, ca să schimbe subiectul.

– Cînd sînt acasă, da. Călătoresc mult, deşi nu la fel de mult ca tata.

– Şi cu ce te ocupi? se interesă Alison. Cred c–ai să moşteneşti firma familiei, nu?

Emma se încruntă la ea, gîndindu–se că întrebarea era nepoliticoasă, dar Gavin răspunse netulburat:

– Da, însă sună cam feudal. N–am vrut să fac parte din consiliul de administrație să ştiu nimic despre afaceri, aşa că, după ce am terminat universitatea, m–am dus şi am lucrat la fiecare uzină, ca să cunosc procesele tehnologice pornind de la zero. Apoi am urmat un curs de management, în parte aici, în parte la Bruxelles. Lui tata nu i–a prea plăcut ideea, dar i–am spus că trebuia să înțeleagă cineva ce se întîmplă în Europa, iar el a răspuns că, în cazul ăsta, mai bine să fiu eu acela.

Tata detestă Uniunea Europeană.

Emma nu-şi mai revenea, în faţa unei asemenea schimbări. Suzanne şi Alison erau relaxate, iar conversaţia decurgea firesc. Rachel aduse ceaiul şi ce mai rămăsese din prăjitură, şi continuară să stea de vorbă despre restaurante, filme, învăţământ, dacă erau mai bune cănile decît ceştile, privatizarea căilor ferate şi maşinile care făceau faţă cel mai bine pe drumurile de ţară.

Emma participa foarte puţin la discuţie, preferînd să asculte şi să observe. Din răceala scorţoasă a lui Gavin nu mai rămăsese nimic. Ce cauzase o asemenea minune? Oare faptul că aici se simţea la largul lui, nu încorsetat, ca acasă? Sau, poate, se purta aşa cu toată lumea în afară de ea?

Gavin nu părea să se mai dea dus, dar Emma ştia ce conţinea cămara apartamentului şi nu voia ca fetele să-l invite la masă, aşa că, într-un tîrziu, îi întrerupse:

– Nu credeţi că ar fi timpul să mergem?

O clipă, Gavin păru dezamăgit; apoi se uită la ceas, şi expresia îi deveni preocupată:

– Ce tîrziu s-a făcut! Da, ar fi timpul să plecăm.

– Trebuie să mai vii, neapărat! insistă repede Suzanne. Oricînd mai ai drum pe aici.

– Da, oricînd, adăugă şi Alison. Nu e nevoie să telefonezi mai întîi, vino direct. Eşti mereu binevenit.

„Mda, bine, şi eu?" se întrebă Emma. „Eu pot

să mai vin?"

Îşi luară rămas–bun cu prelungiri, în antreu, dar în cele din urmă Gavin îi luă bagajele şi plecară. În timp ce porneau cu maşina pe Mawell Hill Road, Gavin spuse încet:

– Cred că e foarte distractiv, să trăieşti într–un asemenea apartament.

– Poftim? făcu Emma, întrebîndu–se dacă–l auzise bine.

Gavin ezită, ca şi cum n–ar fi fost sigur dacă să continue sau nu, apoi continuă:

– Te invidiez că ai locuit într–un apartament ca ăsta. Libertatea... Prietenia... Clipele de neuitat pe care sînt convins că le–ai trăit acolo...

– Păi... da... murmură Emma, găsind că era un comentariu foarte ciudat; nu trecuse şi el prin ceva asemănător? Cînd erai student la universitate. n–ai avut şi tu colegi de apartament?

– Nu, stăteam acasă şi făceam naveta. Înțelegi, am studiat la Cambridge.

– Aha... Ce frumos... spuse ea, încurcată.

Gavin îi aruncă o privire piezişă.

– M–am dus la Cambridge ca să *pot* face naveta. Tata fiind plecat atît de mult, voia să locuiesc acasă, ca să am grijă de toate.

– A, înțeleg, spuse Emma.

Părea destul de nedrept, să nu aibă şi el dreptul la obişnuitele distracții studențeşti, fiind nevoit să facă față încă de tînăr unei asemenea

responsabilități.

– Dar cred că era plăcut să locuiești acasă, într–un fel, continuă ea. Cu frații și surorile tale...

Gavin nu–i răspunse imediat, apoi spuse:

– Țin foarte mult la Poppy.

– E o fată nespus de dulce, răspunse Emma imediat.

– Vorbește–mi despre familia ta, îi ceru Gavin, după un moment.

Nimic n–ar fi fost mai plăcut pentru ea. Atmosfera devenea tot mai caldă și mai plină de viață.

După ce–i povesti cîte ceva despre viața ei, îi mai pus cîteva întrebări, iar Gavin îi descrise iubirea lui pentru viața de la țară, plimbările pe plajă, la Aldeburgh, păsările pe care le privea la Dunwich, pînda după viezuri, noaptea în pădure, călăria pe drumurile de țară din Suffolk, navigația cu barca pe Orwell, și vînătoarea în diminețile geroase de iarnă. Cuvintele lui o transportau într–o lume atît de diferită de a ei, într–o lume care suna ca un decor de legendă arthuriană, un loc vrăjit, de o frumusețe improbabilă.

– Dumnezeule, ce noroc ai! remarcă ea într–un tîrziu. Cum ai putea să mă invidiezi? Eu sînt cea care ar trebui să te invidieze pe tine.

– Cum poți spune una ca asta? întrebă el, cu luminița din ochi –pălindu–i puțin. Ce să găsești de invidiat la viața mea?

Emma avu senzația că lucrurile mergeau puțin

cam prea departe.

– Ei, haide, spuse ea, doar ai avut parte de toate avantajele care se pot cumpăra cu bani.

– A, banii... Da, de–ăştia n–am dus lipsă.

– Uşor ţi–e ţie să strîmbi din nas, continuă Emma, cam iritată. Îţi poţi permite să spui că banii nu contează, atîta vreme cît ai destui. Privilegiile sînt uşor de minimalizat, cînd ai parte de toate.

– Da, sînt privilegiat, recunoscu el. Dar şi tu ai avut un alt fel de privilegiu, unul pentru care aş fi făcut bucuros schimb cu al meu. Dar nu cred că m–ai crede dacă ţi–aş spune–o.

– Nu, nici o clipă, încercă ea s–o dea pe glumă, dar Gavin nici nu zîmbi măcar.

– Cel puţin, poţi fi sigură că atunci cînd oamenii spun că le placi, chiar le placi, continuă el încet, aproape prea încet pentru ca Emma să–l audă.

– Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Emma.

– A, nimic, răspunse Gavin, deşi suna destul de deprimat.

Parcurseră restul drumului în linişte. Privindu–i profilul de nepătruns, Emma se întreba dacă nu cumva se gîndea la prietenele Zarei, care i se aruncau în braţe. Ar fi vrut să schimbe subiectul şi să mai converseze – dar, cumva, nu–şi găsea cuvintele ca să înceapă.

Ei, mă rog, nu prea conta. Îndatoririle ei se centrau în jurul fetiţei, Poppy, şi nu era obligatoriu

să se înțeleagă bine cu fratele ei mai mare. Nu, domnul Gavin Akroyd nu putea să aibă efecte prea puternice asupra vieții ei de zi cu zi – ceea ce, probabil, era cu atît mai bine, își spuse ea, aruncînd o privire scurtă spre acel profil înghețat și necomunicativ.

Capitolul 7

Era una dintre acele zile frumoase de vară timpurie din luna mai, iar aerul care intra pe fereastra deschisă a camerei copiilor, convertită acum în sală de cursuri, mirosea a flori şi a iarbă. Era greu să se concentreze asupra lecţiilor, aşa că Emma n–o putea învinui pe Poppy pentru că se tot foia şi se uita pe fereastră, cînd ar fi trebuit să–şi rezolve exerciţiile de aritmetică. De obicei, luau pauză la zece şi jumătate, dar la zece şi cîteva minute Emma se hotărî să accepte inevitabilul.

– Cred c–o să luăm pauză acum, ce zici? propuse ea, închizînd cartea. Ne oprim, sau mai continuăm? Ştiu că–i puţin cam devreme, dar...

Poppy îşi închise imediat şi ea cartea, zîmbind uşurată.

– O, da! Pauză, te rog!

– Ce frumos e azi afară! Mai ai vreun loc favorit pe care încă nu mi l–ai arătat?

Atît cît se putea, Emma o lăsa pe Poppy să–i arate locurile din jurul casei, pentru a o face să se simtă cît de cît mai puternică – stare de care simţea că fetiţa avea mare nevoie. De cînd sosise acolo, Emma descoperise multe lucruri care nu–i plăceau. Familia Akroyd era „disfuncţională", cum se spunea la cursul din colegiu; membrii ei păreau să

graviteze fiecare pe orbita lui proprie, complet desprinşi unul de altul, fără să se intersecteze niciodată. Domnul Akroyd era mai tot timpul plecat, iar cînd se afla acasă de obicei se închidea în cabinetul lui, de unde pisa pe cîte cineva la telefon. Cînd stătea cu familia, părea mereu cu capsa pusă, astfel încît ori de cîte ori pleca iar Emma se simţea extrem de uşurată.

Îi cunoscuse superficial pe gemeni, Harry şi Jack, în scurtul interval petrecut acasă între vacanţa de Paşti, cînd fuseseră la ski, şi întoarcerea la şcoală. Erau doi băieţi înalţi şi chipeşi, manieraţi şi mai controlaţi decît ar fi fost de aşteptat de la nişte copii de paisprezece ani.

Efectul prezenţei lor asupra lui Lady Susan prilejui o adevărată revelaţie pentru Emma. Pentru cîteva zile, doamna casei devenise plină de viaţă. Strălucea, era prezentă, punea întrebări şi asculta răspunsurile... Emmei îi părea rău pentru Poppy, care era eclipsată de strălucirea lor.

Cînd au plecat înapoi la şcoală, s–a dus şi Zara, pentru ultimul trimestru. Emma se bucură, căci fata cea mare era invariabil nepoliticoasă şi dispreţuitoare, şi nu lăsa să–i scape nici o ocazie de a–i amărî viaţa. Bănuia că Zara urma să se lanseze în înalta societate şi să ducă o viaţă asemănătoare cu a mamei sale. Emma spera să–i poată inculca lui Poppy nişte ambiţii mai mari decît acelea de a se mărita şi face copii. Izolarea în care–şi trăise cea mai mare parte din viaţă o înspăimînta.

Acum, ca răspuns la întrebarea Emmei, Poppy spuse cu însufleţire:

– Putem coborî la bucătărie? Doamna Grainger a spus că-n dimineaţa asta face chifle Chelsea şi că vor fi gata pe la ora unsprezece.

– Nu mai spune! Îmi plac chiflele.

– Şi mie! Sînt cele mai bune! se repezi Poppy, încîntată că n-avea să i se refuze plăcerea.

– N-o să se supere dacă intrăm în bucătăria ei?

– Nu, îi place – sincer!

– Bine, atunci, hai să mergem.

Era pentru prima oară cînd Emma se ducea „sub scară" şi fu intrigată cînd Poppy o conduse într-o parte a casei pe care n-o mai văzuse înainte – printr-o uşă camuflată în peretele coridorului, apoi pe scara din dos.

Cînd intrară, doamna Grainger ridică privirea şi zîmbi. Stătea aşezată în faţa aragazului cu patru ochiuri şi horn Tudor imens, cu picioarele rezemate pe un scăunel, bînd un ceai şi citind *„The Daily Mirror"*.

– Aţi venit, în sfîrşit. Ţi-a dat drumul mai devreme? o întrebă ea pe Poppy.

– Cum spuneai, răspunse fata pe un ton defensiv.

– Cum spuneam, îi dădu dreptate, economic, doamna Grainger.

– Sper că nu vă deranjăm, interveni şi Emma.

– Deloc. Speram să vă cunosc, şi ştiam că Ei nu

v–ar aduce niciodată aicea, aşa că i–am spus lui Poppy că voi face nişte chifle.

Arătă cu capul spre aragaz, deasupra căruia erau puse la răcit, pe un suport de sîrmă, chiflele Chelsea promise.

– Pot să vă ofer un ceai, domnişoară Ruskin?

– Emma, te rog. Şi, da, mi–ar face plăcere, mulţumesc.

– Şi eu? o rugă Poppy.

Doamna Grainger aruncă o privire piezişă spre Emma.

– Tu ar trebui să bei lapte. Îţi face mai bine.

– Nu–mi place laptele. Te rog, Emma, nu pot să beau un ceai? Aici beau ceai ori de cîte ori vin.

– Pîrîcioaso, m–ai dat de gol! o dojeni doamna Grainger.

Emma se gîndi la copilăria ei, cînd toţi copiii băuseră ceai tare de portocale, de cînd erau înţărcaţi. Nu le făcuse nici un rău.

– N–am să spun. Iar ceaiul face bine la inimă, nu–i aşa?

– Serios? Ăştia schimbă mereu regulile, nu? comentă doamna Grainger blajină, turnînd ceaiul.

Poppy şi Emma se apezară, iar chiflele fură puse pe o farfurie şi presărate cu zahăr. Erau moi, aromate, cleioase, umplute cu fructe şi mai delicioase decît orice gustase Emma în viaţa ei.

– Mă bucur că–ţi plac, spuse mulţumită doamna Grainger. Gătitul e pasiunea mea, mereu dă roade, la sfîrşit – mai ales, coptul cu drojdie. Dar

în ultima vreme n–am mai prea avut ocazia s–o fac, decît cînd veneau băieții acasă. Domnului Akroyd îi plac prăjiturile, dar nu prea stă pe–aici, iar doamna nu vrea decît fursecuri pentru ceaiul de după–amiază.

– Ei bine, doamnă Grainger, pe mine poți conta ori de cîte ori ai nişte chifle de prisos, spuse Emma. Sînt de–a dreptul divine!

– Şi cum te–ai acomodat? Ai învățat să te orientezi?

– Da, mulțumesc. Poppy îmi arată toate locurile, unul cîte unul.

– Speram să am ocazia să te cunosc. I–am spus lui Bill să te invite jos la un ceai, cu o ocazie...

– Bill?

– Bill Atkins, şoferul.

– A, da. Îmi pare rău, nu–i ştiam numele mic.

Poppy îşi terminase prima chiflă şi întrebă dacă mai putea primi una.

– Da, cu condiția să nu–ți strici pofta de mîncare pentru prînz, o atenționă doamna Grainger.

Fetița luă încă o chiflă şi începu să muşte mărunt din ea.

– Ia–o cu tine şi du–te să vezi pisoii, da? îi propuse bucătăreasa.

– Pot să mă duc la ei? Unde–s, tot în camera de ghete?

– Da, dar ai grijă să nu iasă. Şi vezi să nu te

zgîrie Tigger.

Poppy dispăru pe o altă uşă, cu chifla în mînă. Doamna Grainger se întoarse spre Emma.

– N–am vrut să vorbesc despre ea în timp ce era aici, dar voiam să–ţi spun cu cît arată mai bine de cînd ai venit dumneata. A fost o vreme cînd chiar îmi făceam griji pentru ea. Nu mînca mai nimic, decît dulciuri, şi–i făceau rău.

– Încă mai e destul de slabă, remarcă Emma.

– Da. Da' Anna şi Julie mi–au spus că acuma mănîncă mult mai bine. A fost un copil foarte nefericit, înţelegi dumneata...

– Am înţeles că pentru o vreme a fost plecată la şcoală...

– Da, dar nu şi–a găsit locul acolo. Celelalte fete o tachinau, iar profesorii nu le opreau. Oricum, Poppy a suferit rău de tot şi chiar a încercat să fugă, dar taică–său i–a ţinut o predică şi i–a zis că trebuie să stea, aşa c–a–nceput să se simtă tot mai rău, pînă s–a îmbolnăvit. Cînd s–a–ntors acasă, la sfîrşitul trimestrului, era ca o umbră, şi atunci Jean Henderson a intervenit şi a zis că ce–i destul e destul, şi l–a convins pe Gavin să–l determine pe domnul Akroyd s–o lase să stea acasă.

– Pe Gavin?

Doamna Grainger o privi cu sprîncenele înălţate.

– Sigur că da, o adoră pe fetiţa asta. De cînd s–a născut, e topit după ea. Îi e aproape ca un tată, aşa că el pupă şi pămîntul pe care–l calcă, cum cred că

ştiţi. Problema e că mai are şi altele de făcut, nu–i ajunge timpul să se ocupe de ea cît ar trebui. Şi–n ultimii doi ani a lipsit aşa de mult de–acasă, încît n–a mai putut să stea cu ochii pe ea.

– Mă mir, spuse Emma. Vreau să zic, sînt foarte mulţumită că are un om care să ţină la ea, dar nu l–aş fi crezut pe Gavin genul care să...

Făcu o pauză, ca să nu spună ceva jignitor.

– A, tînărul ăsta are multe părţi bune, zise doamna Grainger. Ştiu că poate părea cam distant, dar a avut şi el multe probleme, şi e foarte sfios, deşi n–ai crede.

Emma nici n–o credea.

– Harry şi Jack sînt numai farmec şi bună creştere, dar Gavin e un om mai serios. Nu poate fi la fel de sociabil ca ei.

– Cred că pe–asta n–o învaţă la şcoala publică.

– Ba, printre altele, da. A, nu–s o snoabă, cred că le prinde foarte bine că–s la Eton. Păcat că Gavin n–a avut şi el şansa să se ducă acolo. El a fost la o şcoală cu internat, cu totul altfel – dar, pe–atunci, nici domnul Akroyd nu le ştia pe toate cîte le ştie acum. Încă nu se însurase cu cineva de viţă nobilă. Ştiai că Gavin e fiul primei neveste a domnului Akroyd, nu? Ei bine, în familie au fost mereu tensiuni. Doamna nu avea deloc timp pentru el, deşi Gavin e omul care le ţine pe toate pe roate – şi moşia, şi afacerile, şi tot. Dar, desigur, e nemulţumită că toate au să–i revină lui, nu unuia

dintre băieţii ei.

O privi pe Emma cu un aer defensiv.

– Cred că vorbeşte gura fără mine, da' mai devreme sau mai tîrziu tot ai să afli. Şi, desigur, nici el n–o respectă deloc, mai ales din cauza felului cum a tratat–o pe Poppy – sau, mai bine zis, n–a tratat–o.

– Mi se pare o familie foarte nefericită, în mai multe privinţe, spuse Emma. Mă întreb de ce nu pleacă... să–şi facă undeva un rost al lui.

– Cred că s–ar fi şi dus, dacă nu era Poppy. N–are încredere s–o lase pe mîna nimănui. Nu vrea s–o vadă crescînd ca Zara, înţelegi, ci să–şi ia examele şi să–şi facă o carieră şi toate cele, ca să poată fi independentă.

Emma se hotărî să se lămurească şi în legătură cu alt subiect.

– Ia spune–mi, de ce mă antipatizează Zara? Din cîte ştiu, nu i–am dat nici un motiv.

– Zara? repetă zîmbind doamna Grainger. Dar e foarte uşor! Cum de nu ţi–ai dat seama pînă acum?

Chiar în acel moment, uşa dinspre partea principală a casei se deschise, făcînd–o pe doamna Grainger să se întrerupă brusc. Era Gavin.

– Doamnă Grainger, ai văzut–o pe Poppy? începu el, apoi o văzu pe Emma şi se încruntă. A, domnişoară Ruskin... Deci, eşti şi dumneata aici? întrebă, pe un ton rece şi dezaprobator. Mă întrebam unde v–aţi dus. Am intrat în camera de

lecţii, aşteptîndu-mă să vă găsesc acolo, dar era goală, desigur.

„Mă verifică," îşi spuse indignată Emma, ridicîndu-se în picioare.

– Sîntem în pauza de dimineaţă, domnule Akroyd, răspunse ea cu demnitate, dar tocmai mă pregăteam să mă întorc. Poppy e acolo, s-a dus să se uite la pisoi.

Chipul lui Gavin păru să se înroşească uşor – de furie, probabil, îşi spuse Emma.

– Nu e nevoie să pleci numai fiindcă am venit eu, spuse. Mă mir să te găsesc aici, dar ceea ce faci în timpul pauzei e treaba dumitale.

Emma avu impresia că o ironiza.

– Pauza s-a terminat, domnule Akroyd, spuse ea. E timpul să ne întoarcem la lecţii. Îşi mulţumesc pentru ceai, doamnă Grainger.

Şi, fără a mai aştepta vreun alt comentariu, ieşi indignată pe aceeaşi uşă pe unde o luase şi Poppy înaintea ei.

* * *

Întotdeauna lua micul dejun, prînzul şi ceaiul împreună cu Poppy, în camera de zi a copiilor, dar cina se lua cu toată familia. Nu era o masă foarte veselă, dar cel puţin avea astfel ocazia să converseze cu doamna Henderson, care de obicei era la fel de sociabilă ca la început.

În seara aceea, domnul Akroyd era plecat, iar Gavin se aşeză pe scaunul lui, în capul mesei. Lady Susan tăcu ca de obicei, pînă pe la jumătatea cinei, cînd dintr–o dată puse furculiţa jos şi i se adresă Emmei din bun senin, întrerupînd–o pe doamna Henderson, care povestea despre nişte modificări din amenajarea grădinilor.

– Am fost informată că azi–dimineaţă ai dus–o pe Arabella jos, la bucătărie.

Emma o privi surprinsă, şi abia reuşi să nu răspundă: „Cine, eu?" În schimb, spuse:

– Da, aşa este.

– M–aş bucura, domnişoară Ruskin, continuă Lady Susan, aproape cu însufleţire, dacă n–ai mai face niciodată aşa ceva.

Îşi ţinea privirea aţintită spre un loc aflat undeva în spatele umărului sting al Emmei. Aceasta simţi că i se ridica sîngele în cap. Cu coada ochiului, îl văzu pe Gavin mîncînd cu capul aplecat deasupra farfuriei. „A, înţeleg, deci asta era!" îşi zise ea. „Făţamicul! O pune pe maică–sa să–i spele rufele murdare, nu?"

– Pot să întreb de ce? se interesă ea, cu nemulţumire vizibilă.

Sprîncenele lui Lady Susan se înălţară. Se vedea clar că nu era obişnuită să i se ceară socoteală.

– Fiindcă nu are ce căuta acolo. Şi–aşa îi place prea mult să se asocieze cu servitorii. Nu trebuie s–o mai încurajezi şi dumneata. Atîta tot.

Emma nu mai auzise în viaţa ei o regulă atît de arhaică.

– Înţeleg. Credeţi că va fi coruptă, sau va deprinde rele obiceiuri, îmi închipui, nu?

Lady Susan fu atît de uimită că Emma îi răspunsese la rîndul ei, încît o clipă chiar se uită la ea. Dar continuă să vorbească pe acelaşi ton lînced dintotdeauna:

– Nu–ţi permit să–mi ceri socoteală aşa, domnişoară Ruskin. Vei respecta regulile pe care le stabilesc eu în legătură cu educaţia fiicei mele – sau, dacă nu–ţi convine, ai să–ţi găseşti o altă slujbă.

Emma deschise gura să răspundă că nici nu–şi dorea altceva, cînd zări peste masă privirea neliniştită a doamnei Henderson, şi–şi aminti de Poppy, şi de cîtă nevoie avea fetiţa de ea. Aşa că–şi înghiţi replica şi coborî privirea în farfurie, luînd o furculiţă de mîncare ca să nu răspundă.

În tăcerea care se lăsase îl auzi pe Gavin dregîndu–şi glasul, dar cea care vorbi fu menajera, revenind la subiectul grădinilor.

* * *

Mai tîrziu, în timp ce ieşeau din sufragerie, doamna Henderson o întrebă pe Emma, într–o încercare de a înveseli din nou atmosfera:

– Şi, ce planuri ai pentru astă seară?

„Să ies din casa asta, măcar puțin!" își spuse Emma, dar se exprimă mai politicos:

– Păi, mă gîndeam să ies la o plimbare, să văd puțin împrejurimile... De cînd am venit aici, n–am pus niciodată piciorul afară din parc.

– Bună idee, o lăudă doamna Henderson. Vrei să te duci într–un loc anume?

Emma nu se gîndise efectiv, dar acum spuse, mai mult sau mai puțin la întîmplare:

– Cred c–am să mă duc pînă în sat, să beau ceva la cîrciumă.

Nu observase că Gavin venea chiar în urma lor, pînă cînd îl auzi răspunzînd, înainte ca doamna Henderson să poată spune și ea ceva:

– Aș prefera să nu faci asta.

Nu se exprimase pe cel mai diplomatic ton, pentru starea de spirit în care era Emma. Se întoarse spre el, iritată.

– Și de ce nu, mă rog, dacă mi–e îngăduit să întreb?

Chipul lui Gavin era grav.

– Nu e un loc foarte plăcut, spuse el.

– Nu e foarte plăcut? repetă rece Emma.

„La fel ca bucătăria, probabil."

– E un mediu necioplit. Nu se potrivește pentru o persoană ca dumneata.

Contaminarea locatarilor casei de către clasele inferioare – de–asta se temea, snobul!

– Uiți, replică ea, suav, că sînt din Hoxton. Cred c–o să mi se pară destul de civilizat.

– Mă îndoiesc, răspunse rece Gavin. Oricum, aş prefera ca nici măcar să nu te apropii.

Spunea că „aş prefera", dar tonul îi era categoric şi poruncitor.

– Zău aşa, draga mea, interveni doamna Henderson, cînd Emma îşi trase respiraţia să răspundă. Cred c–ar fi mai bine să renunţi la vizitarea cîrciumii. Uite ce–ţi propun eu, ce–ar fi să stai aici astă seară, iar mîine te vei putea duce, din timp, la Cambridge, cu trenul? Ai putea merge la teatru sau la cinema, şi ai mînca şi de cină acolo – sînt unele restaurante şi bistrouri foarte plăcute. Ar fi mult mai potrivit.

Emma nu voia să se certe cu doamna Henderson, care încerca doar să menţină pacea, aşa că spuse numai atît:

– Foarte bine.

Şi plecă, urcînd în camera ei.

În sinea sa, însă, fierbea. Se credeau stăpîni peste ea, cu trup şi suflet, numai fiindcă–i plăteau salariul? Nu voiau ca guvernanta scumpei lor copile să se amestece printre ţopîrlani, la fel cum nici scumpa copilă nu putea frecventa servitorii. Pe ce lume trăiau?

În clipa următoare, îşi zări expresia în oglindă şi rîse, înseninîndu–se. Dacă mai stătea mult timp acolo, avea să ajungă la fel de stîngistă ca Suzanne!

Totuşi, n–avea de gînd să lase pe nimeni să–i dicteze. Dacă voia să se ducă să bea ceva la

cîrciumă, avea să se ducă! Se schimbă cu o pereche de pantloni, își luă haina și poșeta, și coborî – pe scara din spate, ca să nu întîlnească pe nimeni. Era o seară frumoasă, încă nu se întunecase, și deși avea de făcut drum lung pînă în sat, se bucura să iasă și să savureze aerul curat.

* * *

Cînd ajunse în sat, era gata să bea ceva, și să stea puțin jos– cumva, la țară, distanțele păreau întotdeauna mai mari decît cele de la oraș. Cîrciuma, numită „Dulăul și rățoiul", arăta pitoresc de la distanță – o casă de piatră cu acoperiș de stuf și ferestre cu sporsuri strîmbe, iar în față stăteau în picioare cîțiva localnicci veseli, bîndu–și berea. Dar, pe măsură ce se apropia, entuziasmul începu să i se risipească: de pe pereți, zugrăveala se desprindea bucăți–bucăți, stuful de pe acoperiș era infestat cu buruieni, iar asfaltul din jur, plin de găuri. Prin ușă urla muzică pop, iar oameni arătau la fel de neplăcut ca tinerii declasați dela colțurile străzilor de mahala.

Emma încetini pasul. Ar fi vrut să se întoarcă din drum și s–o ia la fugă, dar în același timp nu voia nici să–i dea dorințele peste cap o adunătură de tineri fără minte.

– Hai pupa–ți–aș, țiți, bem una mică? îi strigă unul dintre ei.

Deși nu–i răspunse nimic, Emma simți un gol

în stomac, şi încetini şi mai mult.

– Şingurică–şingurică? întrebă altul. Nu ţi–i frică, să umbli de capu' tău într–o noapte ca asta?

– E, lasă, c–om avea noi grije de tine, nu că?

Chicotiră înghiontindu–se, cu luciri pofticioase în ochi.

– Păi, zi cevaşilea, ce, n–ai gură? Ia s–auzim, la ce te trage să pileşti?

– Nu cu tine vrea – nu–aşa, scumpo? De mine–ţi place, nu–aşa? Ia ha să bei una mică cu mine.

– Nooo, o să pilească cu toţi trei, pe bune că da, este, gagicuţo?

Izbcniră în hohote răguşite, iar Emma ştiu, instinctiv, că dacă trecea de cîrciumă, aveau să se ia după ea.

În timp ce ezita astfel, derbedeii o luară din loc. Se apropiau, începînd s–o sperie de–a binelea. Înghiţi în sec şi–şi linse buzele, căutînd în minte o vorbă cu care să–i dezarmeze.

În clipa următoare, se auzi vuietul gutural al unei maşini sport apropiindu–se în viteză. Emma întoarse capul, abia îndrăznind să spere – dar, da, era maşina lui Gavin, care opri în spatele ei cu un scrîşnet de frîne.

– Urcă, spuse el scurt, deschizîndu–i portiera.

Nu se lungi la discuţii. Ocoli maşina şi se aşeză, auzind chicotelile dispreţuitoare ale găştii dezamăgite. Gavin nici n–o aşteptă să închidă poteira: ambală motorul, întorcînd violent maşina

în U, și porni cu viteză. Emma fu aruncată peste spătarul fotoliului, iar vîntul începu să–i sufle părul în ochi.

– Trebuie neapărat să conduci așa? protestă ea.

Dar, cînd întoarse capul, văzu că buzele lui Gavin erau crispate, iar nările dilatate, arcuite de furie. Cuvintele îi țîșniră din gură ca apa printr–un zăgaz spart.

– Ce naiba te–a apucat? Ți–am spus să nu te apropii de cîrciumă! Ce credeai, că vorbeam singur?

Ușurată să scăpase cu bine, Emma își îngădui să se înfurie la rîndul ei, din nou:

– Nu văd cu ce te privește pe tine unde mă duc eu în timpul liber! se răsti ea.

– Ei, află că mă primește! În absența tatei, eu răspund de toți cei din casă! Dumnezeule mare, n–am destule griji pe cap cu Zara? Dar pînă și ea are destulă minte ca să nu se ducă acolo.

În furia ei, Emma trecu peste această mențiune interesantă.

– Nu–s sora ta, și pot să–mi port și singură de grijă, mulțumesc foarte mult!

– A, se și vede! Ce–aveai de gînd să faci cu haita aia de golani? Să–i dobori la pămînt, singură? Oi fi avînd cumva centura neagră la karate, și nouă nu ne–ai spus? Știi ce s–ar fi întîmplat dacă nu apăream atunci?

Un ușor tremur din glasul lui, pe ultimele cuvinte, o făcu să se întrebe dacă fusese cu

adevărat îngrijorat pentru ea, nu doar iritat că–i nesocotise ordinele.

– Ascultă... începu ea, pe un ton mult mai rezonabil.

Gavin, însă, nu era încă gata să vorbească rezonabil.

– Ţi s–a spus să nu pleci de–acasă. Ţi s–a spus că la cîrciumă e periculos. Şi totuşi, direct acolo te–ai dus. Eşti proastă, sau doar imatură?

Emma se înfurie din nou.

– Mi–ai *spus,* da! Te pricepi de minune să le *spui* oamenilor ce să facă! Ştii perfect ce se cuvine şi ce nu. Poate că, dacă încercai să–mi vorbeşti, în loc de a–mi da doar ordine, nu mi–ar fi trecut prin cap că era doar încă un exemplu al snobismului tău nesuferit!

– Snobism? întrebă el, cu nedumerire sinceră. Dar nu sînt snob deloc!

– A, nu eşti! replică Emma. I–ai interzis lui Poppy să mai stea de vorbă cu o femeie cumsecade ca doamna Grainger, numai findcă nu vrei ca sora ta să aibă de–a face cu servitorii!

Gavin îi aruncă o privire piezişă.

– Doar nu crezi că am avut vreun amestec? Mama mea vitregă i–a interzis, nu eu.

Emma nu ştiu ce să mai spună. Părea sincer afectat că–l acuzase de o asemenea mojicie.

– Deci, despre asta era vorba? întrebă Gavin în cele din urmă. Ai vrut să mă pedepseşti, ignorîndu–

mi sfatul de a nu te duce în sat? Ei bine, îţi laud intenţia, dacă nu şi metoda. Vrei să ne strîngem mîinile şi să facem pace? Am *avut* dreptate în legătură cu cîrciuma, nu?

– Da, răsunse Emma şi, hotărîtă să se poarte onorabil, chiar dacă asta–i dădea senzaţia că murea în chinuri, adăugă: îţi prezint scuzele mele că ţi–am cauzat neplăceri.

– Şi eu îmi prezint scuzele.

– De ce?

În întuneric, Gavin o luă de mînă.

– Pentru că te–am făcut să crezi că...

În clipa aceea se auzi un vuiet, un claxon, şi o maşină trecu pe lîngă ei cu toată viteza, făcîndu–i să tresară. Starea se risipi. Gavin îi lăsă mîna dintr–a lui, conducînd mai departe în linişte. Cînd ajunseră acasă, Emma spuse repede:

– Îţi mulţumesc c–ai venit să mă iei. Noapte bună.

Şi coborî, fără a–i lăsa timp să răspundă.

Urcă grăbită treptele, conştientă că Gavin rămăsese pe loc, cu privirea după ea.

Capitolul 8

În următoarele cîteva zile, Emma constată că se gîndea incomod de des la Gavin, reamintindu-și coversația pe care o avuseseră în drum spre casă, și încercînd să reconstituie în minte tonul și expresia lui. Frecvența cu care făcea acest lucru o ajuta să-și dea seama că, indiferent de sentimentele lui, se simțea atrasă de el. Poate doar fiindcă, stînd închisă acolo în casă, unde el era singurul bărbat din preajma ei, avea nevoie să se intereseze de cineva? Poate că da – dar, indiferent de cauză, aștepta cu neăbdare fiecare masă de seară, singura ocazie cînd avea șanse să-l vadă. În fiecare seară se îmbrăca elegant, simțind acel fior plăcut de nerăbdare, în timp ce cobora scara spre salon. Și, în fiecare seară, o aștepta aceeași dezamăgire. Gavin se purta cu ea ca întotdeauna, cu o politețe calmă și detașată. Participa la conversațiile ei cu doamna Henderson, n-o privea nici mai rar, nici mai des decît înainte, și i se adresa numai cu „domnișoară Ruskin". Parcă-parcă în ochii lui se citea puțin mai multă căldură decît înainte, dar Emma nu putea fi sigură.

Dar subiectul n-o preocupă mai mult de cîteva zile, pînă cînd se întoarse acasă Zara, la scurt timp înainte de a împlini optsprezece ani, ocazie pentru care se pregătea o mare sărbătorire. Urma să fie o

petrecere nemaipomenită, la care aveau să fie invitate toate persoanele de seamă din comitat.

Doamna Henderson îi descrise amănunțit planurile, într–o după–amiază, venind în camera de lecții chiar după încheierea cursurilor.

– Sună minunat, comentă Emma. Zara e foarte norocoasă. Pot ajuta şi eu cu ceva?

Menajera păru uşurată.

– O, draga mea, mă bucur atît de mult că te–ai oferit! Desigur, n–aş fi putut abuza de bunăvoința ta, dar toate apasă pe umerii mei şi nu–mi mai văd capul de–atîtea treburi.

– Ei, voi fi încîntată să fac tot ce pot, răspunse Emma. Nu trebuia să–ți fie teamă să mă rogi, mi–ar plăcea să cred că sînt ca o membră de familie.

După ce–o instrui în detaliu cu privire la planurile pentru aniversare, doamna Henderson îi spuse că, de fapt, domnul Akroyd n–avea să fie prezent.

– E foarte incomod, dar trebuie să plece în interes de afaceri.

– Serios? întrebă surprinsă Emma.

– Şi unde crezi că se duce, dacă nu tocmai în China! Guvernul chinez va încheia un contract pentru un pod imens undeva în nordul țării, şi e atît de important, încît domnul Akroyd consideră că trebuie să fie prezent personal la fața locului. Chinezii sînt foarte formalişti şi sensibili. Dacă cineva se simte ofensat, putem pierde contractul, ceea ce ar fi o mare nenorocire, nu numai pentru

Akroyd Engineering, ci chiar şi pentru Mac Booke.

– Dar petrecerea Zarei nu poate fi amînată?

– S–ar fi putut, răspunse doamna Henderson, cu o expresie evazivă, dar Zara nici n–a vrut să audă. Între noi fie vorba, fără el atmosfera va fi mai relaxată, continuă ea, mai încet. Nici nu m–aş mira să–şi invite nişte prieteni pe care ştie că el îi antipatizează.

Întrucît doamna Henderson era pusă pe confesiuni, Emma încercă să profite.

– Mă mir că domnul Akroyd e de acord ca petrecerea să aibă loc fără el. Nu pare cam ciudat, din moment ce fata îşi sărbătoreşte majoratul?

Doamna Henderson ridică din umeri.

– Sincer să–ţi spun, draga mea, cred că e aşa de agitat cu afacerea asta din China, că nu–i mai stă lui mintea la zile de naştere – fie şi majoratul propriei lui fiice. Şi, desigur, va „debuta" la Londra, nu peste mult, dată pe care cred că şi el o consideră la fel de importantă. Dar asta ne face să avem mai multe responsabilităţi noi, ceilalţi – în special Gavin. Dacă ceva iese prost, pe el o să cadă vina.

Emma nu–şi dădea seama ce–ar fi putut ieşi atît de prost încît Gavin să se facă de rîs. Atunci, de ce mai aveau servitori? Cu siguranţă, dacă cineva vărsa vin pe covor sau lăsa un cerc cu paharul pe o comodă antică, domnul Akroyd nu l–ar fi culcat pe Gavin peste genunchi, ca să–l bată la fund, nu?

* * *

Poppy era în culmea emoției și turuia ca o moară stricată despre pregătirile pentru petrecere, ori de cîte ori Emma îi dădea voie să vorbească.

– La bal n–au să mă lase, spunea ea, dar nu–mi pasă. Prietenii Zarei sînt niște plicticoși, iar dansul e o prostie. Dar primesc oricum o rochie nouă, iar doamna Grainger va face tortul și a spus că mă lasă s–o ajut să–l decoreze.

– Ei, asta ar trebui să fie foarte interesant.

– Da, dar cînd o să împlinesc optsprezece ani, eu n–am să–mi serbez ziua cu dans. Voi cere ca toată lumea să vină călare și să ținem un picnic în parc, cu curse și jocuri Iar tortul de ziua mea va fi tot numai din ciocolată!

– Ce minunat e, s–o auzi vorbind cu atîta entuziasm despre mîncare! comentă doamna Henderson, cînd Poppy repetă totul în prezența ei. Ai avut o influență extraordinară asupra ei, îi spuse ea Emmei, recunoscătoare.

* * *

În săptămînile următoare, pregătirile pentru petrecere o îndepărtară mult timp pe Emma de camera pentru lecții. Era trimisă adesea de către Lady Susan cu comisioane, ducîndu–se cu mașina pînă la Bury, sau la Cambridge ca să ia cîte un

obiect, lăsînd–o pe Poppy în grija maică–sii. De obicei, cînd se întorcea, Emma descoperea că Lady Susan își vedea de ale ei, iar Poppy ajungea invariabil la bucătărie.

Domnul Akroyd plecă la Beijing, de unde urma să–și continue drumul pînă în nordul Chinei cu un grup format, pe lîngă tehnicienii de la firma lui, și din reprezentanți ai Comisiei de Comerț Exterior, ai Ministerului de Externe și ai unei mari bănci. Emma se întreba dacă nu era nici un pericol, China nefiind tocmai o țară civilizată. Lady Susan, la rîndul ei, se întreba dacă domnul Akroyd urma să aibă timp pentru a–i face cumpărături din Hong Kong, la întoarcere. În sfîrșit, Zara se întreba înnebunită dacă avea să–i dea înainte de plecare cadoul de ziua ei – un Peugeot 206 cu toate gatgets–urile.

Pînă la urmă, îl primi la timp și sări cu brațele pe după gîtul tatălui ei, sărutîndu–l pe amîndoi obrajii. Emma însă observă că Gavin nu părea deloc încîntat, și se întrebă de ce. Nu s–ar fi așteptat din partea lui să fie atît de meschin încît să–i poarte pică surorii sale pentru o mașină.

* * *

În ziua petrecerii, nu se ținură lecții. Emma se trezi în zori și se puse la dispoziția doamnei Henderson, iar în timp ce verificau împreună

listele, menajera îi spuse Emmei că şi ea era invitată la petrecere.

– O, dar n–aş putea... nu m–am aşteptat... serios, aş prefera să nu vin, se bîlbîi Emma, derutată.

Doamna Henderson îşi arcui o sprînceană perfect îngrijită.

– Dar, draga mea, ai spus că doreşti să fii egală cu toţi ceilalţi din casă. Mă apteptam să vrei să fii prezentă şi la petrecere.

– O, dar...

Emma nu mai putea de stînjeneală.

– Serios, nu e genul meu... Vreau să zic, nu fac parte din familie, sînt doar o membră a personalului... Zău aşa, nu cred...

– Ei bine, eu voi fi prezentă. Şi te–ai străduit la fel de mult ca mine cu pregătirile. Cred că va trebui să faci măcar act de prezenţă – aşa se cuvine.

– Dar n–am cu ce să mă îmbrac!

Doamna Henderson rîse.

– Aşa mai vii de–acasă! Crezusem că într–adevăr nu voiai să vii. Desigur, vor fi rochii lungi, de bal, dar cred că va merge şi o ţinută de cocktail.

– Nici măcar pe–asta n–o am, se plînse Emma.

– Vai de mine!

La asta, doamna Henderson păru cu adevărat descumpănită.

– Trebuia să–ţi spun dinainte – dar presupusesem, în mod firesc...

– Ascultă, n–are nici o importanţă, spuse ferm

Emma. Am să apar la moment dat, ca să–i spun la mulți ani Zarei, apoi voi dispărea. Nimeni n–o să observe.

Totuşi, doamna Henderson continua să fie nemulțumită.

– Sînt dezolată la gîndul că vei pierde toată distracția, mai ales cînd ai muncit atît de mult.

– Serios, nu face nimic. Te rog să nu te mai frămînți, sincer,. insistă Emma, cu toată persuasiunea de care era în stare.

Gîndul că Zara ar fi privit–o de sus, în timp ce toate prietenele ei elegante şi strălucitoare îi dădeau tîrcoale lui Gavin, n–o tenta deloc. Iar o seară petrecută privindu–l cum dansa cu un şir întreg de femei seducătoare nu se număra printre cele mai tentante distracții ale ei. N–o fi însemnat nimic pentru el, dar n–avea nevoie ca acest lucru să–i fie amintit atît de dureros.

* * *

Zara, arătînd extrem de elegantă şi, lucru neaşteptat, doar puțin nervoasă, stătea în hol, primindu–şi invitații. Purta o rochie lungă de mătase galbenă, şi dublul şirag de perle pe care–l primise în dar de la mama ei, iar părul îi era aranjat într–o pieptănătură complicată care–i luase coafezei două ore, în acea după–amiază.

Poppy trepida toată de emoție şi–i şoptea

Emmei numele și obiceiurile musafirilor pe care–i cunoștea. Emma răspundea cu cîte un „Zău? sau „Nu mai spune!”, iar Poppy numai de–atîta avea nevoie, ca să turuie mai departe – ceea ce era cu atît mai bine, căci Emma era atentă să–l urmărească pe Gavin, care părea să aștepte pe cineva anume.

În sfîrșit, vigilența îi fu răsplătită. Sosi o persoană pe care Gavin o salută cu deosebită considerație. Nu era una dintre fetișcanele numite „Nat” sau „Vic” din anturajul Zarei, ci o femeie mai matură, înaltă, cu părul închis la culoare, într–o rochie ca o teacă de mătase turcoaz.

Emma oftă cu admirație, aproape bucuroasă că era vorba de o asemenea ființă superioară, cu care ea nici măcar nu–și putea pune problema să concureze. Nu i–ar fi plăcut ca Gavin să se dea prea ieftin. Femeia cea brunetă era zveltă ca o nuia, foarte frumoasă, elegantă, cu gîtul și încheieturile mîinilor scînteind de diamante și cu un zîmbet fermecător, căruia Gavin îi răspundea cu o căldură tandră. O luă de ambele mîini, cu o dezinvoltură și o afecțiune care arătau că o cunoștea de multă vreme, și o conduse direct în camera unde cînta formația.

– Cine era fata aia? întrebă Emma, întorcîndu–se spre Poppy.

– Care?

– Aia brunetă, pe care tocmai a condus–o de–aici fratele tău.

– A, nu ştiu, că nu m–am uitat... O fi fost vreuna din prietenele Zarei.

– Părea cu cîţiva ani mai mare decît Zara.

– A, bine, atunci n–am de unde să ştiu.

Se vedea clar că pe Poppy n–o prea interesa. Avea alte lucruri, mai importante, pe cap.

– Emma, n–am putea merge acum jos ca să mîncăm ceva? Pur şi simplu *mor* de foame, şi cred că de–acum s–a adunat toată lumea. Ne–am putea strecura fără să vadă nimeni.

– Mă tem că nu, spuse Emma. Nu acum. E timpul să te culci, iar eu trebuie să mă duc jos şi să–i spun la mulţi ani Zarei.

– Of, băga–mi–aş! înjură Poppy. Chiar trebuie? Cinstit, puţin o să–i pese dacă–i zici sau nu.

– Sînt sigură că n–o să–i pese, dar aşa e politicos, şi trebuie s–o fac. Dar, dacă vei mai fi trează cînd mă întorc, am să–ţi aduc ceva de la bufet.

– O, marfă! Ce–ai să–mi aduci?

– Nu ştiu... ce–o să–mi fie mai uşor de cărat, cred.

– Ruladă cu cîrnaţi! o rugă Poppy. Şi prăjitură, prăjitură de ciocolată.

– Voi vedea ce pot face, îi promise Emma.

* * *

Peste cincisprezece minute, Emma coborî iar la

parter, pornind în căutarea Zarei. Intrînd în sala de bal, fu răsplătită – sau pedepsită – să-l vadă pe Gavin dansînd cu tînăra cea brunetă. Împotriva propriei voințe, Emma simți un nod în gît – și, cînd Gavin începu să se întoarcă spre ea, se retrase grăbită afară, traversînd holul spre o altă cameră, de unde se auzeau voci vesele și rîsete sonore. Acolo o găsi pe Zara, în mijlocul unui grup de tineri și tinere care țipau toți în același timp, distrîndu-se nemaipomenit de bine.

Emma n-ar fi deranjat-o, dar Zara o văzu și ridică întrebător o sprînceană, așa că se hotărî să termine mai repede și porni spre ea.

– Am venit doar ca să-ți urez la mulți ani, spuse ea, și să-ți spun că sper să ai o seară minunată. Totul pare să meargă de minune, nu-i așa?

– A, da, mersi, răspunse Zara, măsurînd-o cu privirea.

Ceilalți prieteni întoarseră discret capetele în altă parte, mai puțin intimele ei Natalie și Victoria, care se holbau pur și simplu la Emma ca și cum nu le-ar fi venit să-și creadă ochilor.

– Bun, spuse Emma, încercînd să zîmbească o idee mai cald. Ei, numai de-asta am venit, așa că n-am să te mai rețin.

– O, dar, cu *siguranță*, vei sta măcar la un dans, nu? interveni Natalie, cu ironie.

– A, da, se amestecă și Victoria, sînt sigură că Zara îți poate găsi pe *cineva* cu care să dansezi.

Şi–i şopti ceva Nataliei – probabil numele vreunui biet tocilar pe care–l dispreţuiau amîndouă, căci chicotiră afectat, parcă felicitîndu–se una pe alta pentru cît umor aveau.

Nu–i mai rămînea decît să răspundă cu demnitate.

– Nu, nu pot să stau – nu sînt îmbrăcată pentru o petrecere formală, spuse Emma. Acum mă întorc sus.

Zara le aruncă prietenelor ei o privire, apoi o apucă pe Emma de încheietura mîinii, întorcînd–o astfel încît Natalie şi Victoria să nu–i audă cuvintele.

– Da, spuse ea încet, şi să grijă să şi *ajungi* sus. N–am chef să te mai guduri pe lîngă Gavin ca un spaniel atins de lingoare, numai fiindcă el e atît de politicos încît se simte dator să te invite la dans. Nu vreau să–l deranjezi, e clar?

„Cu atît mai bine," îşi spuse Emma. „Deci, l–ai luat la ochi pentru vreuna din prietenele tale hlizite. Ei bine, cred că pot să–ţi stric seara."

– Nu e nevoie să–ţi faci griji, Gavin nu m–ar invita la dans. E foarte ocupat să danseze cu o fată fermecătoare, şi sînt sigură că a uitat de existenţa tuturor celorlalte.

Zara se încruntă, iar Emma avu momentul ei de triumf.

– Ce fată? întrebă Zara nervoasă.

– Una înaltă, zveltă şi brunetă, într–o rochie de

mătase turcoaz. Formează un cuplu fermecător.

– O, dar aia e...

Zara se opri brusc, apoi pe față îi apăru o expresie vicleană.

– Nu, ai dreptate, sigur va fi foarte captivat de o parteneră ca *ea*.

Și se întoarse brusc, lăsînd–o pe Emma să iasă singură pe ușă, bucuroasă că scăpase de o îndatorire neplăcută. Din spatele ei se auzi un hohot de rîs ascuțit, semn că Zara și amicele sale iar se distrau pe seama ei – de parcă–i păsa!

Preocupată să arate că puțin o interesa, Emma nici nu se mai uită pe unde mergea. Ieșind grăbită în hol, se ciocni de cineva și simți două mîini calde și puternice apucînd–o de brațe.

– Ușurel! Unde alergi așa?

Privirea Emmei se ridică încet, de la plastronul cămășii spre chipul care–n ultima vreme rareori îi mai lipsea din gînduri, și–l văzu zîmbind, cu ochii foarte strălucitori – ce–i mai rămăsese și pentru ea, de la mătasea turcoaz cu diamante, își spuse, amărîtă.

– Nu alergam, mă întorceam doar la etaj, spuse ea, încercînd să vorbească pe un ton cît mai neutru.

– La etaj? De ce?

– Cum adică, de ce? Nu fac parte dintre invitații la petrecere. Am venit doar să–i urez la mulți ani Zarei, iar acum mă întorc sus, unde mi–e locul.

– Dar nu se poate! Încă n–am dansat cu tine, și

de cîteva zile aştept ocazia asta. Mă şi *întrebam* unde erai. Te tot căutam. M–am gîndit că poate dansezi cu vreun alt norocos.

O *căutase?* O *căutase* pe *ea?* Emma îl privi cu uimire. Chiar era posibil să vrbească serios?

– N–am venit la petrecere ca să dansez, răspunse ea. Doar vezi clar că nu sînt îmbrăcată potrivit.

– De ce să nu fii?

– Ei, haide, doar am rochie scurtă, cînd toată lumea poartă haine de seară. Se poate întrece măsura şi în materie de galanterie, să ştii.

Gavin rîse.

– A, acum mă simt mai ca acasă. Nu era normal, fără ca domnişoara Ruskin să–mi ţină vreo lecţie!

Emma roşi, cu un amestec complex de mustrări de sine, în timp ce Gavin continua:

– Ascultă, te rog să dansezi cu mine. Îţi promit că nimeni nu va observa cu ce eşti îmbrăcată. Sincer, toţi sînt prea preocupaţi de felul cum arată ei înşişi.

Începea s–o cuprindă îndoiala. Chiar părea să vorbească serios! Chiar voia să danseze cu ea!

– Dar sora ta nu vrea să dansez, şi e petrecerea ei...

– Asta–i cea mai neconvingătoare scuză pe care mi–ai prezentat–o pînă acum.

O luă de mînă.

– Mă doare–n cot de ce zice Zara, şi cred că şi pe tine la fel. Aşa că, hai, te rog, vino să dansăm.

Şi o conduse din nou în sala de bal. Acolo, formaţia cînta o melodie lentă.

– Perfect, comentă el, nu suport bîţîielile alea pe loc. Dacă nu–ţi poţi cuprinde partenerul în braţe, n–are nici un haz.

Şi o strînse la piept, începînd să păşească împreună cu ea în ritmul muzicii.

Extaziată, Emma închise ochii, iar timpul încetă să mai existe.

* * *

Dansul se sfîrşise. Realitatea reveni dureros la locul ei, în timp ce cuplurile din jur se despărţeau sporovăind, începînd iar să se împrăştie.

– Ei bine, îţi mulţumesc pentru dans, spuse ea repezit. Ai fost foarte amabil.

Gavin, care zîmbise, păru dintr–o dată descumpănit, iar Emma îşi dădu seama că, încercînd să vorbească pe un ton firesc, păruse rece şi sarcastică, de parcă *nu* i–ar fi plăcut dansul şi *n–ar* fi vrut să–i mulţumească.

– Nu din amabilitate te–am invitat la dans, spuse el.

– Mă rog, a fost şi amabilitate la mijloc, mai ales de vreme ce nu eram îmbrăcată potrivit, aşa că–ţi mulţumesc oricum.

De data asta, tonul ei suna aproape bătăios.

Gavin se retrase cu un pas.

– Eu sînt cel care ar trebui să–ţi mulţumească, spuse el, politicos.

Acum îl ofensase de–a binelea! Mergea din rău în mai rău. Cum putea fi atît de stîngace? Ar fi fost mai bine să scape pînă n–o făcea complet de oaie.

– Trebuie să plec, spuse ea grăbită, trăgîndu–şi mîna dintr–a lui.

– Cum, aşa devreme? insistă Gavin. Mai stai la încă un dans. Nimănui n–o să–i pese de rochia ta. Zara nici măcar nu–i în cameră.

– Nu, trebuie să mă duc sus, am... i–am promis lui Poppy că trec pe la ea.

– Da, înţeleg... cedă el în sfîrşit. Ei, atunci nu vreau să te mai reţin, dacă eşti atît de grăbită.

Şi, cu o mică reverenţă stîngace, se întoarse să plece.

Emma îl privi cum se îndepărta. Îl jignise – dar era mai bine aşa. Încă un dans cu el, şi ar fi început să–şi ia fanteziile în serios.

* * *

În jurul bufetului erau adunate mai multe persoane, dar Emma reuşi să se strecoare la un capăt şi, cu o privire complice spre cel mai apropiat ospătar, care o recunoscu, luă o farfurie şi o umplu cu delicatesele pe care le găsi prin apropiere. Apoi porni spre etaj, întrebîndu–se de ce nu se putea

comporta ca o ființă omenească normală în compania lui Gavin Akroyd.

Trecînd mai întîi prin deptul camerei ei, se hotărî să–și ia cămașa de noapte și capotul, înainte de a intra la Poppy. Așa. nu i–ar mai fi putut veni idei ridicole dę a se duce din nou jos – nici măcar pînă la jumătatea scării, pentru a se uita pe furiș după Gavin! Se schimbă repede, trăgîndu–și peste cămașa de noapte halatul „sobru", de lînă, cu guler înalt și buzunare mari, apoi luă iar farfuria cu mîncare și porni spre camera lui Poppy.

Sunetele petrecerii se auzeau foarte slab, ca de la o mare distanță, căci dormitoarele se aflau în partea opusă a casei. Cu atît mai bine, își spuse ea, altfel Poppy în veci n–ar mai fi reușit să adoarmă. Cînd intră în camera de trecere spre dormitorul ei, văzu pe sub ușa acesteia că încă mai era aprinsă lumina. Podelele scîrțîiră sub picioarele ei, iar lumina se stinse imediat. „Poppy citește în pat," își spuse Emma. Dar nu avea de ce să se simtă vinovată, doar îi spusese că avea să treacă pe la ea.

Deschise încet ușa, așteptîndu–se s–o vadă ghemuită în pat – dar, în întunericul din cameră abia putu distinge că patul era gol.

– Ei, unde ești?

Probabil se ascunsese de ea, ca să se joace.

– Hai afară de unde te–ai ascuns, ți–am adus de mîncare. O mulțime de bunătăți!

Făcu un pas înainte, intrînd în cameră, și tocmai cînd își dădu seama că în spatele ei mai era

cineva, simți un freamăt de mișcare și fu apucată într–o pereche de brațe. Erau două mîini adulte și aspre, care se mișcau brutal, și înainte de a apuca să țipe, ceva moale îi acoperi gura. Începu să se zbată înnebunită, smucindu–se încoace și–ncolo. Farfuria cu mîncare îi zbură din mînă, pe cînd Emma încerca să dea la o parte brațul care–i acoperea fața, împiedicînd–o să respire.

Simțea un gust și un miros neplăcut, grețos, care o îneca. Provenea din tamponul care–i acoperea partea de jos a feței. O lua cu amețeli, și–i venea să vomite; își smuci capul, dar simțea că o părăseau puterile, și–și pierdea treptat cunoștința. O cuprinse un sentiment de greață și deznădejde, după care sub picioarele ei păru să se deschidă o gaură neagră, absorbind–o, de–a rostogolul, tot mai jos, în neființă...

Capitolul 9

Emma își reveni încet și ezitant. Se întîmplase ceva, și nu voia să știe ce anume. Plutea chiar sub suprafața lucidității, devenind tot mai conștientă de durere: o arsură crudă în jurul gurii și al nasului; o strînsoare amarnică, tăioasă, la glezne și încheieturile mîinilor; junghiuri și crampe în toate părțile trupului care atingeau suprafața dură și canelată pe care zăcea.

Durerea îi limpezea mințile și, dintr–o dată, se instală spaima, ca un aparat de radio pus în funcțiune: *Pericol, pericol, pericol!* Deschise ochii, dar era întuneric beznă. Pe măsură ce–și revenea în simțiri, își dădu seama că din apropiere se auzeau glasuri: doi oameni vorbeau încet, pe un ton insistent.

– Ai zis c–o să fie–n regulă, se plîngea unul. Că n–o să ne–audă nimeni. Ai zis că toată lumea o să fie–n partea ailaltă a casei.

– Of, mai tacă–ți gura! Am luat puștoaica, da?

– Ei bine, mie nu–mi place deloc. Ce facem cu *ailaltă?*

– Tre' să fie guvernanta fetii, sau așa ceva. O să ne prindă bine.

– Și dacă vin s–o caute?

– De ce să vină? Doar e–n cămașă de noapte, n–ai văzut? Nu vor începe să se–ntrebe unde e

decît cînd n–o să mai apară la micul dejun. Mai avem cîteva ore pîn–atunci. Şi–acuma, taci şi dă–mi o ţigară.

Glasurile încetară. Emma începea să–şi înţeleagă situaţia. Se afla în compartimentul din spate al unei maşini, zăcînd pe podea, cu mîinile şi picioarele legate şi capul acoperit cu o cîrpă, sau aşa ceva. Fusese răpită, împreună cu Poppy. Probabil că şi fetiţa era undeva în apropiere, legată şi ea. O, Doamne, ce voiau să–i facă? Ce doreau? Bani? Domnul Akroyd era bogat. Dacă voiau bani, urmau să aibă grijă de Poppy, nu? N–aveau să–i facă nici un rău. O, cît se ruga să nu–i facă nimic. Spera ca banii să fie mobilul. Domnul Akroyd urma să plătească pentru a o primi pe Poppy înapoi. Dar cu ea cum stăteau lucrurile? Dacă răpitorii hotărau că se puteau lipsi de ea? Atunci, ce putau să–i facă? I se punea un nod în stomac, de groază.

Furgonul lua viteză şi, de fiecare dată cînd trecea peste cîte un hop, Emma se lovea de podeaua metalică. Era un chin – dar, cel puţin, durerile îi alungau frica din minte. Apoi, dintr–o dată, colţul din stînga, faţă, al maşinii se înclină brusc, podeaua săltă sub ea, şi–l auzi pe unul dintre oameni strigînd:

– Fii atent!

În aceeaşi clipă, trupul ei legat fu azvîrlit într–o parte. Se lovi cu capul de ceva dur şi ascuţit, şi–şi pierdu din nou cunoştinţa.

* * *

Gavin se hotărîse să–i acorde Emmei cinci minute, apoi să se urce la etaj după ea. Se considera singurul vinovat pentru toate neînțelegerile dintre ei. De acord, era foarte sensibilă, dar la urma urmei, în calitatea ei de angajată, nu avea o poziție atît de responsabilă ca a lui. Era dator să clarifice situația. Nu era sigur că se simțea atrasă de ea, dar se vedea clar că nu–și putea permite să presupună nimic, iar nenorocita lui de timiditate îl împiedicase să–i arate clar că îl interesa ca femeie. Trebuia să i–o spună cu cuvinte cît mai simple.

Îi era dificil să plece de la petrecere, căci la fiecare cîțiva pași îl reținea cîte un alt musafir, dar în cele din urmă ajunse în hol și îl străbătu cît putu de repede. Urcă grăbit la etaj, unde avea propria ei cameră, pe același culoar cu dormitorul lui Poppy și camera de lecții. Pe sub ușa ei se vedea lumină, semn că încă nu se culcase.

Gavin bătu, aşteptă, apoi mai ciocăni o dată. Își apropie gura de ușă și strigă:

– Emma, eu sînt, Gavin. Pot să–ți vorbesc?

Nici un răsspuns.

Apoi, își aminti de promisiunea ei că avea să treacă pe la Poppy. Poate că încă mai era acolo. Trecu prin camera de zi a fetiței și deschise ușa dormitorului.

Văzu din prima clipă că patul era gol. Apoi,

aprinse lumina şi, într–o secundă, observă în ce hal se prezenta camera: aşternutul răvăşit era pe jumătate smuls de pe pat, fotografia înrămată a lui Misty, de pe scrinul de lîngă pat, zăcea răsturnată, covorul alăturat se strînsese într–o parte, ca agăţat de picioarele cuiva tîrît cu furţa, iar în faţa lui se afla o farfurie spartă în trei cioburi mari, din care mîncarea se împrăştiase şi fusese călcată în picioare.

Adevărul îl arse pînă–n adîncul sufletului. Se întoarse şi alergă înapoi în camera Emmei, unde văzu că încăperea era goală şi nederanjată. Se repezi la cel mai apropiat telefon, iar după ce anuţă poliţia, coborî în căutarea unei servitoare. O văzu pe doamna Henderson ieşind dintr–o cameră de la parter şi, aplecîndu–se peste balustradă, o strigă:

– Jean! Vino sus, repede!

Femeia ridică privirea şi văzu pe chipul lui că ceva era în neregulă.

– Ce s–a–ntîmplat? întrebă ea.

În cîteva cuvinte, Gavin îi povesti totul. Doamna Henderson se încruntă.

– Dar de ce crezi că a fost răpită? Poate s–au strecurat singure afară, în vreo expediţie de–ale lor.

– Emma n–ar scoate–o pe Poppy din casă la ora asta, iar în cameră se văd clar urmele unei lupte. Nu, îţi spun eu că a fost răpită!

– N–ar trebui măcar să căutăm puţin, înainte de a anunţa poliţia?

– Am şi anunţat–o. Dacă a răpit–o, cineva, fiecare secundă contează – nu se poate să nu înţelegi.

Doamna Henderson capitulă.

– Da, desigur. Ce vrei să fac?

Gavin păru mai uşurat.

– Nu vreau ca musafirii să afle decît dacă va fi absolut necesar, dar nu trebuie să iasă nimeni din casă. Poţi să aduni discret servitorii şi să postezi cîte unul la fiecare uşă? Şi pune pe cineva de încredere la scara din faţă, ca să nu lase pe nimeni să urce la etaj. Eu mă întorc să stau de pază, pentru a sigura că nimeni nu se atinge de nimic.

– Da, în regulă. Şi poliţia?

– Le–am spus să intre prin holul din spate, şi să nu sune din sirenă. Cînd sosesc, poţi să–i aduci fără zgomot la scara din dos?

Menajera dădu din cap şi se îndepărtă, iar Gavin reveni în camera lui Poppy, unde se opri în uşă, privind spre cel mai clar semn că avusese loc o răpire. O bucată din prăjitura pe care Emma i–o adusese sus lui Poppy zăcea pe covor, strivită în dreptul luptei, şi păstra urma clară a unei ghete mari, bărbăteşti.

* * *

Cînd Emma îşi recăpătă cunoştinţa, furgonul se hurduca mai puţin violent. Probabil ajunseseră pe un drum mai neted. Dar mîinile şi picioarele îi

amorţiseră din cauza legăturilor, iar capul i se tot lovea de peretele maşinii, îngrozitor de dureros. Risca să leşine din nou, aşa că făcu eforturi să rămînă lucidă. Oricînd se putea întîmpla ceva, şi trebuia să fie conştientă.

Mergeau cu viteză destul de mare, dar constantă. Apoi, îl auzi pe unul din cei doi spunînd:

– Of, căca–m–aş! O, nu, căcat, căcat...!

– Ce?

– Un gabor, după noi.

– Nu intra în panică. N–au cum să ne urmărească deja.

– Ce ne facem?! Ce ne facem?!

Furgonul se smuci, accelerînd brusc, iar Emma gemu slab, cînd capul ei lovi din nou podeaua.

– Christoase, mai încet, maniacule! spuse cel mai vîrstnic. Vrei să atragi atenţia asupra noastră? Îţi spun eu că n–au cum să ne fi luat urma aşa de repede. Condu normal şi gata.

– Pot să scap de ei, se rugă celălalt. Lasă–mă să scap de ei!

– Cu rabla asta? Calmează–te cînd îţi spun! Nici usturoi n–am mîncat, nici gura nu ne miroase.

Emmei îi mai venise inima la loc. Poliţia îi căuta deja! Trebuia să se concentreze, să rămînă conştientă. Dacă se opreau, putea să facă zgomot, aşa încît poliţiştii s–o audă. O, slavă Domnului, slavă Domnului!

După o tăcere încordată, glasul celui mai tînăr

izbucni însuflețit:

– Ne–au depășit! Nu după noi veneau!

– Ți–am zis eu, tântălăule!

– Mulțumescu–Ți Ție, Doamne! Credeam că pîn–aici ne–a fost.

– Ți–am spus eu că o să fie în regulă. Îți pierzi prea ușor cumpătul. Totuși, de–acum ne–au văzut. Va trebui să scăpăm de tărăboanța asta.

– Da' parcă ziceai că...

– Mai devreme sau mai tîrziu tot au s–o dea în urmărire, băi tîmpitule, și atunci sticleții ăștia au să–și amintească unde–au văzut–o.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– E un loc, mai în față... Am să–ți spun eu unde. Putem s–o lăsăm acolo, iar tu te duci și șutești ceva.

– Hai, mă șefu'...!

– Nu te mai smiorcăi. O să fie O.K. Numai ia–o cu binișorul. Dă drumul la radio.

Inima Emmei se frînsese din nou. Era atît de dezamăgită, încît ochii i se umplură de lacrimi. Cei doi vorbeau mai departe, încet, dar nu le putea distinge cuvintele, pe sub sunetul muzicii pop de la radio.

În sfîrșit, furgonul se opri, și se lăsă tăcerea. Emma își pirdu cunoștința pentru cîteva minute – n–avea ce face – iar cînd își reveni, era liniște. Probabil cei doi coborîseră. Se întrebă dacă putea face ceva pentru a–și îmbunătăți situația – să–și scoată legătura de pe cap, cel puțin, ca să respire

mai uşor şi să vadă unde era Poppy. Avea impresia că–i acoperiseră faţa cu un fel de sac de cîrpă. Dacă–l freca de podeaua maşinii, poate reuşea să şi–l tragă la o parte. Problema era că o durea atît de rău capul, încît orice mişcare era insuportabilă – dar trebuia să încerce.

În sfîrşit, sacul se desprinse, iar Emma luă cîteva guri de aer mai curat şi mai rece. Dar aceasta fu singura răsplată pentru eforturile şi chinurile ei. Domnea aceeaşi beznă adîncă, prin care nu se distingea nimic. Începu să plîngă încet, de oboseală şi frică.

* * *

– Ei, acum ajungem undeva, spuse superintendentul Moss, punînd jos telefonul. Cei de la catering spun că unul dintre furgoanele lor a dispărut din depou. Dacă omul pe care–l aveţi la poartă e de încredere...

– Este, îl asigură Gavin.

– Vă cred că cuvînt. A spus că n–au ieşit decît furgoane de catering, iar dintre celelalte nu lipseşte nici unul, aşa că ăsta trebuie să fie.

– Şi cu asta ce–am rezolvat?

– Păi, domnule, acum avem numărul furgonului, înţelegeţi. Îl putem da în urmărire prin radio – şi, graţie promptitudinii dumneavoastră, am şi instalat barajele rutiere. N–au putut ajunge prea

departe.

Gavin dădu din cap, deşi cuvintele superintendentului nu–l consolau cu nimic. Încerca să se gîndească la ceea ce avea de făcut şi ce se putea face, dar nu reuşea să–şi alunge din minte teama de ceea ce le–ar fi putut face răpitorii lui Poppy şi Emmei.

* * *

Emma auzi sunetul unui motor de maşină apropiindu–se. O clipă, se gîndi că poate era poliţia – dar maşina încetini şi se opri, după care se auzi o portieră deschisă şi apoi trîntită. În sfîrşit, uşile furgonului fură date de perete, brusc şi cu zgomot. Înăuntru pătrunse un val de aer rece şi puţină lumină – doar atît cît răspîndea licărirea stelelor, dar după bezna dinainte era de ajuns ca să vadă cîte ceva.

În uşă stătea un bărbat între două vîrste, cu chipul brăzdat de cicatrice, ochelari cu rame aurii, păr cărunt tuns scurt şi un pardesiu închis la culoare.

– Gata, le scoatem. Ia tu femeia, eu iau fata.

În spatele lui apăru şi cel mai tînăr – înalt, voinic, în blugi şi un hanorc vechi, matlasat. Se aplecă spre Emma, apoi se opri, privindu–i atent faţa.

– S–a trezit, constată el.

– Şi–a scos cagula, remarcă vîrstnicul, pe un

ton amenințător. Ești un...

Adăugă o obscenitate, care suna straniu rostită cu accentul lui cultivat.

– I–am pus–o ca lumea, șefule! protestă smiorcăit celălalt.

– Mda, sigur! Ei, acum e prea tîrziu. Totuși, mai bine leag–o la gură.

Tînărul scoase o batistă din buzunar. Emma o privi cu oroare și deznădejde.

– Vă rog... bîigui ea. Vă rog, nu...

Omul se opri, privindu–și întrebător șeful.

– Vă rog, repetă Emma, cu o voce spartă. Lăsați–mă să respir... Vă promit că n–am să țip...

Șeful o privi un moment, pe gînduri, apoi dădu din cap.

– Bine.

Pe chipul lui nu se citea nici urmă de compasiune. Probabil considera că n–ar fi putut să strige nici dac–ar fi vrut.

Tînărul se urcă în furgon, iar după un moment Emma îl văzu revenind cu Poppy în brațe. Avea pe cap o cagulă ce părea improvizată dintr–un săculeț pentru zahăr, iar mîinile și picioarele–i erau legate. Nu scotea nici un sunet, fiind vizibil inertă.

– Ce i–ați făcut? exclamă Emma, cu voce slabă și frîntă.

După ce i–o dădu șefului, în privirea tînărului păru să se distingă o urmă vagă de milă.

– E drogată, spuse el scurt. N–are nimic.

– Ține–ți gura, Andy, se răsti șeful, îndepărtîndu–se cu fata în brațe.

– În regulă, gagico, e rîndul tău, spuse Andy.

Se aplecă, își strecură mîinile pe sub trupul ei și o ridică în șezut. Ținînd–o astfel, o trase pînă la marginea podelei, unde își propti umărul sub mijlocul ei și o ridică. Era foarte puternic, și nu părea să–i simtă deloc greutatea.

Suspendată acolo, cu fața peste umărul lui, Emma nu putea să vadă decît iarba peste care mergeau. Îi simța mirosul de sudoare și tutun care–i impregna hainele. Apoi zări un Rover albastru, care se apropia încet. Portiera din spate se deschise. Poppy zăcea pe banchetă, nemișcată. Andy o culcă pe Emma în fața ei, pe jos, mormăind:

– Hai că nu mai e mult...

Tot o fărîmă de compasiune? În clipa următoare, individul aruncă peste ea o pătură, cufundînd–o din nou în întuneric.

Emma reținu foarte puțin din restul călătoriei. Anchilozată, chinuită de dureri și de lipsa de oxigen, zăcu leșinată în cea mai mare parte a timpului, iar cînd era conștientă, abia dacă–și dădea seama ce se mai întîmpla. În sfîrșit, mașina se opri și, în tăcerea care se lăsă, Emma auzi cîntecele de dimineață ale păsărilor. Portiera se deschise, pătura fu ridicată și trasă la o parte, lăsînd să năvălească lumina. Cineva fluiera vesel. Era Andy. O ridică pe Poppy, dîndu–i–o complicelui său, după care se aplecă iar peste Emma și–i tăie funia din jurul

gleznelor, spunînd:

– Gata, gagico, de–acuma poţi să mergi şi singură.

O trase din maşină şi încercă s–o pună pe picioare, dar genunchii i se îndoiră sub trup. Lumea se clătina ameţitor în jur, iar durerea arzătoare din gleznele care i se dezmorţeau o făcu să geamă slab.

– Auzi, şefu', spuse Andy, luînd–o de subsuori, asta s–a cam lovit. Are sînge pe faţă.

– A dat cu capu' de ceva, cred, răspunse şeful, apropiindu–se.

– N–ar trebui să chemăm un doctor, sau ceva?

– Iisuse! oftă şeful, exasperat. Uneori, mă–ntreb ce–oi avea–n capu' ăla, că creieri, ioc! Auzi acolo, să chemăm un doctor! Ce–oi fi făcut, să mă complic c–un tăntălău ca tine? Mai bine grăbeşte–te şi du–o–n casă pînă n–apar vecinii!

Andy o îmbrînci brutal, probabil răzbunîndu–se pe ea pentru săpuneala pe care o încasase.

– Ia–nainte marş, vaco! se răsti el, zgîlţîind–o.

Emma se împletici înainte, încercînd zadarnic să–şi controleze picioarele. Prin ceaţa cauzată de ameţeală şi durere, zări în faţa ei o casă de piatră cenuşie, cu plante agăţătoare. Doar pe jumătate conştientă, fu împinsă înăuntru, pe o scară, pînă într–o cameră unde văzu un pat, lîngă perete. Pe pat zăcea Poppy, fără cagulă, dar cu membrele încă legate. Andy o trînti pe Emma alături, o întoarse pe–o parte, îi tăie funia de la încheieturile mîinilor

şi spuse:

– Gata, gagico. Poţi să dezlegi puştoaica. E toată numai a ta.

Emma îl auzi ieşind şi încuind uşa în urma lui, dar nimic mai mult. De mişcat, nu putea să-şi mişte nici un muşchi. Ştia că ar fi trebuit să se ridice şi s-o dezlege pe Poppy, însă leşinul o învăluia din nou şi nu avea putere să-i reziste.

Capitolul 10

Cineva o lovea cu piciorul, strigînd–o pe nume. Nu voia să se trezească; ştia asta, deşi nu ştia de ce. Încercă să ceară să fie lăsată în pace, dar nu reuşi să scoată decît un sunet gutural.

– Trezeşte–te! Trezeşte–te!

Vru să se întoarcă pe–o parte, ca să scape, iar în cap simţi o explozie de durere.

– O, nu... bîigui ea. Nu mai pot...

– Emma, *te rog!* Te rog, trezeşte–te! O, te rog, vorbeşte ceva cu mine!

Era vocea lui Poppy. Încet, înţelegerea i se infiltră în minte. Poppy o înghiontea şi o striga. Dar de ce? Întîrziase la micul dejun? Încercă să deschidă ochii, dar lumina o împunse în craniu făcînd–o să ţipe. În clipa următoare, îşi aminti de ce nu voia să se trezească. Fuseseră răpite. Şi, o, Doamne, Poppy era încă legată! De cît timp o tot striga? Trebuia să se scoale, s–o ajute...

Se întoare pe o parte, încercînd să se salte într–un cot. Întredeschise ochi, abia reuşind să înfrunte durerea.

– E–n regulă, mormăi ea cu voce răguşită. În regulă, Poppy. Aşteaptă doar o clipă...

– O, Emma, crezusem c–ai murit! ţipă Poppy, cu un suspin de uşurare. Erai aşa de palidă şi nu te

mişcai deloc, iar eu te strigam şi te tot strigam, da' tu nu te trezeai. Nici nu ştii ce frică mi–a fost!

Amintirea acelor clipe de spaimă o făcu să suspine din nou. Emma reuşi să întindă o mînă, cu un gest de mîngîiere.

– Nu face nimic, îngăimă ea. Acum e totu–n regulă. Stai doar o clipă, şi–am să te dezleg.

Abia peste cinci minute reuşi să se mişte. Apoi, se întoarse într–o parte, rezemîndu–se de perete, iar Poppy se răsuci pînă ajunse cu spatele spre ea. Emma îşi simţea degetele ca pe nişte cîrnaţi, abia reuşind să şi le mişte. În timp ce încerca s–o dezlege, încet şi cu încăpăţînare, Poppy o întrebă ce se întîmplase.

– Am fost răpite, îi răspunse Emma. Au venit doi oameni şi ne–au luat cu o maşină.

N–avea nici un rost să–i prezinte situaţia în culori mai trandafirii.

– Unde sîntem?

– Nu ştiu... Ne–au adus aici cu un furgon fără ferestre. N–am putut să văd nimic, iar tu erai drogată.

– Acum îmi amintesc! exclamă Poppy, speriată. Te aşteptam să vii şi cred că adormisem. Deodată, am văzut pe cineva lîngă pat, şi am vrut să ţip, dar mi–au pus ceva peste gură şi nas, şi mirosea îngrozitor...

– Da, ştiu. Cloroform, cred că era. Dar ăsta nu te putea face să dormi atît de mult timp. Probabil ţi–au şi injectat ceva, după ce nu te–ai mai mişcat.

– E îngrozitor... şopti Poppy. De ce să fi vrut cineva să ne răpească?

– Păi, pe tine, pentru bani, cred. Îi vor cere tatălui tău o sumă foarte mare, ca să te primească înapoi.

– Tăticul e foarte bogat.

– Iar pe mine m–au luat fiindcă am intrat peste ei. Venisem cu mîncarea de la bufet, pentru tine, şi m–au prins de la spate, adormindu–mă şi pe mine tot cu cloroform. M–am trezit în maşină, legată şi cu un sac tras peste cap.

– Biata Emma, o compătimi Poppy.

– Biata Poppy, replică Emma. A, în sfîrşit, se desface... Da... gata, Am reuşit!

Poppy îşi trase braţele în faţă, dar imediat începu să se zbată, în chinuri.

– Au, mi–au amorţit... Vai, Emma... au!

Emma încercă să i le maseze cît o ţineau puterile, sfătuind–o:

– Flexează–ţi încontinuu degetele.

Avea nevoie să se odihnească, aşa că după un timp o întrebă:

– De–acum poţi să ţi le masezi siungură?

În timp ce continua să–şi frece antebraţele cu mîinile, Poppy o privi cu ochii dilataţi de spaimă, întrebînd–o cu o voce abia auzită:

– Ce–ai păţit la cap?

– M–am lovit în maşină, răspunse vag Emma. De ce?

– Ai părul năclăit de sînge, tot...

Cu grijă, Emma ridică o mînă spre locul îndurerat şi simţi că părul îi era umed şi cleios. Încercă totuşi să glumească, de dragul lui Poppy.

– Cred că arată mai rău decît este, spuse ea, deşi se cam clătina, ameţită.

Poppy îi puse mîinile pe umeri.

– Culcă–te. Cealaltă funie am să mi–o desfac singură. Oricum, cred c–am să reuşesc mai repede ca tine să dezleg nodurile. Am degete mai mici.

Emma n–o contrazise. Efortul o făcuse să transpire. Se culcă încet şi închise ochi. După un timp, Poppy spuse:

– Nu–ţi face griji, pun pariu c–o să ne salveze cineva curînd. Va veni Gavin după noi, sînt sigură. Imediat ce află ce ni s–a–ntîmplat, o să vină.

Emma tăcea. Încrederea fetei în fratele ei era înduioşătoare, dar ce şanse aveau să le descopere cineva lipsa, pînă dimineaţa? Iar domnul Akroyd era în China. Putea Gavin să autorizeze plata răscumpărării? Probabil depindea de sumă – altfel, trebuia să aştepte pînă la întoarcerea domnului Akroyd. Oare răpitorii ştiau că era plecat de acasă?

– Aş vrea să beau puţină apă, murmură ea.

Îşi simţea gura arsă de la cloroform, şi–i era îngrozitor de sete. Între timp, Poppy îşi terminase de dezlegat picioarele şi începuse să şi le maseze pentru a le dezmorţi.

– Am să le cer apă pentru tine, spuse ea. Stai liniştită şi nu–ţi face griji.

Se duse la uşă şi încercă s–o deschidă, fără prea mari speranţe – de fapt, clanţa de plastic maro nici nu se clinti din loc. Prin gaura cheii nu se vedea decît întuneric. Singura fereastră, mică şi plină de praf, era zăbrelită, iar pereţii, tencuiţi simplu, cu alb, nu erau paraleli – camera avînd astfel o formă ciudată. Podelele erau goale.

Poppy se apucă să bată cu pumnul în uşă. După un timp, începu s–o doară, aşa că trecu la lovituri de picior şi strigăte.

Trecu mult timp pînă să primească un răspuns, dar în sfîrşit se auzi un glas care strigă prin uşă, sunînd curios de înfundat:

– Termină cu gălăgia asta afurisită! Ce naiba vrei?

– Multe! strigă Poppy cu îndrăzneală. Mîncare, apă şi bandaje. Prietenei mele îi e rău. Deschide uşa ca să–ţi spun.

Urmă o pauză, apoi glasul spuse:

– Dă–te din faţa uşii. Mergi şi te aşează pe pat.

Poppy se supuse şi, după un moment, uşa se întredeschise şi un tînăr înalt şi masiv se strecură înăuntru, închizînd–o iar în urma lui. Cu un fior, fata văzu că ţinea în mînă un pistol îndreptat spre ea.

– Ăsta–i un pistol adevărat? întrebă ea. Pun pariu că nu–i pe bune.

Ochii individului se îngustară.

– Nu face pe deşteapta cu mine, spuse el. Faci

cam multă gură pentru o puştoaică de vîrsta ta, care mai e şi la ananghie.

– Nu eu sînt la ananghie, replică Poppy, ci voi, cînd o să vă prindă.

– Mută–ţi gîndu', n–o să ne prindă nimeni.

– Mereu vă prind, insistă ea, pe un ton cît putea de firesc. Cum te cheamă?

– Andy.

Tînărul se rezemă de uşă, jonglînd cu pistolul.

– Iar pe tine te cheamă domnişoara Arabella Akroyd. Ce fel de nume mai e şi ăsta?

– Un nume la fel de normal ca al tău.

– Greu al dracu' de spus. Mai pe scurt, cum ţi se zice? Arry? rînji el.

– Poţi să–mi zici şi Arry, dacă vrei, răspunse Poppy. Şi–acuma, putem să trecem la treburi serioase?

– Cum zici, replică el, părînd să–i placă schimbul de replici. Ce vrei?

– Mai întîi, apă fierbinte, dezinfectant şi feşe curate, ca să curăţ rana de la cap a prietenei mele. Cred c–o să aibă nevoie şi de copci.

– N–are decît, se burzului el. Ce, crezi că ne jucăm aicea?

– Doar nu vrei să moară.

– Puţin îmi pasă. Nu ea–i aia care valorează o avere.

Totuşi, aruncă o privire piezişă spre Emma, care zăcea pe pat, albă la faţă şi din nou leşinată.

– Cam mult sînge, bombăni el.

– Dacă moare, o să ai probleme şi mai mari cînd te vor prinde, îl preveni Poppy.

– Mai scuteşte–mă cu baliverneIe astea cu prinsu'!

Dintr–o dată, o privi bănuitor.

– Ce tot coci tu acolo? Ştii ceva?

Se uită prin jur, ca şi cum ar fi putut găsi un indiciu prin cameră. Apoi păru să–şi facă singur curaj, izbucnind iar în rîs.

– Ascultă, dacă–ţi închipui c–o să vină cineva să te salveze, poţi s–o laşi baltă. N–au să ne găsească niciodată aici – şi chiar dacă ne găsesc pe noi, în veci nu te vor găsi pe *tine*.

Părea atît de sigur pe sine, încît Poppy începu să–şi piardă speranţele. Citindu–i–o pe faţă, Andy rîse şi mai larg.

– În regulă, Arry, colega, o să–ţi aduc ceva de potol. Şi–am să văd ce pot să fac cu apa şi pansamentele şi alte alea. Nu promit, da' văd eu. Şi–acuma, stai jos pe pat şi nu te mişca.

După plecarea lui, Poppy sări în picioare şi se duse să vadă uşa mai de aproape. Constată că prin gaura unui nod din scîndurile nevopsite se putea privi dintr–o parte în alta – dar nu distinse nimic. Se întoarse la pat şi o privi îngrijorată pe Emma. Aceasta deschise ochii.

– Ai fost extraordinară, murmură ea. Nici nu ştiu cum poţi avea atîta curaj.

– A, nu mi–era frică de el, răspunse

nepăsătoare Poppy. E un papă–lapte.

– Mă rog, ai grijă, o avertiză Emma, închizînd ochii din nou.

Poppy făcea parte din generația televiziunii, pentru care realitatea părea întotdeauna doar o umbră palidă a imaginilor de pe ecran. Emma se simți datoare s–o prevină:

– Pistolul era adevărat, să știi.

– N–o să mă împuște, spuse Poppy cu convingere. Doar vrea să pună mîna pe bani, nu?

Considerînd că, pe de–a–ntregul, era mai bine ca Poppy să rămînă optimistă, Emma nu mai spuse nimic. Se mai puteau face și alte lucruri în afară de împușcat – lucruri pe lîngă care un glonț ar fi fost aproape preferabil.

* * *

– Am găsit furgonul, anunță calm superintendentul Moss. Abandonat într–un crîng de la marginea Pădurii Thetford. Dumbrava lui Pratchett, cum îi spun localnicii – o știți?

Le adresase întrebarea lui Gavin și doamnei Henderson. Lady Susan stătea închisă în camera ei, într–o stare de colaps, iar Zara evita pe toată lumea. Gavin nu putea ști ce părere avea despre toată situația.

– Da, o știu, răspunse el.

– V–am spus eu că nu vor ajunge departe, continuă Moss. Una dintre mașinile noastre l–a

depăşit la scurt timp înainte de a se da alarma generală. Şi–au amintit de el şi s–au întors să–l verifice.

– Dar spuneaţi că a fost abandonat, nu? se interesă doamna Henderson. Asta înseamnă că nu le–aţi găsit pe Poppy şi Emma, aşa–i?

– Da, furgonul era gol, recunoscu Moss. Echipa criminalistică tocmai îl cercetează, în căutarea oricăror indicii care ar putea să ne ajute. Dar în acelaşi loc s–au găsit şi urme ale unei alte maşini, aşa că presupunem că acolo le–au transferat în alt autovehicul.

– Deci, le–aţi pierdut urma... murmură învins Gavin.

– Nu stăm chiar atît de rău. Înţelegeţi, un mic proprietar din apropiere a declarat că i s–a furat maşina...

– Dar...

Superintendentul ridică mîna.

– Mai ascultaţi–mă un moment. Urmele celei de–a doua maşini arătau că avea trei pneuri de un fel, şi al patrulea diferit. Am verificat, iar maşina reclamantului avea trei cauciucuri Dunlop şi unul Michelin. Sîntem destul de siguri că era aceeaşi, ceea ce înseamnă că–i ştim marca şi numărul.

– Cînd a fost furată maşina?

– Ei, aici e partea cea mai interesantă! Proprietarul a venit tîrziu de la cîrciumă, pe la douăsprezece şi jumătate, iar pe la trei s–a dus la

baie și, uitîndu–se pe fereastră, a văzut că–i dispăruse mașina. Așa că de–aici putem deduce intervalul în care a fost furată. De asemenea, ne mai dovedește că...

– Că nu plănuiseră de la început să schimbe mașina, completă Gavin.

Moss dădu din cap.

– Prindeți repede! Într–adevăr, altfel ar fi avut–o pe a doua gata pregătită.

– Dar ce–am rezolvat cu asta? întrebă dezamăgită doamna Henderson. Tot liberi sînt, pînă acum au putut ajunge tocmai în celălalt capăt al țării.

Moss zmbi.

– N–aș crede. Rezervorul de benzină al mașinii furate era aproape gol – proprietarul voia să–i facă plinul azi. Crede că nu puteau face mai mult de zece mile cu ea. În prezent, verificăm dacă au alimentat–o undeva, dar cu două victime în mașină cred că e cam improbabil. Iar dacă n–au făcut–o, îi putem plasa pe o rază destul de restrînsă. Vom arunca plasa în jurul lor și o vom strînge treptat. N–au să ne scape, vă dau cuvîntul meu.

– Dumnezeule, ce n–aș da să aveți dreptate, murmură Gavin, întrebîndu–se ce–avea să spună tatăl lui, la întoarcere.

Parcă ghicindu–i gîndul, superintendentul Moss îl întrebă:

– Cu tatăl dumneavoastră ați reușit să luați leătura?

– Ştim unde se află şi i–am trimis un mesaj. Aşteptăm confirmarea că l–a primit. Cred că va porni imediat înapoi, dar o să dureze, o zi cel puţin, poate chiar mai mult. Pînă atunci...

– Da, domnule, spuse Moss pe un ton liniştitor, sînt foarte încîntat să colaborez cu dumneavoastră.

Gavin îl privi în ochi.

– Dar răpitorii? Oare vor fi şi ei la fel de încîntaţi?

* * *

După–amiază, Andy reveni, de astă dată însoţit şi de şeful lui. Se purta umil, iar întrevederea fu mult mai încordată. Poppy stătu tot timpul lîngă Emma, începînd vizibil să simtă în ce pericol se aflau.

Pe chipul şefului nu se citea nimic uman sau abordabil. Era ridat, cu nasul rupt şi vindecat strîmb, iar dintr–o parte a frunţii îi urca pînă sub păr o veche cicatrice. Ridurile de la colţurile gurii îi erau mai aspre decît cicatricele, iar ochii, înapoia ochelarilor, arătau reci ca ai unui şarpe.

– Deci, fetelor, spuse el, aşezîndu–se călare pe scaun, cu faţa spre spătar. Să vorbim clar. Ştiţi cum stă treaba, cred. Am luat fata cu împrumut pentru un timp, şi aşteptăm ca bătrînul ei să plătească o mică avere ca s–o primească înapoi întreagă. Ştim cine eşti *dumneata,* continuă el, arătînd cu capul

spre Emma. Dumneata eşti guvernanta, şi dacă tot ai nimerit la mijloc, poţi să ne fii de folos cu ceva, avînd grijă de puştoaica aci de faţă. Corect?

Poppy, strîns lipită de Emma, tremura, dar vorbi cu amestec ce teamă şi furie.

– N–o să vă meargă! În curînd ne vor găsi, şi atunci o să mergeţi la închisoare.

– Gura! se răsti şeful.

O privi pe Emma cu o expreie de gheaţă.

– Fă bine şi ai grijă să tacă. N–am prea multă răbdare cu plozii guralivi.

Emma îi strînse lui Poppy mîna, cu un gest prevenitor. Andy nu era decît un prostănac care îndeplinea ordinele, dar individul din faţa lor era adevăratul infractor. Probabil că–i plăcea să le facă rău oamenilor.

– Aşa mai merge, urmă şeful, cu privirea lui împietrită. Şi acum, ascultaţi. Dacă nu ne faceţi greutăţi, n–o să păţiţi nimic, e clar? Veţi primi mîncare, apă, tot ce–aveţi nevoie. Şi n–o să se atingă nimeni de voi. Vreau ca bătrînul să vă primească aşa cum v–am găsit. Da' dacă oricare din voi încearcă vreo fentă, sau ne face probleme, sau dacă *tu* mai dai din gură, întoarse el capul spre Poppy, care se făcu mai mică, o să vă pară rău că v–aţi născut. Aşa că, voi alegeţi.

Părea să aştepte un răspuns, drept pentru care Emma, strîngînd mîna lui Poppy, spuse încet:

– N–o să vă facem nici un fel de probleme.

– Deşteaptă fată, comentă şeful, cu un zîmbet

lipsit de orice căldură. E bine că ţi–ai dat seama că ne putem dispensa de tine, şi n–ar strica să i–o bagi în cap şi la asta mică. O.K., vrem s–o ţinem în perfectă stare, da' dacă ne supără cu ceva, pe tine putem oricînd să te–mpuşcăm. Nu neapărat să te omor, doar atît cît să te doară. Aţi înţeles? Dacă ea o–ncurcă, *tu* ai s–o păţeşti. E clar?

Acum, Poppy tremura ca o frunză, aşa că Emma o cuprinse cu un braţ, strîns.

– În regulă, se răsti ea furioasă, am spus că n–o să vă facem probleme. Nu vă daţi seama că o speriaţi?

– Mama leoaică apărîndu–şi puiul, nu? rînji şeful. În regulă, dacă tot eşti aşa de activă, poţi scrie tu mesajul. Vrem ca bătrînul să afle că sînteţi nevătămate.

Andy scoase un blocnotes şi un pix, iar Emma scrise, după dictare:

„Răpitorii ne ţin într–o ascunzătoare sigură, pe mine şi Arabella. Nu ne–au făcut nimic, şi nici nu ne vor face, dacă urmaţi instrucţiunile. Cer o răscumpărare de un milion de lire sterline..."

În acest punct, Emma ridică privirea, surprinsă.

– Nu ştiai că–i atît de bogat, hmm? Ei bine, cînd ajungi înapoi, poţi să–i ceri o mărire de salariu – dacă mai ajungi într–o bucată, adică.

Restul dictării se referea la detaliile privind

plata răscumpărării. Părea un aranjament simplu şi clar: nu doreau decît banii, fără a avea vreun interes să le facă ceva rău oricăreia dintre ele, iar Emma spera că acesta era adevărul. Semnă scrisoarea, iar dedesubt Poppy semnă şi ea: „Arabella Akroyd". Printr–un acord tacit, nici una dintre ele nu dezvăluise faptul că i se spunea Poppy. Nu prea ştiau de ce, dar părea mai indicat să ţină pentru ele acest mic detaliu.

După ce citi atent mesajul, şeful îl vîrî în buzunar, îi făcu un semn lui Andy şi ieşiră amîndoi. Rămase singure, Emma şi Poppy stătură multă vreme în tăcere, îmbrăţişate. Poppy descoperise că faptele din realitate aveau o anumită duritate şi asprime pe care televizorul nu le arăta. Emma încerca să caute vreo idee care să le ajute.

Se simţeau cu atît mai vulnerabile, cu cît nici măcar nu erau îmbrăcate normal. Poppy avea pe ea pijamaua Rupert Bear, iar Emma, cămaşa de noapte şi capotul. Noroc că în cămăruţă era cald, chiar puţin înăbuşitor. Nu aveau nici un alt obiect – sau cel puţin aşa crezu pînă cînd, vrînd să–şi scoată batista din buzunarul halatului, simţi forma dură şi curbată a foarfecelor de unghii, despre care uitase.

Deşi nu avea nici un motiv clar, această descoperire o mai înveseli puţin. Nu prea putea concepe că ar fi folosit foarfecele ca pe o armă, dar cumva, la un moment dat, îi puteau fi de folos. Acest mic secret o făcea să se simtă, într–un chip ciudat mai bine, şi puse foarfecele la loc în

buzunar, sperînd ca răpitorilor să nu le vină ideea s–o percheziționeze.

Capitolul 11

Seara, Andy le aduse pîine cu unt şi ceai, apoi plecă fără o vorbă şi fără să le arunce nici măcar o privire. Poate că şeful îi spusese să păstreze distanţa. Fără îndoială, răpitorii erau prudenţi: Andy le adusese feliile de pîine cu unt în mînă şi le pusese direct pe pat – fără a aduce farfurii sau cuţit – iar ceaiul era turnat dinainte în două căni mari de plastic. Nu exista nici un obiect care să poată fi folosit drept armă.

Nici uneia nu–i era foame, dar amîndouă erau foarte însetate, şi băură cu poftă ceaiul. După lumina de afară, părea să fie cam ora opt seara. În cameră nu exista nici un bec, aşa că în curînd aveau să fie cufundate în întuneric. Emma privi spre tavan, îngîndurată; era ciudat ca o încăpere să fie construită fără nici un corp de iluminat; nu se vedeau nici urme, în tencuială, unde ar fi putut exista înainte un fasung. De fapt, camera era ciudată din toate punctele de vedere – prea mică pentru un dormitor, prea mare pentru o debara, şi cu o formă atît de stranie, ca şi cum ar fi fost conturată la întîmplare.

S–ar fi putut cumva ca peretele cu uşa să fi fost înălţat într–o cameră deja existentă, pentru a izola un spaţiu? Dar în ce scop? Se dădu jos din pat şi se duse să–l examineze.

Bătu cu degetele în cîteva locuri, zgîrie tencuiala cu unghiile, îşi lipi fără rost ochiul de gaura cheii şi deschizătura din scîndură. Cercetă şi ceilalţi pereţi, studie cu atenţie fereastra, apoi căzu

pe gînduri.

– Ce e? întrebă apatică Poppy, de pe pat. Ce faci?

– Mă gîndeam la camera asta... Cred că s–ar putea să fi fost anume construită pentru noi, zidindu-se peretele ăsta peste colțul unei încăperi mai mari. Tencuiala e diferită de a celorlalte trei ziduri, și pare nouă. Iar fereastra se vede clar că e foarte veche. Ne putem imagina că au avut o cameră în care exista deja o fereastră cu gratii, și au făcut într–un capăt această... această celulă.

Poppy se ridică în capul oaselor, privind în jur cu interes:

– O cameră secretă!

– Poate, dădu din cap Emma.

– Asta trebuie să fie! Andy a zis că și dacă poliția îi găsește pe *ei*, n–o să ne găsească niciodată pe *noi*. Despre asta trebuie să fi vorbit.

– Poppy ascultă, se întoarse dintr–o dată Emma spre ea. Peretele ăsta nu pare prea solid. Cred că e făcut doar din glet și ipsos. S–ar putea să reușesc să–i fac o gaură, cu foarfeca de unghii.

– O gaură destul de mare ca să fugim? întrebă fata, într–o șoaptă surescitată.

– Nu, pentru așa ceva am avea nevoie de cîteva zile, iar ei ar observa înainte să devină destul de mare, ca să nu mai vorbesc și de tencuiala căzută pe jos. Mă gîndeam doar la o gaură mică, atîta cît să vedem prin ea.

– Și la ce ne–ar folosi? întrebă Poppy, dezamăgită.

– Nu știu. Măcar, am afla ce e dincolo de perete. Dacă cei doi locuiesc aici, sau în altă parte a

casei. Dacă mai vine vreodată cineva pe la ei.

Poppy nu părea prea încîntată de un asemenea plan, dar spuse totuşi:

– Ei, dacă tot crezi c–ar ajuta cu ceva...

– Avem de ales între a face măcar atîta lucru şi a nu face nimic.

– Oricum, Gavin ne va găsi curînd, mai mult ca sigur. Începi chiar acum?

– Da. Am s–o fac în colţ, cît mai aproape de podea, ca să nu fie prea vizibilă. Tu lipeşte–ţi urechea de uşă şi să–mi spui dacă auzi că vine cineva.

* * *

Mergea mult mai greu decît se aşteptase; foarfeca era prea mică, iar dacă se apleca, iar o durea capul. Cînd se întunecă, Emma se lăsă păgubaşă. Adormiră aproape imediat, căci erau mai obosite decît îşi dăduseră seama.

Emma dormi adînc şi fără vise, iar în zori se trezi cu numele lui Gavin pe buze.

Numai de i–ar fi putut trimite un mesaj... Numai de l–ar fi putut arunca afară din casă, undeva unde să–l găsească cineva... Oare putea să spargă geamul şi să arunce un obiect pe fereastră? Dar nu avea nici hîrtie, nici creion – doar o batistă şi o pereche de foarfeci...

Îi veni o idee, şi la început o respinse, dar nu peste mult reveni asupra ei, deşi fără tragere de inimă. Se aşeză pe scaun şi scoase din buzunar batista şi foarfecele. Privi vîrfurile ascuţite, apoi rănile de la încheieturile mîinilor, unde o tăiase frînghia. Cu un oftat tremurător, luă foarfecele şi strînse din dinţi.

Degeaba. După cîteva minute de chin, fu nevoită să recunoască: n–avea nci un rost. Pînza batistei absorbea sîngele, umplîndu–se de pete fără nici o formă. Nu putea scrie nici un cuvînt lizibil.

După un moment, se lumină la faţă. Înfipse vîrful foarfecelor în material şi începu să taie cu grijă. Mergea greu, mai greu decît se aşteptase – dar, cînd în cameră intrară razele soarelui, reuşise să taie cuvintele: HELP POPPY. Cînd batista era boţită, nu se distingea nimic, dar dacă cineva o întindea pe o suprafaţă netedă, literele deveneau lizibile. Acum, nu mai trebuia decît să găsească o cale de a sparge fereastra.

* * *

Gavin avusese o noapte agitată, reuşind într–un tîrziu să adoarmă pe la ora trei, numai pentru a fi trezit, încă frînt de oboseală, de corul matinal al păsărilor. Ziua din ajun fusese lungă şi agitată – dar, cel puţin, tatăl lui era în drum spre casă, şi ar fi trebuit să sosească în cursul dimineţii.

Da, avusese o zi grea şi obositoare. Îl stimulase îndeosebi discuţia pe care o purtase cu superintendentul Moss despre Emma. Poliţistul îl întrebase cît de multe ştia despre ea. Cum fusese angajată? I se ceruseră scrisori de referinţă? Ce prieteni avea? Primise vreo vizită, de cînd locuia acolo, sau se întîlnise regulat cu cineva? Trimisese vreo scrisoare, dăduse telefoane – şi dacă da, cui?

– Ascultaţi, spusese Gavin în cele din urmă, ştiu la ce vă gîndiţi, dar e ridicol. Emma Ruskin e o persoană cumsecade şi cinstită. O iubeşte pe

Poppy, iar Poppy ţine mult la ea.

Moss îl privi drept în ochi.

– Mă bucur să aflu şi părerea dumneavoastră în legătură cu asta, domnule, spuse el.

Iritat, Gavin replică:

– Ascultaţi, eu o cunosc, pe cînd dumneavoastră, nu!

– O cunoaşteţi de... cîte săptămîni? Nici măcar o lună, nu–i aşa?

– Unii oameni pot fi cunoscuţi într–un timp foarte scurt. Vă spun eu că nu are nici un amestec! În orice caz, au răpit–o şi pe ea, nu uitaţi!

– Da, mă rog, aşa ceva ar fi fost şi de aşteptat, dacă era implicată. Altfel, ar fi putut avea de răspuns la unele întrebări mai dificile, continuă Moss, pe un ton rezonabil. Trebuie să recunoaşteţi, e cam ciudat că răpirea a fost comisă imediat după ce s–a angajat ea la dumneavoastră...

– O coincidenţă şi nimic mai mult.

– Poate. Dar sîntem destul de siguri că undeva, în interior, a existat o legătură. Răpitorii cunoşteau topografia casei, ştiau că urma să aibă loc o petrecere...

– Dumnezeule mare, dar jumătate din comitat ştia despre petrecerea asta!

– Întocmai. Însă alegerea momentului, traseul, furtul furgonului de aprovizionare, folosirea scării din spate – mie toate îmi miros a complicitate din interior. Iar domnişoara Ruskin a dumneavoastră avea toate informaţiile necesare, era nouă şi n–a mai lucrat niciodată ca guvernantă – chiar dumneavoastră mi–aţi spus. E straniu că o învăţătoare renunţă dintr–o dată la acea slujbă pentru un post de doică internă, nu vi se pare?

– Nu, nu mi se pare deloc straniu, protestă

furios Gavin.

Moss dădu din cap cu un aer înțelegător – sau, poate, cu milă?

– S–ar putea să aveți dreptate. Dar cred că va trebui oricum să cercetăm puțin trecutul domnișoarei Emma Ruskin, ca să vedem ce descoperim. Ruskin... este un nume irlandez?

– Din cîte știu eu, nu, spuse Gavin. Ce sugerați?

– Uneori, răpitorii nu vor bani, ci alte lucruri, răspunse evaziv Moss.

* * *

Pentru cele două prizoniere, ziua trecu încet. Nimic nu întrerupea monotonia decît vizitele lui Andy care le aducea de mîncare – mereu aceeași pîine cu unt și cănile de ceai fierbinte. La micul dejun mai primiră și felii de șuncă, iar la prînz, carne de vită conservată. Emma ceru și fructe, dar Andy nu făcu decît să ridice din umeri.

În rest, rămîneau singure cu gîndurile și temerile lor. Plictiseala devenea tot mai greu de suportat. Emma căuta tot felul de soluții pentru ca timpul să le treacă mai repede. Ținu lecții cu Poppy, din memorie, apoi jucară „Eu spionez", „Douăzeci de întrebări" și „Nabucodonosor", cîntară și recitară poeziile pe care le știau pe de rost. Dar orele continuau să treacă la fel de încet, iar tensiunea creștea, în așteptarea oricăror vești sau pericole.

Pentru Emma, cea mai neplăcută era lipsa serviciilor sanitare. Nu aveau voie să iasă din

cameră, aşa că Andy le adusese o găleată cu un capac. Pentru Emma era îngrozitor s–o folosească de faţă cu Poppy, chiar dacă fata se întorcea cu spatele. Poppy nu se ruşina deloc, însă Emma, care nu crescuse la ţară, nu avea experienţa „mersului în tufişuri". Găsea totul extrem de uimilitor şi–l implorase pe Andy s–o lase să se ducă la toaletă, oferindu–i toate garanţiile care–i treceau prin minte, dar nici pomeneală.

Timpul trecea ca melcul, iar Emma încă nu găsise nici o cale de a sparge fereastra. Distanţa de la gratii pînă la geam era prea mare, iar spaţiile dintre zăbrele atît de strîmte, încît nici chiar braţul lui Poppy nu încăpea printre ele.

Gaura din perete nu rezolvase nimic nici ea. Emma nu putea să vadă prin mica spărtură decît nişte podele goale, şi nu îndrăznea să facă alta, mai sus, de teamă să nu se vadă. Se temea deja ca Andy să n–o observe pe prima, căci nu avusese cum s–o ascundă. Dacă trăgea patul în dreptul ei, fără îndoială ar fi fost întrebată de ce o făcuse.

* * *

Domnul Akroyd ajunse acasă pe la jumătatea dimineţii, palid de oboseală şi îngrijorare. Strînse un moment mîna lui Gavin, în tăcere, cu compasiune şi solidaritate.

– A dracului treabă... mormăi el.

Gavin înclină capul.

Lady Susan coborî şi ea să–şi întîmpine soţul, şi se agăţă de el, dînd frîu liber tuturor temerilor şi nemulţumirilor. Domnul Akroyd o suportă un timp cu răbdare, apoi surprinse privirea doamnei Henderson, peste umărul ei, şi–i făcu semn s–o

ducă de–acolo. După aceea, se închise în cabinet cu superintendentul, pentru a discuta despre cererea de răscumpărare care tocmai sosise.

– Sînt gata să plătesc, spuse el imediat. Vreau să se înțeleagă foarte clar: nu–mi pasă cît mă costă, tot ce doresc e ca fetița mea să se întoarcă acasă.

– Cer un milion, răspunse calm Moss.

Akroyd se albi puțin la față, dar înghiți în sec și spuse:

– Va dura puțin pînă să–l adun – nu țin asemenea sume la îndemînă. Dar, dacă asta e singura cale...

– Vom vedea, continuă Moss. Nu strică să vă începeți aranjamentele, dar sperăm să le recuperăm pe amîndouă fără a mai fi nevoie și de așa ceva.

– Nu vreau să ne asumăm nici un risc! declară domnul Akroyd, pe un ton tăios.

– Vă înțeleg perfect sentimentele, domnule. Nimeni nu vrea ca ostaticele să pățească ceva, dar pentru a ne ocupa de aceste lucruri avem metode clare. Trebuie să lăsați totul în seama noastră. Dacă vom ajung în etapa cînd considerăm că e cazul să se plătească răscumpărarea, vă vom recomanda s–o faceți, dar pentru moment mai avem de făcut unele investigații. Dacă putem să le eliberăm *și* să–i prindem pe infractori, fără a da nici un ban, va fi cu atît mai bine, nu credeți?

– E de la sine înțeles.

Domnul Akroyd își tamponă cu batista transpirația dintre nas și buza de sus.

– Am muncit din greu pentru banii mei și nici mie nu–mi convine să–i dau unui tîrîie–brîu care n–a lucrat cinstit o zi în viața lui, puteți fi sigur.

După ce termină discuția cu superintendentul, domnul Akroyd se duse să–l găsească pe Gavin, care studia de cîteva ore o hartă topografică.

– Ce tot aud despre individa aia? întrebă tatăl lui, fără nici un preambul.

– Care individă? întrebă Gavin, pe un ton prevenitor. Dacă la Emma Ruskin te referi...

– Moss ăsta pare să creadă că are şi ea un amestec. Aşa e? Dacă tu şi Jean mi–ați adus în casă cine ştie ce criminală şi mi–ați pus fetița în pericol...

– Nu e nici o criminală.

– Ei, nu mai spune – şi de unde ştii tu aşa de bine, deşteptule? N–am spus eu tot timpul c–ar fi mult mai potrivit ca Poppy să se ducă la şcoală? Dacă se ducea la şcoală, nimic din toate astea nu s–ar fi întîmplat.

– S–a dus la şcoală, şi s–a îmbolnăvit – ştii doar. Emma n–are nici o vină. Nu–ți dai seama că şi ea e în pericol? Poate chiar într–un pericol şi mai mare. Dacă au cît de cît minte, lui Poppy n–au să–i facă nici un rău, fiindcă se–aşteaptă ca tu să plăteşti răscumpărarea, dar nu la fel stau lucrurile şi cu...

Glasul i se frînse, şi nu mai putu continua. Teama de ceea ce i–ar fi putut face Emmei era cel mai cumplit coşmar al lui, şi prefera nici să nu se gîndească la asta, altfel nu mai era bun de nimic.

Domnul Akroyd se mai îmblînzi, punîndu–i fiului său o mînă pe umăr:

– Gata, băiete, spuse el cu un glas morocănos. O să fie bine. Îndrăznesc să spun că ai dreptate, şi n–are nici un amestec. Toate au căzut pe umerii tăi, nu–i aşa?

– Mă simt atît de neajutorat, murmură posomorît Gavin. Numai de–aş putea face ceva...

Tatăl său dădu din cap, înțelegător.

– Da, mă rog, poliția își face datoria. Să–i lăsăm să–și vadă de treburi.

* * *

Cînd intră în cameră, superintendentul Moss părea puțin mai bine dispus.

– Am găsit o pistă! Cei de la poștă spun că scrisoarea de răscumpărare a fost expediată din Hockwold – un sat mic aflat cam la cincisprezece mile distanță de marginea...

– Da, îl știu, îl întrerupse Gavin.

– Serios?

– Cunosc foarte bine pădurea, și toată regiunea, spuse el scurt. Am călărit mult pe–acolo.

– Perfect, replică Moss. Și am găsit și Rover–ul furat, abandonat pe drumul lăturalnic dintre Hockwold și Feltwell. Ni s–a mai reclamat un furt de mașină și din Wetting, care–i cam la aceeași distanță de Hockwold, dar în partea cealaltă.

– Și ce legătură are asta cu noi? întrebă nerăbdător domnul Akroyd.

– Aveți puțină răbdare, răspunse Moss, și–i conduse la masa unde era întinsă harta lui Gavin. Vedeți, cred că și–au dat seama că nu pot alimenta Rover–ul fără să se dea de gol, așa că șoferul a primit ordin să pună la poștă scrisoarea, să abandoneze Rover–ul și să fure altă mașină, dar să nu le facă pe toate în același loc. De la Feltwell la Wetting sînt cam șapte mile pe drum – sau, să zicem, cinci, pe scurtături. Două ore cu piciorul. Șoferul merge cu mașina pînă la Hockwold,

expediază scrisoarea, își continuă drumul spre Feltwell, rămîne fără benzină, apoi se întoarce pe jos și fură o altă mașină. Așa, crede el că n–o să facem nici o legătură între una și alta.

Gavin îl privi lung.

– Poate fi chiar atît de prost?

– Ați fi surprins, spuse cu pătrundere Moss, să vedeți cît de proști sînt majoritatea delincvenților. Cu atît mai bine, altfel nu i–am mai prinde niciodată.

– Dar dacă fura mașina cea nouă înainte de a pune scrisoarea la poștă, putea s–o expedieze dintr–un loc mult mai îndepărtat, sublinie Gavin.

– Ei, e clar că nu s–a gîndit la asta, replică Moss. Totuși, mă întreb ce va avea de spus șeful lui.

– Șeful? întrebă tăios domnul Akroyd.

– Nu șoferul a plănuit totul, e prea bătut în cap pentru așa ceva. Autorul răpirii e cineva cu mai multă minte. Iar acel cineva n–o să se prea bucure că șoferul a pus scrisoarea la poștă într–o localitate atît de apropiată de casă.

– De casă...?

– Frankie se află cam la douăsprezece mile de Pratchett's Wood, de unde a fost furat Rover–ul, iar Rover–ul avea foarte puțină benzină în rezervor – cam cît pentru zece mile, după cum afirmă proprietarul. Prin urmare, locul unde sînt secrestrate ostaticele nu poate fi prea departe de Pratchett's Wood.

– Dar acum au altă mașină, interveni Gavin, așa că–și pot continua drumul. S–ar putea să fi ajuns oriunde, de–atunci.

– N–aș crede. După părerea mea, au plănuit să se ascundă într–un loc părăsit, o casă izolată,

eventual într–o pădure. Casa trebuia să fie aleasă şi pregătită dinainte, aşa că nu cred c–ar abandona–o prea uşor. Cu cît îţi transporţi mai mult victimele, cu atît creşte riscul de a fi depistat. Nu, cred că stau cît pot de aproape de planul iniţial. Locul pe care l–au ales trebuie să fie bine ascuns, şi au convingerea că nu–l vom găsi.

Părea atît de sigur de sine, încît domnul Akroyd îl privi pătrunzător.

– Aveţi vreo bănuială?

Moss zîmbi victorios.

– Da, mi–e destul de clar cu cine s–ar putea să avem de–a face. Cum spuneam, şoferul maşinii e un prostănac – spre norocul nostru. De asemenea, e fumător. O.K., fiecare spărgător novice din zilele noastre are atîta minte încît să poarte mănuşi, iar pe maşini nu s–au găsit amprente – dar, în Rover, s–a descoperit un pachet de ţigări gol şi ambalajul de celofan al altuia, nou. Pachetul vechi e curat, însă de pe celofan s–au putut preleva două amprente de toată frumuseţea.

Îi zîmbi lui Gavin – care, folosindu–şi imaginaţia, înţelese imediat.

– A terminat un pachet, spuse el, l–a aruncat, a vrut să–şi desfacă unul nou şi nu i–a putut desprinde celofanul cu mănuşile pe mîini.

– Şi şi le–a scos! încheie domnul Akroyd, pricepînd şi el cu o secundă întîrziere.

– Exact, confirmă Moss. Le–am rulat prin computer şi am descoperit că sînt ale unui vechi amic al nostru, Andrew Joseph Luckmeed. Are un cazier uite–atîta de lung. Cel mai interesant e că nu demult a ieşit de la Blundeston, unde şi–a ispăşit o

pedeapsă în februarie. Şi, cît timp s-a aflat după gratii, a avut relaţii foarte strînse cu un anume Henry Gordon James, un criminal cunoscut cu antecedente penale foarte diversificate – Gentleman Jim, cum i se spune, datorită talentului său de a vorbi cu un accent cultivat. Iar Harry James, alias Gentleman Jim, şi-a terminat ultima condamnare în aprilie. A ieşit din închisoare şi a dispărut imediat.

– Credeţi că el e creierul? se interesă domnul Akroyd. De ce, a mai făcut aşa ceva?

– Nu, răpiri n-a mai comis. Fraudă, protecţie, trafic de arme, spargeri pe scară mare – în toate şi-a încercat mîna. Dar întotdeauna a pus la cale planuri elaborate, iar răpirea unei fetiţe care nu se poate apăra ar fi tipică pentru el. Ar părea un ban cîştigat uşor, şi se apropie de vîrsta cînd va prefera să dea marea lovitură şi să se retragă cu prada în Argentina. Toţi „marii criminali" visează la aşa ceva.

Rostise cuvintele cu un dispreţ vizibil. Apoi continuă:

– Mai mult, e localnic, a crescut în Thetford, primele probleme le-a avut ca adolescent, cînd fura diverse produse din Lakenheath – deci, cunoaşte zona. Una peste alta sînt convins că el e omul nostru, fără discuţie.

Ţinînd seama de toate indiciile, Gavin tindea să fie de acord cu el.

– Deci, dacă el e autorul, nu credeţi... vreau să zic, nu pare prea periculos, aşa e? întrebă el, cu speranţă. N-ar face nimic violent, ce ziceţi?

Chipul lui Moss deveni grav.

– Nu vreau să vă sperii, dar vă recomand să nu-l subestimaţi. E un ticălos cu sînge rece, ca toţi

criminalii de carieră, şi singura violenţă pe care ar evita–o e cea împotriva lui însuşi. E periculos, ba bine că nu.

Apoi, cînd un efort vizibil de a părea cît mai vesel, încheie cu cuvintele:

– Dar o să punem noi mîna pe el, nu vă faceţi nici o grijă.

Capitolul 12

Gavin studiase atît de insistent harta, încît toate detaliile ei i se întipăriseră în minte. Zona pe care o însemnaseră ca fiind cea mai probabilă era nepopulată, aflîndu–se mai ales în Therford Forest şi Hockwold Fens: păduri, lande şi mlaştini, cîteva sate şi ferme risipite, şi foarte puţine drumuri.

– Se restrînge tot mai clar, remarcă superintendentul Moss. E evident că ascunzătoarea lor e o casă izolată, unde pot veni şi pleca fără să fie văzuţi. Nişte vecini curioşi nu le–ar folosi la nimic. Nu poţi duce două ostatice legate prin curte fără să te observe cineva.

– Într–adevăr, confirmă Gavin.

– Iar asta ne lasă cam zece adrese posibile. Nu ne mai rămînem decît să le cercetăm cît mai discret.

Bătu cu degetul în hartă, îngîndurat.

– Între timp, desigur, avem de urmărit şi alte piste.

– Cred că vă referiţi la trecutul Emmei, nu? întrebă Gavin, cu aprindere.

– O, dar am mai discutat despre asta, domnule, răspunse Moss. Am vorbit şi cu colegele ei de apartament, cu directoarea şcolii unde a lucrat înainte, şi cu părinţii ei. Oricum trebuia să–i anunţăm ce s–a întîmplat. Sînt destul de alarmaţi, şi

par nişte oameni foarte cumsecade. Nu ne–am fi aşteptat.

– Cum adică? se răsti Gavin.

– A, n–avem nimic împotriva fetei. A ieşit imaculată – dar de unde a pornit ea şi pînă într–un loc ca acesta, drumul e lung, indică el cu un gest casa şi parcul.

Domnul Akroyd, care continua să studieze chipul lui Gavin, spuse încet:

– Dacă stăm să ne gîndim, domnule superintendent, drumul e la fel de lung şi de unde am pornit *eu.*

Superintendentul Moss tuşi.

– Chiar aşa, domnule Akroyd. Da, într–adevăr. Ei bine, continuă el grăbit, dacă n–a fost implicată nici domnişoara Ruskin, nici altcineva din personalul casei – lucru de care sîntem destul de siguri – nu prea ştiu cine ar mai putea să fi fost. Şi cred că nici dumneavoastră nu aveţi alte sugestii, nu?

Domnul Akroyd clătină din cap. Pe chipul lui Gavin nu se putea citi nimic.

* * *

Ziua trecea încet. Cu ocazia uneia dintre vizitele lui Andy, Emma încercă să intre în vorbă cu el, sperînd să–l atragă, poate, de partea lor.

– De ce te–ai băgat în aşa ceva? îl întrebă ea.

Nu pari un băiat rău, serios.

Andy o privi fără să zîmbească.

– Mersi mult, prințeso. De ce crezi că m–am băgat, dacă nu pentru bani? Nu asta vrem cu toții?

– Și conștiința nu te mustră deloc.

O privi disprețuitor.

– Ce–mi pasă mie dacă babacu–său se desparte de–un milion de lire sterline ca s–o primească înapoi. De ce el să aibă atîta, și eu deloc?

La asta, Poppy ridică furioasă capul.

– Tatăl meu a meritat banii ăia! A început cu nimic și a cîștigat cinstit fiecare penny! Tu ce–ai muncit vreodată?

Andy nu făcu decît să rîdă.

– I–auzi la ea! Cum ce–am făcut, Arry frăție – te–am răpit pe tine, asta am făcut! Și nu te vreau pentru mine – el te vrea. Și are bani. Iar eu n–am. Un schimb cinstit, nu?

– N–o să–ți meargă! strigă Poppy.

Individul începea să se plictisească.

– Băi, ia gura! Trăncăniți prea mult! Vă previn, cînd vine șefu' să vă vadă, gălăgia mică! El n–are atîta răbdare ca mine. Dacă și pe el începeți să–l tocați la cap așa, s–ar putea să v–alegeți cu ceva ce n–o să vă placă.

– Vine iar la noi? întrebă Emma, cu teamă.

Andy îi observă spaima, și rînji mulțumit.

– Mda, azi mai încolo. Acuma aveți ce s–așteptați cu nerăbdare, nu, prințeso?

Vizita șefului fu scurtă și înspăimîntătoare.

– N–am primit răspunsul pe care–l aşteptam de la tatăl puştoaicei, spuse el, fără nici o introducere. Mă tem că nu ne ia în serios, aşa că trebuie să–i trimitem ceva, ca să–l ajutăm să se concentreze. Andy?

Întinse mîna după pistol. Andy i–l dădu, apoi scoase ceva din buzunar. Se auzi un ţăcănit, şi în mîna lui apăru tăişul ascuţit al unui cuţit cu arc. Porni spre ele, iar Poppy se aruncă în braţele Emmei, zbierînd.

– Nu! ţipă Emma, strîngînd la piept fata, care suspina îngrozită. Să nu te atingi de ea, monstrule!

– Gura! răcni şeful. Afurisitelor! Terminaţi cu gălăgia! Nu vrea decît un pic din părul ei, atîta. Dă–i drumu'. Treci în celălalt cap al patului – şi mişcă odată, sau îţi bag un glonte–n picior şi să vedem atuncea cum ţi–o plăcea! Mişcă, am zis! Pe tine n–am nici un interes să te ţin întreagă.

Fără tragere de inimă, cu ochii cînd la Andy, cînd la pistol, Emma îşi desprinse din jurul gîtului braţele lui Poppy. Fata suspină şi mai tare, iar Andy îi spuse pe neaşteptate:

– N–are nimic, puştoaico, nu vrea decît o şuviţă din păru' tău. Zi–i şi tu, prinţeso.

Îngrozite, priviră amîndouă cum lama cuţitului se apropia de capul lui Poppy; Emma ştia că nu putea face nimic ca s–o apere, şi totuşi instinctul o îndemna să lupte. Andy apucă o şuviţă de păr, iar Poppy ţipă din nou. Cuţitul luci, după care Andy se

retrase, cu un smoc de păr blond în mîna cealaltă. Poppy izbucni din nou în suspine, dar mai încet, ducîndu-şi mîinile la cap, iar Emma o cuprinse iar în braţe, privindu-i pe cei doi bărbaţi ca o vulpe încolţită.

Şeful se uita la ele cu răceală.

– Ăsta o să se ducă cu a doua scrisoare. Dacă trebuie să le-o trimitem şi pe-a treia, n-o să mai punem păr, ci un deget.

Poppy ţipă, îndesîndu-se atît de tare în Emma, de parcă ar fi încercat să se facă una cu ea. Emma o strînse la piept cu putere.

– Acum plecaţi de-aici! strigă ea, deşi n-avea nici un rost. Lăsaţi-ne în pace!

Cei doi ieşiră, încuind uşa ca de obicei, iar Emma şi Poppy izbucniră în lacrimi, plîngînd pînă cînd se ghemuiră împreună pe pat şi adormiră.

* * *

Cînd Gavin intră în camera ei, Zara ridică privirea. Era palidă, nervoasă şi se vedea clar că se simţea vinovată, aşa că se folosi de principiul că cea mai bună apărare e atacul.

– Nu ştii să baţi la uşă? Ieşi afară de-aici. Asta-i camera mea personală.

– Poţi vorbi cu mine aici, sau în faţa tatei – cum preferi, replică el, închizînd uşa şi rămînînd în dreptul ei, cu braţele încrucişate pe piept.

– N-am nimic de discutat cu tine, se răsti Zara.

Ieşi afară!

– Zara, tu ştii ceva şi nu ne spui. Te cunosc de-o viaţă, şi ţi se citeşte pe faţă că te simţi vinovată. Acum, sau îmi spui despre ce e vorba, sau mă duc să vorbesc cu tata, şi–o să scoată totul de la tine el şi poliţia.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, insistă Zara, deşi îi evita privirea.

Glasul lui Gavin deveni puţin mai blînd.

– Nu fi proastă. Pentru numele lui Dumnezeu, au răpit–o pe Poppy, pe propria ta soră! Nu cred că te interesează ce se poate întîmpla cu Emma...

Ochii Zarei scăpărară.

– A, acum îi zici Emma? Vagaboanda aia a pus ochii pe tine din clipa cînd a venit. De cum am văzut–o, m–am prins ce urmăreşte...

Gavin o apucă de braţe, zgîlţîind–o.

– Pe mine mă interesează ce urmăreşti tu, nu ea! Ce ştii despre toată povestea asta?

– Nimic! Dă–mi drumul!

Încercă să întoarcă în altă parte capul, dar Gavin o apucă de bărbie şi o întoarse iar cu faţa spre el.

– Uită–te la mine şi zi odată!

– N–a fost vina mea... Nu ştiam ce voia... mărturisi Zara, cu ochii săgetînd încoace şi–ncolo.

Îi văzu expresia schimbîndu–se şi se sperie şi mai tare.

– Ne–am distrat puţin, atîta tot. Am fost la

clubul ăla...

– Cine?

– Vic, Nat şi cu mine.

– Care club?

– „Bunter's". În Cambridge. Ne–am distrat şi noi puţin doar, atîta tot.

Pe chipul lui se aşternu o expresie de dezgust. Ştia clubul „Bunter's" – era zgomotos şi plini de derbedei.

– Halal distracţie, spuse el pe un ton sec. Să umbli prin bombele de mahala.

– Nu e nevoie să te uiţi aşa la mine! protestă Zara, frecîndu–şi braţele în locurile de unde o strînsese. Voiam şi eu să mai fac şi altceva, nimic mai mult. Ţie–ţi convine, că eşti bărbat, da' eu, eu nu mă distrez niciodată. N–am voie să ies decît cu băieţi „cumsecade". Ei bine, ăştia cumsecade mă plictisesc, dă–mi voie să–ţi spun! Da' n–am încotro, fiindcă–s singurii care au maşini.

– De–asta îl tot băteai pe tata la cap să–ţi ia o maşină, înţelese Gavin. Am ştiut eu că era o idee proastă.

– Ei bine, acum o am, şi n–ai ce să–mi faci.

– Înainte cum te duceai la club?

– Cu maşina tatălui lui Vic. N–a aflat niciodată.

– Şi pe individul ăla cum îl chema?

– Billy Metcalf. L–am cunoscut la club, mi–a spus că–mi văzuse poza în „*Country Life*".

– Cînd a fost asta?

– Anu' trecut, prin septembrie sau octombrie.

Nici... nici nu mi–a plăcut, la început, dacă vrei să știi. Vic și Nat erau înnebunite după el, ziceau că puneau pariu că era bandit, sau așa ceva. Da' de fapt, nu era așa de interesant cum credeau ele. Mai mult voia să vorbească, despre casă, despre cu ce se ocupă tata, chestii de–astea...

Gavin parcă vedea totul cu ochii lui.

– Și cînd l–ai adus aici?

Zara roși.

– Înainte de Paști. Tata era plecat în Sunderland, tu te duseseși la Exeter, mama și Poppy erau la specialistul ăla din Londra, iar doamna Henderson se dusese cu ele, așa că–n casă nu mai era nimeni. Și Billy mă tot bătea la cap să vină la mine acasă. Am crezut că voia să...

Obrajii i se înroșiră și mai tare, iar Gavin strînse din buze, crispat.

– Oricum, continuă ea, numai la chestii d–alea nu–i stătea gîndul. Nu voia decît să vadă casa. I–am arătat toate camerele, îl interesau foarte mult. Părea să se pricepă la clădiri și din–astea...

Văzu expresia lui Gavin și se grăbi să continue:

– Și m–a întrebat și despre petrecerea de ziua mea. Voia să afle toate planurile, pînă–n cele mai mici amănunte. Și eu am crezut că...

Dintr–o dată, ochii i se umplură de lacrimi.

– Am crezut că voia să–mi ia un cadou, ceva scump... Știam că n–aveam voie să–l invit oficial, așa că i–am spus să intre prin spate, îmbrăcat în

chelner...

– O, Doamne, Dumnezeule, Zara!

Fata înghiți un nod.

– Dar după aia nu l–am mai văzut, iar cînd am sunat la numărul pe care mi–l dăduse, am auzit că nu era alocat. Şi pe urmă, cînd poliția a spus că răpitorii avuseseră informații din casă, mi–am dat seama...

Obosit, Gavin închise ochii.

– Te–ai purtat ca o idioată, şi o ştii şi tu.

– N–a fost vina mea! se apără Zara. Uşor ți–e ție să vorbeşti, că poți să faci tot ce vrei, pe cînd mie mi se spune mereu să n–am voie ba asta, ba aia, ba ailaltă... Nu voiam decît să mă distrez şi eu puțin...

– Va trebui să vii şi să–i spui toate astea şi superintendentului Moss.

– Nu! E treaba mea, mă priveşte personal!

– Proasto, nu–ți dai seama că, dacă–l găsesc pe Billy Metcalf ăsta, el îi poate conduce la răpitori?

Totuşi, fata nu părea nici acum prea convinsă.

– Dacă nu vii în clipa asta, continuă Gavin, să ştii că te duc pe sus!

În sfîrşit, se ridică în picioare, îmbufnată.

– Ai să–i spui şi lui tata?

– Va trebui să afle. Dar, deocamdată, nu–l interesează decît s–o aducem pe Poppy înapoi.

Zara reuşi să se strîmbe pentru o ultimă oară, cu dispreț:

– Şi pe scumpa ta Emma.

– Aşa sper. O, Doamne, sper să fie aşa!

* * *

– L–am prins. anunţă superintendentul Moss, închizînd telefonul. Se învîrtea printr–unul din locurile lui obişnuite. Era atît de convins că nu vom afla nimic, încît nici măcar nu s–a ascuns. E un vechi prieten al lui Harry James – dacă „prieten" este cuvîntul cel mai potrivit. Oricum, l–a vizitat de cîteva ori, la Blundeston. După cum văd eu lucrurile, a întîlnit–o pe Zara în acel club, şi–a dat seama cine era, şi a cultivat prietenia cu ea în timp ce–i povestea totul lui Harry, iar acesta căuta o cale de a folosi informaţiile.

– Încă mai credeţi că Harry James e creierul? întrebă domnul Akroyd.

– A, fără discuţie. Billy Metcalf n–are atîta minte. Rolul lui a fost acela de a furniza informaţiile preliminare. Acum, nu ne mai rămîne decît să aflăm de la el unde e ascunzătoarea.

* * *

Dar, a doua zi dimineaţa, deşi nimeni nu dormise – nici chiar el însuşi – Billy Metcalf încă nu dezvăluise nimic.

– Am o idee, spuse nesigur Gavin. În legătură cu locul unde le–ar putea ţine ascunse.

Superintendentul ridică privirea, curios.

– S–auzim.

– Mă uitam din nou pe hartă, începu Gavin, întinzînd–o pe masă, şi mă întrebam cum ar fi putut oamenii ăştia să facă rost de o casă. Trebuie să fi fost de vînzare sau de închiriat, iar dacă ei au plănuit totul din octombrie încoace, n–aveau cum să fie siguri că o vor găsi pe cea mai potrivită, liberă, tocmai la momentul oportun.

Moss dădu din cap.

– Continuaţi.

– Există o casă, cam pe–aici, arătă Gavin cu degetul pe hartă. O ştiu din expediţiile mele călare. Se numeşte Sparlings.

Superintendentul se uită şi el e hartă, apoi înălţă iar ochii, întrebător.

– Nu, nu e trecută pe hartă. A stat goală ani de zile, fiindcă se spunea că ar fi fost bîntuită, după care Comisia Forestieră a cumpăra terenul cu casă cu tot. Nu ştiu în ce stare mai e acum, dar ultima oară cînd am văzt–o, cam anul trecut, se prezenta destul de bine. Curent electric sau apă nu avea, desigur, doar o fîntînă în curte, dar apa se mai poate şi fierbe, pe un aragaz de camping.

– Hmm, făcu Moss, meditativ. Iar Harry James e localnic...

– Deci, era firesc să ştie despre ea, continuă Gavin.

– Cred că aţi prins un fir, spuse superintendentul. N–ar strica să–i aruncăm, o

privire – de fapt, cred c–am să mă duc chiar eu pînă acolo.

– Vă rog, lăsați–mă să vin și eu! insistă Gavin. Cînd eram mic, mergeam pe–acolo cu băieții, așa că o știu destul de bine.

Moss zîmbi.

– Mă gîndeam și eu la asta. Am nevoie să–mi arătați unde e, dar ascultați–mă...

Zîmbetul îi pieri de pe buze.

– Fără acte de eroism, ne–am înțeles? Oamenii ăștia sînt periculoși. Stați aproape de mine, și nu faceți decît ce vă spun eu. În primul rînd nu *spuneți* nimic, indiferent cum v–ar provoca. Țineți–vă gura și uitați–vă cu atenție în jur, iar pe urmă să–mi spuneți dacă ați observat ceva. De acord?

– De acord, răspunse Gavin.

* * *

Sparlings se înălța printre copaci, iar fosta grădină era năpădită de buruieni și rugi spinoși. Cînd Gavin și Moss sosiră, împreună cu doi agenți în uniformă, alți trei polițiști erau deja la fața locului, ascunși printre copaci și tufișuri: unul în față și doi în spate.

Omul care supraveghea fațada casei le făcu loc lîngă el, în tăcere.

– Totu–i în regulă, Gardner? îl întrebă Moss. Ai văzut ceva?

Gardner îi dădu binoclul.

– E cineva acolo, nici vorbă. Acum vreo zece minute, am zărit o mişcare la o fereastră de la etaj – dar de–atunci încoace, nimic.

– Nici urmă de ostatice?

– Nu, domnule.

– N–ai idee cîţi sînt înăuntru?

– Nu, domnule.

– Hmm, făcu Moss. Atunci, cred c–am să mă duc să schimb două vorbe cu ei.

– Domnule... încercă să protesteze Gardner. Dacă sînt înarmaţi? De ce să nu atacăm în forţă, din toate părţile? Putem avea aici Unitatea de Reacţie Armată în cinşpe minute, fără probleme.

Moss îl privi nemulţumit.

– Nu, nu, nu. Ce, vrei să le dăm drumul aici ălora, cu hormonii lor dezlănţuiţi, şi să–nceapă să tragă? Nu vreau schimburi de focuri, cînd încă nu ştim unde sînt ostaticele. Şi–n plus, încă nici nu sîntem siguri că am nimerit bine. Riscăm să ne facem de rîs, dacă trimitem U.R.A. peste o adunătură de boschetari zdrenţăroşi.

Ieşi de la adăpostul tufişurilor şi privi cu grijă casa. Era simplă şi pătrată, cu o uşă în mijloc şi cîte o fereastră în fiecare colţ, ca desenul unui copil. Ferestrele de la parter erau bătute în scînduri, dar celor de sus li se puseseră de curînd geamuri. Pe faţadă creştea o iederă deasă, iar într–o parte se îngrămădeau nişte acareturi dărăpănate. Gavin îşi amintea că mai avea o aripă scurtă în spate.

formînd un L care adăpostea o curticică şi nişte grajduri vechi.

– Eu tot mai cred c–ar fi mai bine să–i luăm prin surprindere, încercă încă o dată Gardner.

– Prea tîrziu, băiete, replică Moss, văzînd o mişcare la o fereastră. Au aflat deja că sîntem aici.

Se întoarse spre colegii săi în uniformă.

– În regulă, Simpson, Clarke, veniţi cu mine. Restul, nu vă arătaţi. Da, e–n regulă, domnule Akroyd, puteţi veni şi dumneavoastră. Ţineţi aproape şi nu scoateţi o vorbă – aduceţi–vă aminte ce v–am spus.

Gavin dădu din cap, şi toţi patru porniră spre uşa din faţă.

– Să fim amabili şi relaxaţi, propuse Moss, în timp ce se apropiau de casă. Nu vrem să se sperie nimeni şi să facă vreo faptă necugetată.

Urcă pe verandă şi bătu la uşă. Gavin îi arătă mînerul de fier pentru sonerie, de modă veche, apoi trase de el. Auziră soneria, de undeva din casă.

Nu se aştepta să le răspundă cineva şi fu surprins cînd, după o foarte scurtă aşteptare, uşa se deschise. În faţa lor apăru un bărbat între două vîrste, cu păr cărunt, tuns foarte scurt, chip palid şi ridat, şi doi ochi foarte pătrunzători, înapoia unor ochelari cu rame metalice. Era îmbrăcat cu nişte pantaloni gri şi o cămaşă albă, fără cravată. Arăta îngrijit şi ordonat, dar părea obosit şi cam bolnav. Lui Gavin îi veni să se repeadă la el, să–l înşface,

să–l țintuiască la perete și să–l întrebe unde erau Poppy și Emma. Aproape că–i simți pe cei doi agenți în uniformă fremătînd, ca și cum și ei și–ar fi înfrînat aceeași intenție.

Superintendentul Moss, însă, era un monument de calm.

– Ei, ei, ei, spuse el, cu jovialitate rece. Dacă ăsta nu–i Gentleman Jim! Și ce–oi fi făcînd dumneata aici, dacă pot să te întreb?

– Bună, superintendente, salută omul, fără plăcere. Și eu voiam să te întreb același lucru.

– Eu am întrebat primul, insistă Moss.

– Sînt localnic. Născut și crescut în Thetford. De ce să nu mă găsești aici?

– Răspunde–mi la–ntrebare.

James ridică din umeri.

– Trebuie să locuiesc și eu undeva. Tocmai am ieșit din temniță, cum nu mă îndoiesc că știi.

Nepăsător, Moss dădu din cap.

– Bani n–am, nici slujbă, casa asta era goală, așa că... m–am adăpostit. Orice om are dreptul la un adăpost elementar, nu–i așa?

– Orice om cinstit, poate.

James reuși să se arate îndurerat.

– Sper că n–ai să mă hărțuiești, superintendente. Mi–am achitat datoria față de societate. Acum sînt un cetățean onorabil, care respectă legea.

– Nu te–am atins nici c–un deget, replică netulburat Moss. Încă. Ești singur aici?

– Fireşte. La cine te–ai mai fi aşteptat?

– Îl căutăm pe un prieten al tău, Andy Luckmeed.

– Nu l–am văzut. Ţi–am spus, abia am ieşit.

– Te–a vizitat în puşcărie, Harry. Ştim asta.

– De cînd am ieşit nu l–am mai văzut. Ce treabă aveţi cu el?

– Şi–a călcat cuvîntul. Nu s–a prezentat la control. Şi n–ar fi bine să aibă vreun necaz, nu–i aşa?

James privi pe lîngă umărul lui Moss, spre agenţii în uniformă.

– Aţi venit aşa de mulţi doar pentru un puşcăriaş eliberat pe cuvînt de onoare? Ce pui la cale, Moss?

– *Domnule* Moss, dacă nu te superi. Ei bine, dacă Andy nu–i aici, şi nici tu nu ai nimic de ascuns, n–ai să te superi dacă intrăm în casă să aruncăm o privire, nu?

Gavin simţi cum superintendentul devenea mai încordat în timp ce punea această întrebare, dar James nici nu tresări. Nu scoase pistolul, n–o luă la fugă – nu făcu decît să zîmbească, încet, lătăreţ, neplăcut.

– Cîtuşi de puţin, spuse el cu un glas mătăsos. Vă poftesc să intraţi. Îmi pare rău că nu vă pot oferi nimic, dar locuiesc aici în nişte condiţii destul de spartane.

Făcu un pas înapoi şi întinse braţul, invitîndu–i

să treacă prin fața lui. Chipul lui Moss numai mulțumit nu era, cînd intră în casă.

* * *

În timp ce se așeza pe bancheta din spate a mașinii de poliție, lîngă Gavin, Moss remarcă:

– Nu–i prost, nemernicul! Tare–aș mai vrea să–l iau la trei păzește!

Cîteva clipe, clocoti în tăcere, apoi îl întrebă pe Gavin:

– N–ați văzut nimic?

– Nu era nimic de văzut, așa–i? replică Gavin, abătut.

– Știam eu că n–o să fie, altfel nu ne–ar fi invitat înăuntru.

Clătină iar din cap.

– Canalia! Trebuie să le fi mutat de–acolo. Probabil Andy Luckmeed le–a ascuns în altă parte. La naiba, acum trebuie s–o luăm iar de la zero.

– Nu puteți să–l arestați și să–l siliți să vorbească?

Moss clătină din cap încă o dată.

– N–am nici un motiv să–l arestez. Nimic nu–l pune în legătură cu răpirea, decît faptul că–i cunoaște pe Luckmeed și Metcalf – la fel ca o mulțime de alți oameni.

– Dar a încălcat o proprietate, nu? Nu–l puteți aresta pentru asta?

– Nu face decît să locuiască acolo fără forme

legale, şi ca să-l dau afară am nevoie de un ordin judecătoresc cu dovada că a comis pagube de natură penală.

– Dar...

– Iar aşa ceva nu l-ar convinge să ne spună unde le-a ascuns, nu-i aşa? Nu, nu, trebuie să-l lăsăm liber, ca să se dea de gol şi să ne ducă la ele. A fost foarte îndrăzneţ că ne-a arătat toată casa, domnul Harry James – foarte încrezător în sine, dar deloc încîntat. Ştie că de-acum n-o să-l scăpăm din ochi. Nu se aşteptase să-l găsim, într-o casă părăsită din mijlocul unei păduri, şi cred că s-a făcut galben la faţă cînd i-am apărut în prag. Dacă-l ţinem sub presiune, o să intre-n panică şi va face o greşeală, sau va încerca să fugă. Şi atunci, am pus mîna pe el.

– Şi dacă n-o face?

– Ei bine, ca să obţină banii trebuie să comunice cu unul dintre complicii lui, nu? Iar ăia nu-s supradotaţi la capitolul creieri. Ei sînt punctele lui vulnerabile – ei, şi propria lui încredere exagerată în sine.

„Dar între timp," îşi spuse Gavin, „Poppy şi Emma sînt în pericol, speriate şi singure." Trebuia să existe o cale de a le ajuta. Şi era ceva, la casă, care-l deranja. Ceva... Nu ştia nici el ce anume.

Capitolul 13

Andy, care se ducea alene la fereastră să vadă cum era vremea afară, îi zărise primul pe Moss și ai lui sosind. Sărise înapoi de la geam ca o pisică opărită, după care se repezise în camera șefului.

– Sticleții–s afară! Și o mașină de caraulă! Vin la ușă! se bîlbîi el. Ce facem, șefule? Deschidem focu'?

Șeful tocmai termina să se bărbierească, cu un carstronaș și o oglinjoară. Se încruntă la el.

– *Să deschidem focul?* Ce–ai înnebunit? Vino–ți în fire, pentru Dumnezeu! Parc–ai avea un creier de bibilică.

– Ce creier...? întrebă năuc Andy.

– Las–o moartă. Ți–am spus că aici sîntem în siguranță. Am să–i poftesc în casă și...

– *Ce?!?* chirăi Andy.

– Gura! Am să–i țin de vorbă la ușă cît pot de mult, dar pînă la urmă tot am să–i invit în casă. Vor arunca o privire, n–au să găsească nimic și au să plece.

– Da', șefu'...!

– Nu–ți dai seama, idiotule, că e singura cale de a–i convinge că puștoaica nu–i aici? Nu ne au cu nimic la mînă. Nu pot să se atingă de noi. Tu ai să te duci în cameră, te închizi înăuntru cu ele și ai grijă să nu sufle o vorbă, orice–ar fi. Mai bine

leagă–le la gură – gagica e–n stare să riște s–o împuști, numai ca s–o salveze pe–aia mică, preciză el, fără pic de admirație. Dacă n–ai încotro, pocnește–le–n cap, da–ncearcă pe puștoaică să n–o rănești prea rău. Pe urmă, cînd totul o să fie–n regulă, vin eu și bat la ușă.

Emma și Poppy încă mai dormeau, cînd Andy intră, așa că–i putu pune Emmei călușul înainte să se dezmeticească.

– Stai aici, pe pat, îi spuse el, cu mîinile pe cap. Să nu te miști, nici să nu scoți vreun sunet, altfel o cotonogesc pe fată cu ăsta, îi arătă el pistolul.

Emma se holba la el, cu ochi uriași și nedumeriți, pe deasupra călușului.

– Ce–o să ne faceți? întrebă în șoaptă Poppy, cu ochii umplîndu–i–se de lacrimi.

– Gura, se răsti Andy. N–o să–ți fac nimic. Și acum, întoarce–te.

O legă și pe ea la gură, mînuind–o cu brutalitate. Emmei începea să i se limpezească mintea. „E cineva afară," își spuse. „A venit cineva... Poliția, oare? Ne–au dat de urmă, și dacă nu fac nimic, n–au să–și dea seama că sîntem aici."

Se ridică în picioare, fără să–i pese de pericol, dar Andy făcu un pas înainte, cu pistolul ridicat.

– Nici să nu te gîndești! O mișcare greșită, prințeso, și te–am pocnit. Ai chef de înc–o rană la cap? Stai jos, cu mîinile la ceafă – *jos, am zis!*

Emma se așeză, nefericită, pe marginea patului,

iar Andy o trînti pe Poppy în genunchi în fața ei, astfel încît să nu mai poată face nici o mişcare.

– E valabil şi pentru tine, Arry, spuse el, frecînd obrazul lui Poppy cu gura țevii, ca să–i atragă atenția. La cea mai mică mişcare sau sunet, o lovesc pe *ea,* acolo unde–a pățit–o şi data trecută. M–ai auzit ce–am spus? Şi acum, *linişte!*

Rămaseră în aşteptare, Emma aşezată, Poppy în genunchi, iar Andy în picioare, ținînd–o de păr. Pe obrajii fetiței şiroiau lacrimi, udînd căluşul. Andy stătea încordat, ascultînd, în timp ce–l treceau toate năduşelile de frică. Emma asculta şi ea, cu inima zbătîndu–i–se–n piept ca o pasăre în colivie, plină de speranță şi teamă. „O, găsiți–ne, vă rog, găsiți–ne!" se ruga ea, deznădăjduită. Se auzeau paşi şi alte zgomote, cînd mai aproape, cînd mai departe, cînd la etajul de deasupra... „Aici sîntem!" strigă ea în gînd, încercînd să–i cheme prin telepatie. Dar, după mult timp, paşii se îndepărtară, şi în cele din urmă se lăsă din nou liniştea. Apoi se auzi o bătaie în uşă, făcîndu–i pe toți trei să tresară. Andy însă oftă uşurat, iar Emma îşi dădu seama că nu sosise salvarea.

– E–n regulă, spuse el, retrăgîndu–se spre uşă şi scoțînd cheia din buzunar.

Descuie, iar şeful intră, părînd foarte mulțumit de sine însuşi.

– Gata, s–a rezolvat.

Ochii lui duri îi întîlniră pe ai Emmei, deasupra căluşului.

– A fost aici poliţia – în forţă, aş putea să adaug. A căutat prin casă după pofta inimii, şi s–au dus, convinşi că nu sînteţi aici şi nici n–aţi fost vreodată. Creierii, vedeţi voi, înving întotdeauna muşchii.

Rînji sarcastic.

– Au ajuns pînă la doi paşi de voi, şi s–au dus.

Poppy plîngea disperată, iar Emma îl privea cu ură. Şeful păru mulţumit de acest efect asupra lor.

– În regulă, Andy, poţi să le dezlegi. Pe urmă, încuie uşa şi vino cu mine.

După ce uşa se trînti în urma lui Andy, Poppy se aruncă în braţele Emmei, care o lăsă să plîngă în voie. Cînd fata se mai calmă, Emma se ridică şi se duse în colţ, unde scoase batista din buzunar şi o împinse prin gaura din perete. Exista oricînd şansa infimă ca unul dintre cei care le căutau să se întoarcă – şi, în orice caz, altceva nu avea ce face.

* * *

Seara, după ce toţi ai casei se culcară, Gavin se sculă şi luă pe el o pereche de pantaloni negri şi un pulovăr de aceeaşi culoare pe gît, încălţîndu–se şi cu o pereche de mocasnici negri cu talpă moale. Într–un buzunar îşi puse cuţitul elveţian şi o lanternă subţire, iar în celălalt buzunar luă o pîrghie scurtă, dar foarte puternică. Mai adăugă un card de plastic cu care să poată forţa încuietorile. În sfîrşit,

coborî fără zgomot pe scara din spate şi ieşi în parc. Luna era în primul pătrar, dar noaptea era senină, aşa că avea lumină destulă.

Se apropie de casă cît de mult îndrăzni, apoi coborî din maşină şi parcurse restul drumului pe jos. Avea avantajul de a cunoaşte locurile, şi mai ştia şi unde erau postaţi poliţiştii. Cu experienţa lui se observator al păsărilor şi al viezurilor, Gavin ştia să se mişte silenţios ca o pisică.

Obiectivul lui era o ferestruică de pe peretele din spate. Dădea într–o cămară veche, a cărei uşă nu avea încuietoare. Dacă nu fusese bătută în cuie – şi nu vedea nici un motiv de a fi făcut cineva asta – pe–acolo putea ajunge în casă.

Apropiindu–se de casă, ridică privirea spre cer, apoi se ghemui printre tufişuri, în aşteptare. Pe cer pluteau cîţiva nori care în cinci, zece minute aveau să acopere luna. Nu trebuia decît să aştepte. Era foarte improbabil să fie văzut – dar, dacă totuşi îl vedeau, ce puteau să–i facă? Nu puteau să–l împuşte, sau măcar să strige la el. Puteau doar să aştepte pînă apărea din nou – şi, dacă după aceea îl înhăţau, cu atît mai bine.

Umbra norului se aşternu pe sol. Luna dispăru. În beznă, Gavin se ridică şi o luă la fugă fără zgomot pînă lîngă zidul casei, pe sub care se strecură spre fereastră. Acolo se opri, ascultînd. Peste tot domnea linişte. Perfect!

Ferestruia era acoperită cu o scîndură, dar nu–i fu greu să smulgă cu cuţitul cuiele din lemnul

putred şi s–o dea la o parte. Dincolo de ea, fereastra se căsca goală, fără geam. Gavin îi mulţumi lui Dumnezeu că era suplu şi agil, se săltă în braţe, se strecură înăuntru şi căzu uşurel la podea, în cămara goală. Uşa acesteia nu era bătută în cuie; se deschise imediat, iar Gavin, după ce ascultă un moment, se strecură în sfîrşit pe culoarul gol din faţa bucătăriei.

Acolo, se opri şi ascultă din nou. Casa era cufundată în tăcere, cu excepţia bubuiturilor propriei lui inimi. Aşteptă să se calmeze, după care îşi începu căutarea.

Îi era mai uşor decît crezuse să elimine camerele în care nu puteau fi ascunse. Casa nu avea pivniţă, dar Gavin se întrebă dacă nu cumva răpitorii putuseră săpa vreo hrubă subterană secretă anume în acel scop, deşi i se părea improbabil s–o fi putut face în timpul pe care–l avuseseră la dispoziţie şi fără să atragă atenţia nimănui. Totuşi, se concentră să caute mai departe uşi, camuflate sau nu, care ar fi putut duce la vreun spaţiu subpămîntean, sau orice uşă ce era încuiată ori zăvorîtă.

Nu găsi nimic. La baza scării, ascultă din nou, dar peste tot domnea liniştea. Scara se căsca în faţa lui, goală şi ameninţătoare. Ezită. Instinctele lui se temeau de o capcană. Sus putea fi orice, aşteptîndu–l. Imediat ce pornea pe trepte, ar fi devenit vulnerabil. Apoi, însă, se gîndi la Emma –

şi parcă ar fi văzut o secvenţă de film pe video. O văzu aşa cum n–o mai văzuse niciodată în realitate, culcată în pat şi întorcîndu–se pe partea cealaltă, cu un oftat uşor. I se părea doar, sau era într–adevăr undeva în apropie şi tocmai se întorsese astfel? Îşi izgoni gîndul. Nu era decît o fantezie care–i distrăgea fără rost atenţia. Dar îi alungase şi ezitările. Ajunsese prea departe ca să se mai lase descurajat. Porni în sus, mergînd cît mai aproape de perete, unde risca mai puţin ca treptele să scîrţîie.

Pe palierul de la primul etaj văzu mai multe uşi, unele închise, altele deschise. O alese pe cea mai apropiată dintre cele deschise. Camera era goală şi întunecată – mai întunecată decît toate celelalte locuri din casă. Nici măcar conturul ferestrei nu se distingea. Cu multă prudenţă, aprinse lanterna, îndreptînd–o spre podea. Scînduri goale, pline de praf. Plimbă încet fasciculul luminos înainte. Mobilă nu exista, numai podelele neacoperite şi un chiştoc de ţigară strivit pe jos. Pereţi albi, golaşi. Aha, de aceea era atît de întuneric – camera nu avea fereastră. Nu conţinea decît unul dintre acele dulapuri victoriene enorme şi urîte pe care oamenii le lasă adesea în urma lor, fiindcă nu se potrivesc în casele noi unde se mută. Îşi amintea dulapul, pe care–l văzuse vis–à–vis de uşă în timpul vizitei făcuse împreună cu superintendentul Moss. Se uitaseră înăuntru, desigur, dar nu găsiseră nimic.

Lîngă el, la perete, se afla o masă de bucătărie şubredă, sub care zăcea un obiect alb. O hîrtie?

Oare fusese acolo şi data trecută? Nu–şi mai aducea aminte. Traversă camera şi o ridică. Era o batistă mototolită şi ruptă. Un indiciu? Poate. Poate... O îndesă în buzunar şi tocmai se pregătea să plece, cînd îi veni în sfîrşit limpede în minte lucrul care–l deranjase; camera nu avea fereastră. Era prea mare ca să servească drept debara, se vedea clar că fusese folosită ca dormitor – dar nu avea fereastră. Nu era doar un lucru ciudat şi inexplicabil; Gavin nu–şi amintea ca în copilărie, cînd se jucase în acea casă, să fi văzut acolo vreun dormitor fără ferestre.

Se uită din nou spre dulap. Nici acela nu fusese acolo în copilăria lui. Casa nu conţinuse nici un fel de mobilă. Desigur, era posibil ca între timp să fi locuit cineva în ea, sau să fi trecut pe–acolo vagabonzi ori locatari fără forme legale, dar părea ciudat ca nişte oameni ca aceştia să aducă un dulap atît de mare. Îi deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru, luminînd cu lanterna, dar tot gol era; nu conţinea nici măcar o hîrtie sau vreo cîrpă.

Poate că fereastra era în spatele dulapului, îşi spuse el. Ar fi părut ciudat să pună un dulap în dreptul ferestrei, dar peretele din spatele lui era singurul din cameră unde ar fi fost logic să *existe* o fereastră. Trecu într–o parte şi–i lumină marginea cu lanterna. Nu ştia ce se aşteptase să vadă, dar descoperi că dulapul era perfect lipit de perete, stînd atît de aproape încît între el şi zid n–ar fi

încăput nici măcar o foiță de țigări. De fapt, părea chiar să facă parte din perete, fiind parțial încastrat în zidărie.

Oare asta să fi fost? Bătăile inimii i se accelerară din nou, iar palmele începură să-i transpire. Și le șterse de pantaloni – și, cu acel prilej, scăpă batista, pe care nu și–o îndesase bine în buzunar: degetele i se agățaseră într–o ruptură din material. Se aplecă s–o ridice – dar, în clipa următoare, o întinse pe podea și o lumină cu lanterna.

Pînza albă lăsa să se vadă lemnul podelelor, prin niște tăieturi grosolane în formă de litere, care păreau să strige la el ascuțit și poruncitor: HELP POPPY!

Acolo erau! Aruncă încă o privire spre perete și dulap, și înțelese totul. Iar acum, trebuia să iasă și să aducă ajutoare, deși fiecare fibră a ființei lui ar fi vrut să dărîme zidul cu mîinile goale. Dar trebuia să procedeze rațional. Nu se putea să fie prins tocmai acum, cînd obținuse informațiile de care aveau nevoie. Nervii i se întinseseră la limită, părul îi stătea zbîrlit de tensiune și de teama să nu fie prins, iar ardenalina care–i pompa prin sînge țipa la el s–o ia la fugă cît îl țineau picioarele. Era cel mai greu lucru pe care–l avusese vreodată de făcut în viața lui – să revină pe urmele propriilor săi pași, încet, prudent, tiptil, fără zgomot și fără să se uite înapoi. Dacă nici bubuiturile inimii sale nu–i trezeau pe răpitori, își spunea el, nimic nu i–ar mai

fi putut trezi vreodată...

* * *

Imediat ce ajunse în tufişuri, fu înşfăcat brutal de două perechi de mîini enorme. Pesemne că, la urma urmei, tot îl văzuseră intrînd în casă. Doi poliţişti mătăhăloşi îl luară pe sus, ducîndu-l în grabă la o distanţă sigură, unde să-i poată face scandal. Nu-i părea rău pentru sprijin, căci propriile lui picioare păreau să fi intrat într-o grevă de avertisment.

– Idiot nenorocit! şuieră unul dintre ei, zgîlţîindu-l de indignare. Ce dracu' te-ai apucat să faci?

Gavin fu nevoit să facă un efort pentru a vorbi, iar cînd îşi găsi graiul, acesta nu mai prea suna ca al lui.

– Acolo sînt, spuse el. În casă... Ştiu unde. Şi am şi dovada.

* * *

– Nu trebuia să te las nici măcar să te-apropii de casa aia, bombăni superintendentul Moss. Uite ce se-ntîmplă cînd laşi amatorii să se amestece.

Dar nu părea prea revoltat. Îşi făcuse numărul de răgete înainte de a se vedea cu Gavin – şi nu încăpea nici o îndoială că aventura nebunească a

acestuia îi ajutase să progreseze considerabil.

– Mi–am dat seama că dumneavoastră nu aveați nici o autoritate să pătrundeți în casă, se justifică Gavin, așa că m–am gîndit s–o fac eu în schimb. Și–n plus, cunosc casa; am fost înăuntru de sute de ori.

– Ei bine, întîmplător a meritat, dar puteai să compromiți totul, înțelege, și să mai și mori, ca să nu mai vorbim și de sora dumitale.

– Sînt sigur că nu m–au auzit. Dacă auzeau ceva, ar fi coborît să vadă ce se întîmpla.

– N–am să te întreb de unde–ai învățat să pătrunzi prin efracție într–o casă cu atîta îndemînare, deși dai dovadă de un profesionalism admirabil – sau, poate ar trebui să spun, lamentabil, îl mustră sever Moss. De–acum încolo, însă, se impune să procedăm cu mai multă grijă. Știm, așadar, că sora dumitale și domnișoara Ruskin sînt în casă. Nu trebuie să se creeze o stare de asediu cu luare de ostatici, mai ales dacă răpitorii sînt înarmați. Așa că gata cu acțiunile pe cont propriu, ne–am înțeles, domnule Akroyd?

– Vă dau cuvîntul meu, răspunse Gavin. N–am sînge de erou, și n–aș face nimic care să le pună în pericol. Ce–o să faceți de–acum încolo?

– Vom plasa unitățile înarmate la posturi, apoi voi încerca să–i convingem să iasă.

– Vă rog... pot să vin și eu?

– Cu condiția să pot avea încredere în dumneata că n–ai să ne mai stai în drum.

– Vă promit.

– Bine, atunci s–ar putea chiar să ne fii de folos. Voi avea nevoie de dumneata ca să–mi descrii topografia casei.

Îi făcu semn lui Gavin să–şi ia o ceaşcă de cafea, apoi se duse la telefon şi începu să dea instrucţiuni.

Capitolul 14

Şeful nu dormea bine pe un pat de campanie. Un pahar mare de scotch îl dobora, nici vorbă, dar după vreo oră se trezea şi–n continuare se foia şi se răsucea toată noaptea, pentru ca pe la şase dimineaţa să adoarmă iar, pînă–l trezea Andy. Tocmai era în faza de suceli şi învîrteli a acestui sistem enervant, cînd dintr–o dată se trezi complet şi rămase o clipă cu privirea în tavan, încruntat. Ceva îl tulburase, iar de–a lungul vieţii sale de aventurier învăţase să nu–şi ignore instinctele.

Afară se auzea corul zorilor – oare păsările îl treziseră? Nu, stai... Păsările cîntau peste tot, numai în imediata apropiere a casei tăcuseră. Şi, da, îşi amintea clar ciripitul ca un semnal de alarmă al unui graur; acela îl trezise. Acum, era cu toate simţurile în alertă. Afară se întîmpla ceva.

Se dădu jos din pat, cu mişcări ţepene, şi porni spre fereastră, atent să nu se facă văzut. Nu observă nimic neobişnuit, dar rămase totuşi cu convingerea că ceva nu era în regulă. Şi, după ce stătu un timp cu privirea afară, zări în sfîrşit o mişcare în tufişuri şi distinse o şapcă albastră cu banderolă în pătrăţele care nu–i putea aparţine decît unui poliţist de intervenţie în forţă.

Sări înapoi de la fereastră, începînd să înjure prelung şi curgător. Cunoştea regulamentele şi ştia

că Moss n–ar fi putut aduce o unitate înarmată fără probe concludente că acela era locul. Îl încolţiseră, şi încă–n stil mare. Dar ce anume îl dăduse de gol? Era sigur că Moss nu făcuse decît să caute la nimereală cînd îl vizitase – deşi ar fi vrut să ştie ce anume îl adusese, din capul locului, la acea adresă. Era clar că, pe parcurs, îi parveniseră noi informaţii. Billy Metcalf trebuia să fie. Tăntălăul se lăsase prins, aşa că–l dăduse–n gît. Numai asta se putuse întîmpla.

Şeful îl blestemă pe Metcalf, visînd pentru cîteva clipe la ceea ce–avea să–i facă după ce punea mîna pe el. Dar, mă rog, acum n–avea timp să mai stea pe gînduri. Se îmbrăcă rapid, făcînd deja planuri. Totul era să scape atîta vreme cît poliţiştii încă mai credeau că aveau avantajul faţă de el. N–avea chef de schimburi de focuri – ideea era să fugă cu fata şi să încaseze prada. La nevoie, avea să–i împuşte pe Andy şi pe femeie – se putea lipsi de ei, dacă–l încetineau.

Îşi înfipse pistolul sub cureaua pantalonilor şi se duse să–l trezească pe Andy.

– Hai, scoală şi ia nişte haine pe tine, îl chemă el, scuturîndu–l brutal.

– Ce...? Ce–i? Care–i treaba...? mormăi gros Andy, deschizînd cu greutate ochii.

– Gura. Copoii–s afară. Billy trebuie să fi cîntat. Hai, sus! Tre' să fugim cît mai avem timp.

* * *

Gavin era încordat ca o coardă de vioară, în timp ce aştepta împreună cu superintendentul Moss ca diverşii ofiţeri de poliţie să-şi ocupe locurile. Erau profesionişti cu experienţă şi se mişcau fără zgomot, dar veniseră atît de mulţi, încît lui Gavin nu-i venea să creadă că infractorii din casă nu prinseseră de veste. Casa însă rămînea tăcută, iar la ferestre nu apărea nimeni.

Moss verifica diversele unităţi, prin radio. Gîndindu-se la Poppy şi Emma, Gavin se întrebă dacă era totul în regulă cu ele. Oare Emma era trează şi se întreba dacă avea să fie salvată? Încercă să-i transmită, prin telepatie: „Nu mai e mult. Venim. Încă puţin..."

În sfîrşit, superintendentul Moss îi dădu un ghiont şi-l chemă cu un gest, şoptindu-i:

– Vino cu mine.

– Toţi sînt la posturi? întrebă Gavin.

– Aproape. Vreau să mergem în spate şi să-mi spui pe unde crezi că ar putea încerca să fugă.

– O.K.

– De pildă, prin ce loc ai intrat dumneata în casă, adăugă Moss, cu umor acru.

– Perfect. Şi pe urmă? După ce toată lumea va fi la posturi, ce facem?

– Îi somăm să iasă. Pentru asemenea situaţii există o procedură standard.

Gavin dădu din cap. Văzuse destule filme şi reportaje – dar, la televizor, niciodată nu mergea totul ca pe roate. Întotdeauna, cineva era ucis. Cu gura uscată, îl urmă pe Moss spre partea din spate a casei.

Abia ajunseseră la jumătatea distanţei, cînd din spatele casei se auzi zarvă: strigăte, apoi focuri de armă. Aparatul de radio a lui Moss păcăni, făcîndu–l să şi–l ridice la ureche.

– La naiba, au încercat să fugă! strigă el, luîndo la goană. Sînt doi, şi fetele. S–ar putea ca înăuntru să mai fie şi alţii.

Începu să strige ordine prin staţie, chemînd jumătate din echipă să închidă cercul în jurul casei, în timp ce alţii îi urmăreau pe fugari.

În următoarele cîteva minute, Gavin avu impresia că trăia un coşmar de alergături şi strigăte. Nimeni nu părea să–l ia în seamă. Se ţinea după superintendent, sperînd să nu fie împuşcat sau întors din drum. Individul numit Harry James şi celălalt bandit, împreună cu ostaticele, fugiseră prin spate, deschizînd focul şi rănindu–l pe Simspon, care tocmai se instala la post şi le stătuse în drum. Acum, alergau spre pădurea din spatele casei.

Dacă ar fi fost singuri, oricare dintre ei ar fi putut să scape uşor, dar prizonierele îi încetineau. Şeful aprecia şansele din goană. Încă nu se putea hotărî să–şi abandoneze planul, ultima lui speranţă

de a da Marea Lovitură. În plus, poliţiştii nu puteau trage asupra lui atîta vreme cît avea cu el fetiţa, pe care o putea folosi ca scut. O trăgea după el, dar Poppy se împiedica la tot pasul, aproape făcîndu-l să cadă. În faţă, copacii se răreau, însă din spatele lor veneau prea mulţi urmăritori ca să poată fugi în altă direcţie decît drept înainte, în susul pantei, spre ieşirea din pădure.

– Şefu', să le dăm dracu'...! se rugă Andy, gîfîind. Singuri, mai avem o şansă.

O ducea pe Emma, care avea din nou braţele legate. De fiecare dată cînd se împiedica de poalele halatului, o ridica din nou cu forţa, ceea ce era obositor pentru el şi chinuitor pentru ea.

– Nu fi prost! se răsti şeful. Vrei să te–mpuşte? Fără astea două, au să tragă–n noi ca–n brînză.

Poppy era albă la faţă, ameţită, împleticindu–se ca o zombie, în timp ce o trăgea de braţ; părea gata să cadă de pe picioare din clipă–n clipă. Şeful se opri şi o luă pe umăr, ca pe un sac. Dar, oricît era de mică, nu era tocmai uşoară, şi nici el nu avea forţa unui atlet. Începu să gîfîie, străduindu–se să se ţină pe picioare, în timp ce poliţiştii alergau pe urmele lor ca nişte ogari la vînătoare.

– Degeaba... icni Andy în spatele lui. N–avem cum să scăpăm...

Şeful ştia că avea dreptate. Fuseseră alungaţi din pădure, în cîmp deschis, iar goana în susul pantei îi făcea să piardă teren. În faţa lor nu se mai întindea decît cîmpia – nici o ascunzătoare, nici un

loc de unde să mai poată lua o maşină...

Se terminase. Şeful îşi vedea visul auriu al bătrîneţelor îndestulate dizolvîndu–se în perspectiva unei condamnări lungi – disconfortul, mirosurile, promiscuitatea, deznădejdea... Nu–i mai rămînea decît să mizeze pe ultima carte – totul sau nimic.

Se opri şi se întoarse în loc, coborînd–o pe Poppy la pămînt, în faţa lui, şi ţinînd–o de gît cu un braţ, în timp ce cu mîna cealaltă scotea pistolul şi–l dezasigura. Andy, văzîndu–l, îi urmă exemplul, oprindu–se lîngă el cu Emma ca scut.

– Nu mişcaţi! strigă şeful. Staţi pe loc!

Nici nu era nevoie de vreo comandă. Poliţiştii se opriră de cum văzură ce se întîmpla. Îi despărţeau cîţiva metri. Superintendentul Moss, cu Gavin lîngă el, veni în faţa lor. Şeful gesticulă cu pistolul, ca să fie sigur că–l vedeau.

– Gata, Mossy. Nici un pas mai înainte, altfel fata o încasează, ameninţă el, lipind ţeava pistolului de tîmpla dreaptă a lui Poppy.

Toţi încremeniră.

Poppy se înmuie în mîinile şefului, cu o expresie tulbure, ca şi cum n–ar fi înţeles decît pe jumătate ce se întîmpla; dar, cînd privirea ei îl găsi pe Gavin, deveni rigidă şi ţipă pe un ton disperat:

– Gavin!

La auzul vocii ei, trupul lui Gavin se smuci

înainte, într–o reacție automată, dar șeful făcu un gest sălbatic cu pistolul, mîrîind:

– Vrei și tu? Poți fi primul, și pe urmă, puștoaica. Te previn! Moss, ține–ți dulăii pe loc. Nu glumesc.

Moss puse o mînă pe brațul lui Gavin, dar acesta se oprise deja. Îi privea pe cei din fața lui cu ochi îngroziți. Nu–i venea să creadă ce se întîmpla.

– În regulă, Harry, nu te agita, îl temperă Moss.

Vorbea uluitor de calm, aproape pe un ton de conversație, dar Gavin, lîngă el, îi simțea trupul vibrînd de tensiune.

– De ce nu vrei să–ți faci singur o favoare? Știi bine că totul s–a terminat. Nu mai ai unde să te duci. Nu–ți înrăutăți și mai mult situația.

– Mă faci să rîd, mîrîi șeful. Am toate atuurile, Mossy, așa că nu te prosti.

Moss parcă nici nu l–ar fi auzit.

– Ascultă, continuă el, dacă te predai acum și vii liniștit, am să–ți pun o vorbă bună. Voi face tot ce pot ca să–ți reducă sentința. Dar dacă mă obligi să te iau cu forța, pe toți sfinții c–o să–ți pară rău. Ce zici?

– Zic să te duci în mă–ta! scrîșni șeful, cu o violență care–l făcu pe Gavin să tresară.

În timp ce vorbea, Moss încercase să înainteze, dar văzu degetul lui James tremurînd pe trăgaci și–și dădu seama că ajunsese prea departe ca să se mai poată discuta rațional cu el, așa că se întoarse în schimb spre cel mai tînăr.

– Şi tu, fiule? Îţi bagi minţile–n cap, sau nu? Haide, Andy, ştim totul despre tine. N–ai cum să scapi, într–un fel sau altul tot ai să pici, da' de ce să te–nchidă pentru mai mult timp decît e nevoie? Predă–te acum, şi n–o să ai decît de cîştigat. Nu–l lăsa pe bătrînul Gentleman Jim să te ia cu el pentru douăzeci de ani. Lasă–l să şi–i facă singur, dacă aşa vrea el.

Andy îşi linse buzele, nesigur, aruncînd o privire spre şeful său.

– Are dreptate, şefule, zise el. Ni s–a–nfundat. Hai să ne predăm. Să nu păţească cineva ceva...

– *Gura!* Tacă–ţi fleanca, căcăciosule! răcni şeful. Încearcă numai, şi–am să te–mpuşc pe tine mai întîi!

– Da', şefu'...

În clipa aceea, cînd atenţia lui Harry James era distrasă spre complicele său, Gavin surprinse privirea Emmei. În tensiunea extraordinară a momentului, înţelegerea fulgeră între ei ca o descărcare electrică. Se părea că, pentru o fracţiune de secundă, îşi citeau gîndurile.

Atent la şeful său, Andy slăbise strînsoarea. Atîta era de ajuns. Emma lovi cu coatele înapoi, din răsputeri. Andy icni de durere şi se clătină, pierzîndu–şi echilibrul; Emma se smulse din mîinile lui şi o luă la fugă într–o parte, îndepărtîndu–se de răpitori.

Totul se întîmplă într–o secundă. Andy se clătină, şeful o împinse pe Poppy într–o parte, ochind–o pe Emma, iar Gavin se aruncă, dintr–un salt, asupra lui.

Mîinile lui Gavin se încleştară pe încheietura şefului. Simţi greutatea pistolului şi–i împinse braţul într–o parte, încercînd să–l ridice; cînd arma se descărcă, simţi reculul violent cu o fracţiune de secundă înainte de a auzi detunătura.

Se mişcase destul de repede ca să–i abată linia de ochire, dar nu şi pentru a–l împiedica să tragă. În timp ce ecourile împuşcăturii încă mai răsunau în aerul calm al dimineţii, ceilalţi poliţişti se aruncară asupra lor, smulgînd–o pe Poppy şi doborîndu–i pe amîndoi la pămînt. Cît ai clipi, totul se terminase; dar, pentru Gavin, timpul părea să se fi oprit în loc. Era încremenit, cu privirea spre trupul prăbuşit al Emmei, care zăcea la cîţiva metri distanţă, cu faţa în iarbă.

* * *

Aveau să treacă luni de zile pînă să–şi poată alunga din minte amintirea acelei imagini şi să nu mai reia în vis momentul cînd auzise detunătura, iar Emma căzuse şi rămăsese nemişcată, cu faţa în jos, în tăcerea cumplită ce se lăsase.

* * *

Gavin şi un alt poliţist ajunseră la ea în acelaşi timp. Nu putuse trece mai mult de o secundă, căci porumbeii încă îşi mai luau zborul de pe ramurile copacilor, speriaţi de împuşcătură. Patru mîini agitate o întoarseră cu faţa în sus...

Apoi, ochii ei se deschiseră, iar Gavin simţi că–l lua cu leşin de uşurare.

– Emma, spuse el – ca o rugăciune de recunoştinţă.

– Piciorul... şopti Emma.

– N–a putut să fugă destul de repede, spuse poliţistul, examinîndu–i rana. Avea mîinile legate.

Mai încet, adăugă spre Gavin:

– Arată cam urît, dar atîta vreme cît osul nu e rupt... Glonţul pare să fi trecut doar prin carne. Nu cred că e prea grav.

– Mă doare... gemu Emma.

– Nici o grijă, o să chemăm o ambulanţă şi te va duce imediat la spital, o linişti poliţistul, după care se ridică, spunîndu–i lui Gavin: stai cu ea, bine?

Gavin nici măcar nu–l auzea. Era ocupat să deznoade funia care ţinea legate braţele Emmei; apoi îşi aminti că avea cuţitul, şi tăie nodurile imediat. La vederea rosăturilor de pe încheieturile mîinilor, simţi că iar îi venea rău.

– O, Emma, gemu el. Ce ţi–au făcut?

În clipa următoare, se auzi un ropot de paşi şi

strigătul disperat al unei voci subțiri:

– *Gavin!*

Poppy se aruncă asupra lor. Gavin desfăcu brațele și le cuprinse strîns pe amîndouă.

– Niciodată n–am să vă mai scap din ochi, spuse el. Pe nici una dintre voi.

* * *

Abia după–amiază, medicii permiseră ca poliția să–i ia o declarație preliminară. Însă chiar și atunci, Emma era atît de amețită de analgezice și șoc, încît îi puseră doar cîteva întrebări, după care o lăsară să doarmă. Puteau să revină a doua zi, pentru a o chestiona mai în amănunt.

Dimineața apăru Moss însuși, ca să–i mulțumească încă o dată și să vadă cum se mai simțea.

– Am dureri, spuse ea scurt. Ce–o să se întîmple cu șeful și cu Andy?

– Douăzeci de ani, cred, răspunse la fel de succint Moss. S–ar putea ca Andy Luckmeed să ia mai puțin, dat fiind că Harry James era creierul, dar nici unul dintre ei n–o să mai vadă lumina zilei multă, multă vreme de–acum încolo.

După–amiază, primi o vizită foarte stînjenitoare din partea domnului Akroyd. Acesta intră pe vîrfuri, aproape acoperit de un imens buchet de trandafiri; văzînd că era trează, se opri la picioarele patului, privind–o încurcat.

– Vreau să–ți mulțumesc, domnișoară Ruskin, spuse el, dar nu–mi pot găsi cuvintele. Mi–ai salvat fetița. Ce–aș mai putea spune? Orice dorești, absolut orice, ajunge să ceri doar... și vei primi.

– Nu e nevoie să–mi mulțumiți, răspunse Emma, la fel de stingherită.

– Ba da, trebuie, continuă domnul Akroyd, înroșindu–se la față. Și mai trebuie și să–ți prezint scuzele mele. În timpul anchetei... ei bine, polițiștii au spus că răpitorii aveau informații din interior, de la cineva care cunoștea obiceiurile casei, înțelegi... Și, ce s–o mai lungim – am crezut că de dumneata era vorba. Lucrai la noi doar de cîteva săptămîni, și numai dumneata păreai suspectă. Ei bine, recunosc că am greșit. Mă simt îngrozitor de prost că mi–a putut măcar trece prin minte așa ceva. Sper c–ai să mă poți ierta.

– Nu face nimic, spuse ea. N–are nici o importanță.

– Ba are importanță.

Domnul Akroyd nu era obișnuit să fie contrazis.

– Din ce spune superintendentul Moss, reiese că te–ai comportat tot timpul cu mult curaj și imaginație, și că dacă nu erai dumneata, nu v–ar fi găsit. Numai datorită inițiativei și vitejiei dumitale am putut–o salva pe Poppy. Prin urmare, orice răsplată îți dorești, voi fi de acord. Nu există nici o

limită – şi nu voi accepta să refuzi, aşa că gîndeşte–te! Cînd te întorci acasă, îmi vei putea spune ce ai hotărît.

Emma se simţea foarte obosită, iar efectul analgezicelor trecea. Hotărîrea de–a dreptul agresivă a domnului Akroyd de a se considera îndatorat ei îi umplea ochii de lacrimi. Avea senzaţia că nu voia decît s–o plătească, astfel încît să nu se mai simtă dator şi să nu fie nevoie să se mai gîndească la ea. Şi mai şi numise Long Hempdon „acasă"! Nu era casa ei, şi nici nu putea să fie vreodată. Se bucură cînd intră o soră şi îl rugă să plece.

* * *

În aceeaşi seară, primi şi vizita pe care o aşteptase. Gavin intră încărcat de flori, daruri, mesaje şi cărţi poştale.

– Bună, cum se simţi?

Le puse pe toate pe jos, ca să se poată apleca s–o sărute pe obraz.

– Pari obosită. Ce–ţi face piciorul?

– Mă doare ca dracu'...

Se bucura că nu era nevoie să fie politicoasă; măcar cu el să nu fie.

Gavin se încruntă, apoi îi luă mîna şi–i sărută încheietura bandajată.

– Nu ştiu cum te vom putea răsplăti vreodată...

– Of, nu începe şi tu, protestă Emma, obosită.

A fost pe–aici şi tatăl tău, mai devreme, să mă ameninţe cu o răsplată, ca un Moş Crăciun bătăios. Nu pot accepta nimic, trebuie să ştii asta.

Gavin zîmbi.

– Am să vorbesc cu el, ca să–l mai temperez. Ce–au spus despre picior?

– Medicul a zis că glonţul a trecut prin pulpă, ceea ce e bine. Dacă lovea osul, o păţeam îngrozitor. Aşa, zice c–o să se vindece pînă la urmă, deşi s–ar putea să rămîn cu nişte sechele musculare permanente.

O privi şocat.

– O, Emma, ce–aş putea spune? Şi toate astea, numai pentru fetiţa noastră!

– Ea ce face? întrebă Emma, ştiind că de la el avea să afle adevărul. N–am mai văzut–o de–atunci, de la arestare...

– Poppy o duce minunat. Nici nu–mi vine să cred ce uşor şi–a revenit. Un moment nu–i mai tace gura, ai crede că a trecut printr–o vacanţă plină de aventuri, nu printr–un asemenea calvar. Singura problemă e că...

Îşi muşcă buzele.

– Crede că s–ar putea să dai vina pe ea pentru ceea ce ţi s–a întîmplat.

– Ce prostie!

– Se teme că n–ai să te mai întorci. De–asta e îngrijorat şi tata. Ştiu că trebuie să fi fost o

experiență îngrozitoare pentru tine, dar le–am promis la amîndoi c–am să te întreb.

O privi cu o expresie prudentă.

– După ce te vindeci, ai să mai vii la ea, ca să continuați lecțiile?

Emma se uită la el, simțindu–și inima ca un pietroi rece în piept.

– Nu, spuse ea, n–am să mai vin. Poppy mi–e foarte dragă, o iubesc ca pe o soră, dar nu mai putem continua așa. Trebuie să se ducă la școală și să învețe alături de alți copiii de vîrsta ei, nu să stea închisă toată ziua în casa aia, cu o femeie în toată firea. Într–o școală potrivită, o să înflorească – și spun asta deși voi fi foarte tristă să n–o mai văd. Așa că, acum știi ce părere am.

– Foarte bine, spuse Gavin, luminîndu–se la față. Mă bucur că gîndești așa, din două motive. Primul e că am un plan pentru Poppy și sper să–i pot convinge pe părinții mei să–l accepte, iar dacă am aprobarea ta, va merge mai ușor. Vreau s–o înscriu într–o școală din Londra, despre care am auzit – fiica unui prieten al meu învață acolo, și el mi–a recomandat–o. Am să–mi iau un apartament în apropiere, așa că poate locui la mine, iar acasă la Long Hempdon se va întoarce în weekenduri și vacanțe. Ce părere ai?

– Cred că e o idee foarte bună.

Emma era surprinsă. Doamna Grainger îi spusese că Gavin era ca un tată pentru Poppy, dar acesta părea un sacrificiu destul de mare din partea

lui.

– Şi cum se va potrivi cu programul tău? îl întrebă.

– Mi s–a oferit un post de manager la o firmă din afara grupului. Are sediul la Londra, şi aş dori să mă angajez acolo pentru vreo doi ani, ca să acumulez mai multă experienţă înainte de a prelua afacerile familiei.

– Ei, am impresia că s–a potrivit foarte bine, nu–i aşa? remarcă ea.

După o clipă, îl întrebă:

– Ai spus că ai două motive. Care–i al doilea?

Gavin o privi aproape timid. Apoi îi luă mîna şi începu să i–o mîngîie.

– Spuneai c–o să–ţi pară rău să n–o mai vezi niciodată pe Poppy. Cum ţi–ar plăcea să fii cu adevărat sora ei?

Emma îl privi lung.

– Nu mă prea descurc, aşa–i? comentă el, cu un zîmbet abătut. Ceea ce încerc să spun e că te iubesc, Emma. Vrei să te măriţi cu mine?

– Să mă mărit cu tine? şopti ea, cu voce albă.

– O, Doamne, ţi se pare o perspectivă chiar atît de îngrozitoare? Cu care dintre noi nu vrei să trăieşti, cu mine, sau cu Poppy? Spune–mi adevărul, am să–l pot suporta.

Îi ridică mîna şi o duse la obraz.

– Uită–te la mine, cum mă prostesc ca să–mi

ascund nervozitatea... Emma, scurtează–mi chinurile! M–am înşelat cumva? Credeam că ţii la mine.

– Ţin, da, răspunse ea dintr–o dată, regăsindu–şi în sfîrşit graiul. Da, dar... dar... dar mă iubeşti cu adevărat?

– La nebunie. Din toată inima. Ai să te măriţi cu mine?

– Da.

– Da?

– Da! Şi–acum, sărută–mă, idiotule!

Nu fu nevoie să i–o ceară de două ori. Gavin o sărută îndelung, cu pasiune, iar cînd îi dădu drumul, Emma nu făcu decît să ofteze, privindu–l cu un zîmbet.

– Am aşteptat atît de mult asta... murmură ea.

– Şi eu, răspunse Gavin. Pot s–o mai fac o dată?

Emma se uită lung la el, apoi izbucni în rîs.

– Tocmai mi–am dat seama de ceva.

– Ce anume?

– Dacă mă mărit cu fiul şi moştenitorul unui milionar...

– Da?

– Cum va putea vreodată Suzanne să mă ierte?

– Sfîrşit –

Cynthia Harrod-Eagles

DRAGOSTE PERICULOASĂ

Vecinele de apartament ale Emmei Ruskin sînt uimite cînd ea își abandonează pe neașteptate cariera de învățătoare, pentru a deveni guvernantă. Dar Emma, neliniștită și deziluzionată de viață - și de dragoste - își dorește cu disperare o schimbare completă.

O găsește cu prisosință la Long Hempdon, moșia de la țară a bogatului industriaș Herbert Akroyd, cu stilul său de viață plin de formalism aristocratic, lux și servitori - la antipozi față de haosul vesel al apartamentului ei din East End. Acum, Emma se confruntă cu irascibilul domn Akroyd și trufașa lui familie care o tratează cu cel mai total dispreț - în special Gavin, fiul cel mare, cu aerele lui de superioritate. În curînd, însă, Emma constată că el e singurul care ține cu adevărat la fetița de zece ani Arabella, iar relațiile care se leagă pe neașteptate între ei o sperie și o alarmează în același timp, întrucît e clar că Gavin nu-i de nasul ei...

Apoi, se întîmplă dezastrul, cînd Emma și Arabella sînt răpite în condiții violente de niște indivizi hotărîți să ceară o răscumpărare pentru fiica lui Akroyd. Închisă și îngrozită, Emma știe că vor fi ucise dacă nu sosesc banii - doar dacă nu cumva reușește Gavin să ajungă mai întîi la ele...


ISBN 973-8991-16-1

